

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

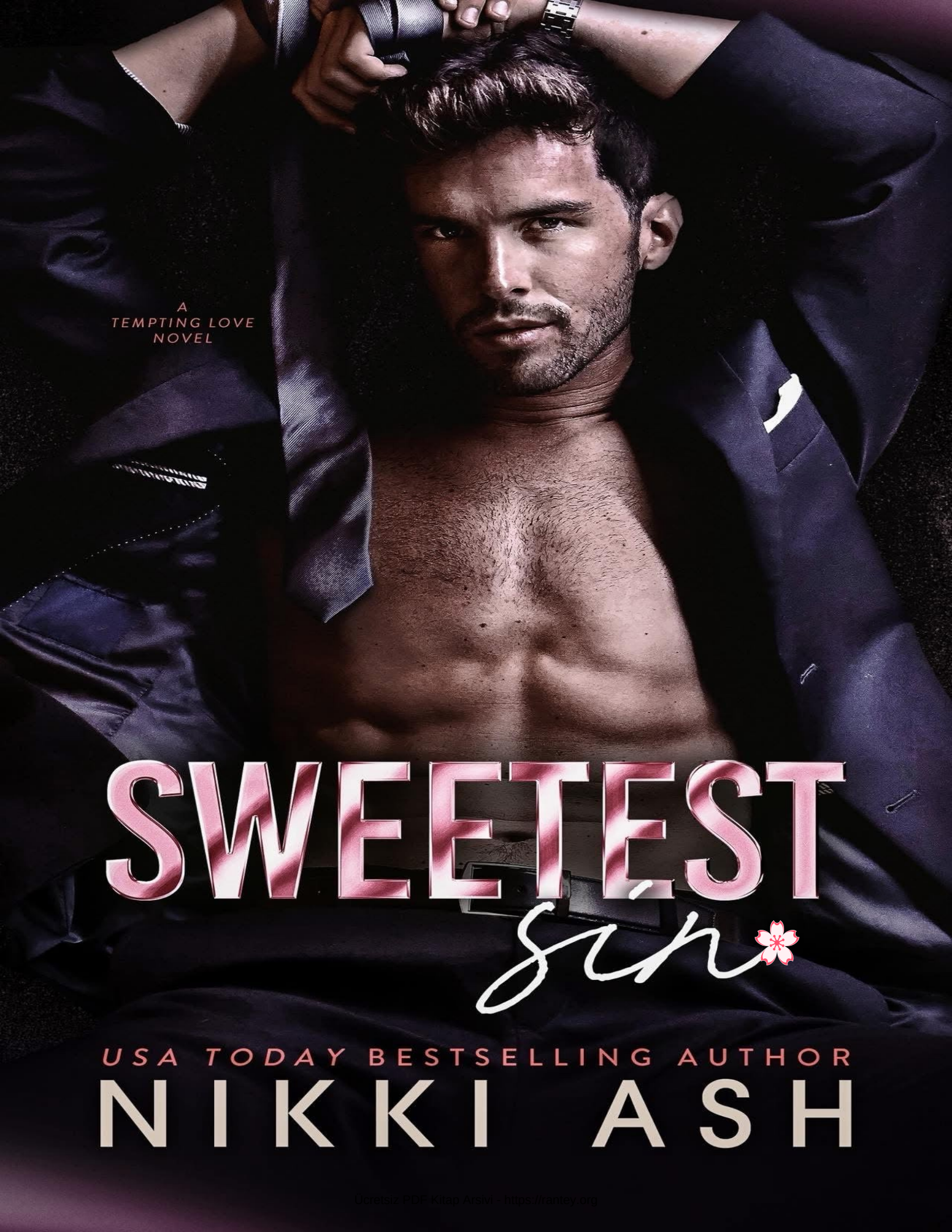
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
TEMPTING LOVE
NOVEL

SWEETEST

girl

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NIKKI ASH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EN TATLI GÜNAH

BAŞTAN ÇIKARICI BİR AŞK ROMANI

NIKKI ASH

İÇİNDEKİLER

[Yazarın Notu En Tatlı](#)

[Günah Playlist Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

Telif hakkı © 2024 Nikki Ash Tüm
hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin:
www.authornikkiash.com Kapak
Tasarımcısı: Neptune Designs Görsel:
Wander Aguiar Photography
Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing Düzeltmenler:
Jess Hodge, Andrea Habdea

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

YAZARIN NOTU: Gerçek hayatta olduğu gibi, karakterler mükemmel olmaktan uzaktır, ahlaki açıdan belirsiz kararlar alırlar ve bazı okuyucular için hassas olabilecek konularla uğraşırlar. Güvenli bir romantizm arıyorsanız, bu seri size uygun değildir. Spoiler içeren içerik uyarıları web sitemde bulunabilir.

*Yeşil bayraklı erkekleri seven, ancak biraz daha karanlık bir şey arzulayan
kadınlara.*

SWEETEST SIN PLAYLIST

- Sure thing-Miguel
- Rock Bottom-Hailee Steinfeld
- Stay-Rihanna
- Complicated-Avril Lavigne
- Sonuçlar-Camila Cabello
- Eğer sana sahip olamazsam - Shawn Mendes
- Aşk Adına - Martin Garrix & Bebe Rexha
- Benden Nefret Et - Ellie Goulding & Juice WRLD
- Takeaway - The Chainsmokers & Illenium
- Sabotaj - Bebe Rexha

[Nikki'nin web sitesinde Sweetest Sin alma listesini dinleyin.](#)

DOMINICK

"ŞİMDİ NE YAPTI?" Hoparlörden soruyorum, ellerimdeki kan lekelerini silerken, takım elbiseme kan bulaşmadığından emin olmak için kontrol ediyorum ve küçük kardeşim babamın bu sefer ne yaptığını anlatmasını bekliyorum.

Matteo'nun aramama cevap vermediğimde 911 mesajı göndermesinin sadece iki nedeni olabilir: ya başı dertte ya da babamız bir şeyi batırmış. Matteo tanıdığım herkesten daha iyi başının çaresine bakabildiğinden, genellikle ikinci seçenek geçerlidir.

"Bizim haberimiz olmadan Rothschild ile bir görüşme yaptı."

Bu benim dikkatimi çekti. Joseph Rothschild ve babamız yıllardır iş ortağı olmaktan öteye geçmediler ve herkes iş ile ilgili bir konu olduğunda benimle iletişime geçmeleri gerektiğini bilir. Geçen yıl, babamıza Alzheimer teşhisi konduğundan beri durum böyle. Bu bilgi sadece yakın ailemizin bildiği bir şey ve babam, benim onun saçma şartlarını yerine getirmem ya da ölmem durumunda resmi olarak unvanını bana devretmeyi reddetmesine rağmen, erken emekli olmaktan başka seçeneği yoktu. Ben onun ölümüne güveniyorum.

Yani, onların buluşması tek bir anlama geliyor...

Yerdeki ceset inliyor ve bana bir işin ortasında olduğumu hatırlatıyor.

"Hey, Matteo, seni hemen geri arayayım."

Telefonu kapatır ve ben tabancamı kılıfından çıkarır, beni ve ailemi ihanet eden adama doğrulturum. Yüzü o kadar parçalanmıştır ki

bana bakıp bakmadığını anlayamıyorum. Ama bunun önemi yok, çünkü bir dakika sonra kimseye bakamayacak.

Odadaki beyefendilere bakıyorum, bazıları dehşete kapılmış, bazıları ise tarafsız.

"Bunu bir uyarı olarak kabul edin," diyorum onlara. "Ailemin kumarhanesinden çaldığınızda, benden çalışıyorsunuz ve bunun tek bir sonu var." Mermi hırsızın göğsüne isabet ediyor ve diğer çalışanlara bakıyorum. "Sorusu olan var mı?"

Hepsi başlarını sallar. "Güzel.

Şimdi işinize dönün."

Herkes kendi yerine koşar adımlarla döner ve ben de yeraltı kumarhanemizi işleten Franco'ya bakarım. Bu kumarhaneye sadece davetle girilebilir ve sadece en zengin ve en nüfuzlu kişiler kabul edilir.

"İyi iş çıkardın," diyorum ona, elini sıkmak için uzanarak. "Sadakatine karşılık bir ikramiye bekleyebilirsin."

Muhasebe departmanından birinin kumarhaneden hırsızlık yaptığını düşündüğünü bana bildirmek için benimle iletişime geçtiğinde, ona bu konuyu halletmesini söyledim. Birkaç hafta sürdü, ama kim olduğunu buldu ve kanıtlarla birlikte beni aradı.

Ne yazık ki, bu tür şeyler çok sık oluyor. Ve sonra

Matteo ya da ben devreye girmek zorunda kalıyoruz.

İnsanlar açgözlü oluyor ve üstten para çalarak paçayı kurtarmaya çalışıyor. Çok fazla işe karıştığımız için bizi izlemediğimizi düşünüyorlar. Ama aptalca davranarak bizim konumumuza gelmez.

"Teşekkür ederim, efendim." Franco başını sallar ve ben temizlik ekibime çöpu nereden alacaklarını bildiren bir mesaj gönderirken, o da hızla dışarı çıkar.

Bu iş halledildikten sonra, North Harbor Point'in merkezindeki ofisime geri dönerim ve yerleştikten sonra kardeşimi ararım.

"Kusura bakma," derim o cevap verdiğinde. "Kumarhanede bir sorun çıktı ama hallettim. Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Andrey, Joseph ile görüşüyor."

Ah, evet. Koltuğuma yaslanıyorum. Babamız bizim haberimiz olmadan Joseph Rothschild ile bir görüşme yapmıştı.

"Dur tahmin edeyim. Joseph, kız kardeşimizin ne zaman evlenmeye hazır olacağını soruyordu."

"Daha kötüsü," diyor Matteo, sesinde zehirli bir tonla. "Anthony beklemek istemiyor. Onunla hemen evlenmek istiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Pasquale'de ona rastladım," Matteo telefonda homurdanıyor. "Yakında bir aile olacağımızdan övünüyordu. Babamın Brielle'in bu baharda onunla evlenmesini kabul ettiğini söyledi. Yaz değil, Dominick. Bahar! Sanırım babamın sağlığının kötüleştiğini biliyorlar ve babam ölmeden önce bu evliliğin gerçekleşmesini istiyorlar."

Öfkemi bastırmak için telefonumu yumruğumla sıkıyorum. "Döndüğümde Joseph'le konuşacağım. Beklemeyi kabul etmişti. Babamın otuz beş yıl önce arkadaşlarıyla yaptığı anlaşma umurumda değil. Mezun olana kadar bu evlilik gerçekleşmemeli ve onun mezuniyetine daha beş ay var."

Umarım o zamana kadar babam ölür ve küçük kız kardeşimizin o aptal Anthony ile evlenmek zorunda kalmaması için yeniden pazarlık yapabilirim. O, kız kardeşimi güvende tutmak konusunda hiçbir şey bilmiyor ve en son istediğim şey, aile adımızın onunla anılması.

"Tamam," diye kabul etti Matteo. "Ama bunu uzatma. O pislik, bu işin kesin olduğunu söylüyordu."

Elbette Anthony öyle yapardı. Çünkü kız kardeşimizi kendine ait olarak ilan edebileceği günü iple çekiyordu. Rothschildlar, Antonov soyadıyla bağlarını sağlamlaştırmak için sabırsızlanıyorlardı. Anthony bunu daha erken gerçekleştirmek isterdi, ama aralarındaki on iki yaş farkı nedeniyle babam, Brielle on sekiz yaşına gelene kadar beklemesi gerektiğini söyledi.

Sonra, neyse ki, Joseph'i oğlunun düğünü ertelemesi için ikna ettim. Biraz pazarlık ve fedakarlık gerektirdi, ama kabul etti.

"O ne isterse söyleyebilir," diyorum ona. "Ama o sahneye çıkana kadar evlilik cüzdanını imzalamayacak."

Her şey plana göre giderse, babamız ölecek ve ben Joseph ile oğluna siktirip gitmelerini söyleyebileceğim. Babam kendi başına hızla kötüleşiyor, ama Matteo ile ben gerekirse onu öldürmeyi çoktan konuştuk.

"Bu arada," diyor Matteo, sesindeki mizah bu konuşmanın nereye varacağını bana açıkça gösteriyor.

"O konuya girme," diye uyarıyorum, ama kardeşim asla dinlemiyor. Ailemizi tanıyan hemen hemen herkes benden korkuyor olabilir, ama onların daha çok korktuğu bir kişi var: Matteo Antonov.

"Lorenzo, yatılı okulda Daniella'yı ziyarete gitti," diye alay ediyor. "Oraya gitme demiştim."

Evlenmem için ayarlanan on yedi yaşındaki kız hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Ben hiçbir şekilde iyi bir adam değilim. Ailem uyuşturucu ve silah ticareti yapıyor ve yasal işlerimiz kadar, hatta belki daha fazla yasadışı işi var. Ruhumu uzun zaman önce sattım. Ama benim de sınırlarım var ve pedofili benim için zor bir konu.

Kısa bir süre önce, adamlarımız South Harbor Point'te birkaç kişinin bodrum katlarında reşit olmayan kızların seks kasetlerini karanlık web'de sattığını öğrendi. Onları yeryüzünden sildik ve ibret olsun diye ibretlik yaptık. Bu şehirde kimse reşit olmayan kadınlarla uğraşmaz. Bu yüzden, benden on dört yaş küçük Daniella Russo ile evlenmek düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Bu, o on sekiz yaşına geldiğinde gerçekleşecekti, ama babam ve ben Brielle için şartları yeniden müzakere ettiğimizde, Giuseppe — Daniella'nın babası

kızının da üniversiteye gitmesine izin verilmesini ısrar etti, çünkü ben ona bu fikri aşlamıştım. Bunu Brielle için yapmış olsam da, içimden bir parça, birlikte olmak istemediğim bir kadınla hayatımı geçirmek zorunda kalmamak umuduyla bu anlaşılmayı yaptı.

"İstediğin kadar inkâr içinde yaşayabilirsin," diyor Matteo, "ama dört yıl sonra..."

"Her şey olabilir."

Beni yanlış anlama. Güzel olabilir, hatta çok güzel bile olabilir, ama bunu bilemem çünkü ailesi onu küçükken yatılı okula gönderdiğinden beri onu yıllardır görmedim. Ama yaşı ne olursa olsun, Daniella Russo'yu her zaman saçları örgülü, diş teli takan, ailelerimizin her yıl 4 Temmuz'da düzenlediği partide arka bahçede koşuşturan küçük kız olarak göreceğim.

Babalarımızın bunu umursamadığına şüphe yok. Andrey Antonov, Giuseppe Russo ve Joseph Rothschild sadece üç şeyi önemsiyor: para, güç ve kontrol.

Daha gençken, yaşlılarının çoğu boş boş vakit geçirirken, onlar imparatorluklarını kuruyor ve onları nasıl daha güçlü hale getireceklerini planlıyorlardı. Ve şunu kabul etmeliyim ki, yaşadığımız şehrin neredeyse tamamını, çevresindeki bölgeleri ve Dominik Cumhuriyeti, Peru ve Kolombiya gibi büyük ülkelere yapılan ithalat ve ihracatın çoğunu kontrol eden limanı ele geçirmeyi başardılar.

"Her şey olabilir," diyor Matteo, "ama onların planlarını gerçekleştirmek için her şeyi göze aldıklarını biliyorsun."

Planları...

Düşüncelerim, gençliğime ve babamın saçma planını öğrendiğim zamana geri dönüyor.

"Bir gün bu imparatorluk senin omuzlarında olacak, evlat," dedi babam ciddiyetini ifade eden bir tonla. "Ve o gün geldiğinde, gücümüzün ve kontrolümüzün devam etmesini sağlamak için bazı şeyler yapman gerekecek."

"Ne gibi?" diye merakla sordum.

Babamın yıllar boyunca yaptığı şüpheli işlere yabancı değildim. Bazı babalar çocuklarının masumiyetini mümkün olduğunca uzun süre korumaya çalışırken, Andrey Antonov sert sevgiye inanıyordu. Şu anda zengin ve güçlü olabilir, ama her zaman böyle değildi ve bize karşı yumuşak davranırsa bizi zayıflatacağını düşünüyordu.

Onu ilk kez, kendisine ihanet ettiği için bir adamın boğazını kestiğini gördüğümde beş yaşındaydım.

On yaşındayken, babamın tutkuyla bağlı olduğu bir projeye engel olacağı için bir belediye memurunu öldürdüğünü gördüm.

On iki yaşında ilk kez birini öldürdüm: babama ne yaptığını hakkında yalan söyleyen bir motel sahibi. Babama koruma parası ödüyordu ve bunun karşılığında babam, onun fahişelik yaptığı kadınlardan pay alıyordu. Ama ne kadar para kazandığını dürüstçe söylemiyordu ve babam, ona ibretlik bir ders verilmesi gerektiğini söyledi.

On üç yaşındayken, beni bir seks kulübüne gitmeye zorladı ve orada bir politikacıyı şantajlamak için video çekti. Oradayken, erkek olabilmem için bekaretimi kaybetmem gerektiğini ısrarla söyledi — bu onun sözleri, benim değil.

O güne kadar, babamın annemi sevdiğini düşünmüştüm - ona ne kadar kötü davransa da - ama onu, annem olmayan bir kadınla bir odaya girerken gördüğümde, duvarların ötesinden duyabileceğim kadar yüksek sesle çığlık attırdığını gördüğümde, babamın kendi amaçlarına hizmet etmeyen hiç kimseyi veya hiçbir şeyi sevmeyeceğini anladım.

"Birincisi," dedi babam, düşüncelerimden beni kopararak, "Daniella Russo'yu tanıyor musun?"

"Lorenzo'nun küçük kız kardeşi mi?" diye sordum, onun bu konuyla ne ilgisi olduğunu anlamadan.

Babam her zaman bunun erkeklerin dünyası olduğunu ve annem ve kız kardeşim Brielle gibi kızların evlerine ait olduğunu söylerdi. Annem tanıdığım en zeki kadınlardan biri olduğu için buna katılıp katılmadığımı bilmiyordum — babamın yanında aptal gibi davranmayı tercih etse de

ama kalbimin atmaya devam etmesini istiyorsam, onunla asla tartışmazdım.

"Evet," dedi babam, omurgamda ürperme yaratan bir gülümsemeyle. "Reşit olduğunda, onunla evleneceksin."

"Ne? Neden?"

"Bana karşı ses tonuna dikkat et, evlat," diye uyardı babam. "Sen doğmadan önce Giuseppe, Joseph ve ben arasında bir anlaşma yapıldı," diye açıkladı. "Sen Daniella ile evleneceksin, kız kardeşin de Anthony ile evlenecek."

"Ama sen Joseph'i sevmiyorsun bile," diye suçladım.

Henüz on altı yaşında olsam da, Giuseppe'nin aşık olduğu Maria'yı Joseph'in hamile bıraktığını herkes biliyordu. Görünüşe göre, bu sarhoşken yapılan bir hataydı, ama Joseph kendi kanından olan çocuğunu aldırmaya niyetli değildi. Böylece evlendiler ve Maria onun çocuğunu doğurdu.

Giuseppe ve Joseph, bunun iş ortaklıklarını mahvetmesine izin vermemişlerdi, ama babam ve Giuseppe yalnız kaldıklarında, Joseph'i ne kadar sevmediklerini ve onun güvenilmez olduğunu konuşurlardı.

"Bu konuyla ilgisi yok," dedi babam, soğuk gri gözleri benimkilere kilitlenerek. "Ailelerimizin güç için bir araya gelmesi konusunda anlaştık ve ben sözümün eri bir adamım."

"Ama o daha bir bebek," diye işaret ettim.

"O her zaman genç kalmayacak," dedi babam ciddi bir ifadeyle. "Ve yeterince büyüdüğünde, onunla evlenecek ve bir varis dünyaya getireceksin, böylece ailelerimiz sonsuza kadar birbirine bağlanacak."

"Olmaz!" diye itiraz ettim. "Bunu yapmayacağım ve sen beni buna zorlayamazsın!"

Babam ayağa kalkıp beni boğazımdan yakalayıp duvara ittiği anda, yaptığım büyük hatanın farkına vardım.

"Evet, yapacaksın Dominick," dedi, sesi tehditkar ama sakin. "Kız kardeşin Anthony ile evleneceği gibi, sen de Daniella ile evleneceksin. Nedenini bilmek ister misin?"

Cevabımı beklemedi.

"İkiniz de söyleneni yapacaksınız çünkü yapmazsanız, benim için bir değeri kalmazsınız ve benim için bir değeri olmayan insanlara ne yaparım?"

Yeterince hızlı cevap vermediğimde, boğazımı daha sıkı kavradı ve ciğerlerime giden hava akışını kesti.

"Ne yapacağım?" diye sordu.

"Onları öldür," diye boğuk bir sesle söyledim.

BABAM BENİ TEHDİT ETTİKTEN SONRA, Giuseppe ve Joseph'in dikkate alınması gereken bir güç olduğunu, ancak birleşirlerse, yaşadığımız şehir olan Harbor Point'te en güçlü üç aile olacaklarını ve bir gün, bu yolda devam ederlerse, Güney Florida'nın, hatta belki de Doğu Kıyısı'nın en güçlü aileleri olacaklarını sakince açıkladı.

Anlaşmayı yaptıklarında bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorlardı, ama kızlar doğduktan sonra, Giuseppe ve Joseph'in anlaşılamadığı için Brielle'in Anthony ile evlenmesine karar verdiler ve ben en büyük olduğum için Daniella bana kaldı.

Kendi ailesine bile sadık olmadığı gerçeği olmasaydı, ona saygı duyardım. Annemi aldatıyor ve güç için kendi kanını satmaya hazır, bize karşı çıktığımız için hepimizi öldürmesi de hiç şaşırtmaz. Psikopat olmayı başka bir boyuta taşıyor.

Bir keresinde, Matteo daha küçükken, okulda okyanus hakkında öğrendikten sonra deniz biyoloğu olmak istediğini söylediğinde, babamız onu bir hafta boyunca işkence etti ve aile işinin bir parçası olmazsa ölmüş sayılacağını söyledi. Ondan sonra Matteo, babamız için çalışmaktan başka bir şey yapmak istediğini bir daha asla söylemedi.

"Gitmem gerek," diyorum Matteo'ya, cüzdanımı ve anahtarlarımı cebime koyarak. "Lorenzo uçağı kullandığı için, ben ticari uçakla uçmak zorundayım. Bana ulaşman gerekirse, mesaj at. O uçaklarda telefonla konuşmaya izin veriliyor mu, onu bile bilmiyorum."

Matteo, benim özel uçak dışında uçmaktan nefret ettiğimi bildiği için, pislik herif, gülüyor.

Hayatım bu kadar çılgınken, tutarlılık ve düzen arzuluyorum. Ticari uçuşlar ise bunların tam tersi. Buna bir de ne kadar kirli olduklarını ekleyin - binlerce insan koltuklarda oturuyor, çocuklar sümükleri ve mikroplarıyla etrafı kirletiyor - ben de ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınıyorum.

Bu toplantı çok önemli olmasaydı, ticari uçakla uçmamak için iptal ederdim.

Ama önemli.

Florida'nın batı kıyısında iş yapmak istediğim bir emlak geliştiricisi bir toplantı talep etti ve zaman çok önemli olduğu için onunla görüşmek için uçağa binmeyi kabul ettim. Benim için her şeyi yapabileceğim çok az insan var, ama Jaimie Sanchez, bölgesini genişletme konusunda bir dahi.

Babamın hedefi her zaman büyüdüğü şehri ele geçirmektir, ama benim uyuşturucu ve silah ticareti yapmak, birkaç otel ve yeraltı kumarhanesi sahibi olmak gibi daha büyük planlarım var. Ve şimdi işleri ben yürütüyorum — ve babamın yarısı kışını silmeyi bile hatırlamıyor — onun sorgulaması olmadan uygun gördüğüm kararları alabiliyorum.

Matteo ile görüşmeyi bitirdikten sonra, şoförüm Fernando'yu arayıp beni havaalanına götürmesini istedim. Trafik berbat, ama yolda bir sürü iş hallettim.

Havaalanına yaklaşık beş dakika kala telefonum çalıyor. Kız kardeşimin ne hakkında konuşmak istediğini bildiğim ve onun çılgınca konuşmasını dinlemek istemediğim için aramayı reddetmeyi düşünüyorum, ama cevap verene kadar durmayacak.

"Brielle, nasıl..."

"Bunun doğru olmadığını söyle!" diye bağıyor ve sesimi kısmamı zorluyor. "Beni o iğrenç pislikle evlenmeye zorlamayacağını söyle!"

"Brielle." Diye iç çekiyorum.

"*Brielle* deme!" diye telefonda bağıyor. "Beni bu durumdan kurtaracağını söylemiştin, Dominick. Söz vermiştin!"

"Yeter!" diye bağıyorum. "Deneyeceğimi söyledim ve bunun için çalışıyorum. Böyle şeyler zaman alır."

Antonov Enterprises'in başında ben olmama rağmen, babam hala şirketin yasal sahibi ve anlaşmalar kesinleşene kadar haklarından vazgeçmeyi reddediyor — Brielle'in Anthony ile, benim de Daniella ile evlenmemiz.

Ve şirketin tam kontrolü bende olsa bile, babamın Giuseppe ve Joseph ile bağları o kadar güçlü ki, onları koparmak çok zor olacak.

Neyse ki Giuseppe yakında Russo Property Group'tan ayrılacak ve şirketin yönetimini oğlu Lorenzo'ya devredecek. Lorenzo, Matteo'nun en iyi arkadaşı ama babamız kadar inatçı ve evlilikler kesinleşene kadar bunu yapmayacak.

Öte yandan, Joseph da Rothschild International'ı Anthony'ye yakın zamanda devretmeyi düşünmüyor. Oğlunun birkaç tahtası eksik olduğu için onu suçlayamam. Ama bu, öngörülebilir gelecekte onunla uğraşmak zorunda kalacağım anlamına geliyor ve o da Giuseppe ve babam kadar bu düzenlemeye kararlı olduğu için, ailelerimizi ve kan bağlarımızı birbirine karıştırmadan da aynı derecede güçlü olabileceğimizi ona ikna etmek kolay olmayacak.

Babam, Giuseppe ve Joseph eski kafalıdırlar. Ailem, para ve güç açısından her iki taraf için de yararlı olan bir görücü usulü evlilik yapmıştı. Giuseppe, karısı Tanya'yla sadece

Joseph ise Maria'ya aşık olmasa da, Maria'nın Anthony'ye hamile olması nedeniyle onunla evlendi.

"Dominick," diye yalvarır kardeşim, "Onunla evlenemem. Ben aşık..."

Sözünü keser, ama söylemediklerini ben tamamlayabilirim. Kız kardeşim aşık. Muhtemelen üniversitede biriyle tanışmıştır.

"Brielle," sabrım tükenmek üzereyken onu uyarırım, "babam okula gitmene izin verdiğinde..."

"Biliyorum," diye tersledi. "Biliyorum, Dominick. Anthony'nin çocuklarını doğurmakla meşgul olacağım için diplomamı asla kullanamayacağımı anladığım sürece, diplomamı almama izin var."

Babam onun eyaletten ayrılmasına izin vermedi, ancak uzlaşma yoluna giderek, okulun yakınında yaşamayı şart koşan bir üniversiteye gitmesine izin verdi. Bu, pazar geceleri aile yemeği için eve gelmesi şartıyla evden ayrılabilceği anlamına geliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, babam bunu, Brielle'in evden ayrılıp bir daha geri dönmeyeceğinden korktuğunu söyleyen annemiz için yaptı. Brielle, mezun olduktan sonra eve geri dönüp Anthony ile evlenmesi gerektiğini anladı.

"Bu çok adaletsiz," diye ağlıyor ve bu hayat beni ne kadar sertleştirmiş olsa da, kalbim her zamanki gibi onun için yumuşuyor.

Brielle'den sekiz yaş büyüğüm, ama babamız sevgiye muhafazakar ve annemiz zamanının çoğunu babamızın istismarından kaçmakla geçiriyor, bu yüzden Matteo ve ben onu büyütme ve koruma için elimizden geleni yaptık.

Küçük kız kardeşimin Anthony ile evlenmek zorunda kalacağını öğrendiğim günden beri, Matteo ve ben bunu nasıl engelleyebileceğimizi planlıyoruz, ama karşı karşıya olduğumuz adamlar, aceleci davranarak bugünkü konumlarına gelmediler ve sözleşmeleri çok katı. Eğer bu işi yanlış yaparsam, her şeyi kaybedebiliriz ve bunun için babamın saçmalıklarına katlanarak çok uzun ve çok sıkı çalıştım.

"Bir çaresini bulacağım," diyorum ona, Fernando terminale yanaşırken. "Sadece okula odaklan. Şu anda hiçbir şey olmuyor."

"Tamam," diye iç geçirir. "Neredesin?"

"Toplantı için Coral Bay'e gidiyorum. Pazar günü akşam yemeğinde görüşürüz."

Telefonu kapatıyoruz ve bu bir günlük gezi olduğu için elimde sadece evrak çantamla havaalanına giriyorum, Matteo ve benim Harbor Point'teki en güçlü üç adamı öldürerek paçayı kurtarabileceğimizi merak ediyorum.

CHECK-IN VE GÜVENLİK KONTROLÜ HIZLI VE SORUNSUZ geçiyor. Uçuşa kadar kalan kısa süreyi, business class yolcuları çağrılana kadar havayolunun belirlediği salonda çalışarak geçiriyorum.

Ailemle uğraşmak, dikkatimi çeken tutarsızlıkları kitaplarda kontrol etmek ve birkaç saat sonra yapacağım iş toplantısına hazırlanmak arasında gidip gelirken, bir de buna, uçağa binmeden önce annesi onu sakinleştirmeye çalışıp başarısız olan çığlık atan bir çocuk eklenince, kafam allak bullak oldu.

Bu yüzden, uçağa bindiğimde, birdenbire ortaya çıkan bir kadına dikkat etmiyorum. İkimiz de gideceğimiz yere ulaşmak için acele ediyoruz ve vücutlarımız çarpışıyor. Kadın çığlık atıyor, küçük alanda dengede kalmaya çalışırken elleriyle çırpınıyor ve ben onu düşmekten kurtarmak için uzanıyorum.

Ama bunu yaparken, onu ayakta tutmak yerine, havayolunun business class konforu için masraftan kaçınmaması sayesinde, yumuşak yastığa çarptım ve kadın doğrudan kucağıma düştü.

Ona yardım etmeden önce, benden hızla uzaklaşır. Utanç dolu gözleri benimkilerle karşılaşır — zümrüt gibi, parlak ve ışıltılı, büyüleyici —ve ben anında onun yeşil gözlerine büyüleniyorum.

Cildi porselen gibi, Brielle'in küçükken topladığı bebeklere benziyor. Onların gerçek olduğuna yemin ederdi, ama Matteo ona kimsenin cildinin o kadar kusursuz olmadığını söylerdi. Ama bu kadının ki öyle ve bu, ona dokunup görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını öğrenmek istememe neden oluyor.

Sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış saçları ateş kırmızısı ve dolgun dudaklarının rengiyle uyumlu, sanki az önce dudak parlaticısı sürmüş gibi parlak. Makyajı mükemmel yapılmış. Yanakları kızarmış ve kirpikleri kalın.

Güzelliğini vurgulamak için makyaj yapan bir kadın ile güzelliği yaratmaya çalışan bir kadın arasında ince bir çizgi vardır. Bu kadının doğal olarak çok güzel olduğuna şüphem yok ve makyaj sadece bunu daha da vurguluyor.

Gözlerim yüzünden ince boynuna, oradan da vücuduna oturan düğmeli bluzuyla vurgulanmış yuvarlak göğüslerine kayıyor. Uzun, düzgün bacaklarına doğru inmeye devam ediyorum ve siyah topuklu ayakkabılarına takılıyorum. Onu uçağın özel tuvaletinde duvara dayayıp becerirken, hala bu ayakkabıları giydiğini hayal ediyorum.

"Çok üzgünüm," diyor ve fantezimi hızla sonlandırarak bana nerede olduğumu hatırlatıyor: ticari bir uçaktayız.

Yukarı bakıyorum ve yanakları, annemin evin her yerine koyduğu çiçeklerle aynı renkte, güzel bir şeftali tonuna bürünmüş.

Şeftali ve krema, diye adlandırıyor onları - beyaz ve şeftali rengi güllerle dolu buketleri.

Bizim dünyamızda karanlığa kapılmak çok kolay, bu yüzden annem evi çiçeklerle doldurur ve onların ışığı içeride tutmaya yardımcı olduklarına yemin eder.

"İyi misiniz, Bay..."

"Dominick." Kıkırdayarak gülümsüyorum. "Bence bunu size sormam gerek."

Boyu bir metre yetmiş beş, bir iki santim farkla, ama benim bir metre doksan üçlük boyumun yanında hiçbir şey, özellikle de ondan elli kilo daha fazla kasım olduğu için.

"İyiyim," der, koridora adım atarak. "Çok üzgünüm." Güler ve melodik sesi, gözleri kadar büyüleyici, doğrudan sikime gider.

"Sorun değil," diyorum, sıra numarasına bakıp, benim koltuğuma düştüğümüzü fark ederek. "Zaten oturmam gerekiyordu. Ve ticari uçakla uçmanın avantajlarından biri, güzel bir kadının kucağıma düşmesi ise, özel uçakla uçmayı bırakmam gerekebilir."

Kıkırdayarak güldü ve gözlerini devirdi. "Bu tavlama cümlesini daha önce duymamıştım," dedi, bana bakışlarını daraltarak. "Özgünlüğü ve bu kadar çabuk aklına gelmesi nedeniyle sekiz puan veriyorum."

Diğer yolcuların koridordan geçebilmesi için yana kaydı ve elindeki kağıtları karıştırdı. "Dominick Antonov?" diye sordu, sesi tamamen iş odaklıydı.

Ben sorgulayan bir bakış attığımda, o şöyle diyor: "Bunun sizin koltuğunuz olduğunu söylediniz ve ben de business class yolcularının koltuk planına sahip olduğum için..."

O anda kadının birdenbire ortaya çıkmadığını fark ettim. Mutfaktan çıkıyordu... çünkü o bir uçuş görevlisiydi.

"O benim," diyorum, benim adımla tanışmasını ve tepki vermesini bekliyorum.

Bir kadın kim olduğumu öğrendiği anda, ya korkuyla geri çekilir ya da gözlerinde kumarhanedeki slot makinesi gibi dolar işaretleri belirir ve tek bir çekişle büyük ikramiyeyi kazanacağını umar.

Ama bu kadın beni tanımıyor. Ne korku ne de çekicilik. Kim olduğumu biliyorsa, bunu çok iyi saklıyor.

"Ben Peyton," diyor, yanaklarında ikiz gamzeler ortaya çıkaran bir gülümsemeyle, güzelliğine güzellik katıyor. "Bugün sizin uçuş görevlinizim. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin."

Normalde, bu sözlerin bir yerlerinde bir ima olduğunu düşünürdüm, ama bu kadın bir anda utançtan profesyonelliğe dönüştü.

"Size içecek bir şey getireyim mi? Bir kadeh şampanya ya da..."

"Eski usul bir içki lütfen," diyorum ona. "Kingston Limited Black Label."

"Maalesef bu uçuşta Kingston yok," diyor, "ama Maker's Mark ile yapabilirim."

Kingston'ın kesinlikle stokta olduğunu iddia etmek üzereydim - bundan eminim - ama bir kez daha özel uçağımızda olmadığımızı hatırladım.

"Harika olur. Teşekkürler."

O başını sallar ve arkasını döner, ben de onun uzaklaşmasını izleyebilmek için yana eğilmeden edemem, dar eteği içinde çekici kalçaları sallanarak yürür.

Peyton birkaç dakika sonra geri döner, kol dayama yerime bir peçete koyar ve içimi masaya bırakır.

"Bilgin olsun," diyor, sesi alçak ve yeşil gözleri neşeyle dolu, "ben de Kingston'ı tercih ederim. Yumuşak bir içimi var."

Vay canına, belki bu uçuşta tuvalette onu duvara dayayıp sikmek için bir umut vardır.

PEYTON

BUGÜN cehennem gibi bir gündü.

Her şey, üniversiteden eski en iyi arkadaşım Sara'nın bana test yaptırmam gerektiğini söyleyen bir mesaj atmasıyla başladı. Ben üniversiteden bir süre izin alıp hasta anneme bakmak için eve döndüğümde beni Sara ile aldatan eski erkek arkadaşım Brent'in ona klamidyaya bulaştırdığını öğrenmişti. Belli ki beni çok önemsiyordu, çünkü Brent'in bana da bulaştırmış olma ihtimaline karşı bunu bilmemi istedi.

Onun beni aldattığını öğrendikten sonra zaten test yaptırmıştım ve neyse ki sonuçlar temiz çıkmıştı. Ama onun aramasından sonra, doktor randevusu aldım çünkü o pislik herifin, onu terk edip engellemeden önce bana son bir veda hediyesi vermediğinden emin olana kadar bu konuyu kafamdan atamazdım.

Bu harika mesajı aldıktan sonra işe gittim, ama orada Dale the Douche tarafından taciz edildim. O, benim rotamdaki pilotlardan biri ve beni yeni avı olarak belirlemiş.

İğrenç.

İlk başta, Dale bana çıkma teklif ettiğinde - birlikte çalışacağımız için sadece arkadaş olarak tanışmak istediğine yemin ederek - bir arkadaş edinmenin güzel olacağını düşünerek kabul etmişim, ta ki onun evli ve üç çocuğu olduğunu ve tüm yeni çalışanlara bu saçmalığı yaptığını, yatmak umuduyla öğrendiğimdeye kadar.

Beni çeken şey ne ki, tüm pislikleri kendime çekiyorum? Yemin ederim ki bu genetik bir şey.

Annem kendini beğenmiş profesyonel bir boksörün cazibesine kapıldı, onu yatağına ve kalbine aldı, o da ona dünyaları vaat etti. Kısa bir süre için, benim doğduğumdan birkaç yıl sonrasına kadar, sonsuza kadar birlikte olacaklarını düşündü, ta ki onun kendisini aldattığını öğrenene kadar. O andan itibaren işler kötüye gitti.

Şiddeti ringde tutmak yerine, öfkesini anneme yöneltmeye başladı ve annem onu terk etmesi gerektiğini anladı. Bu istismar durumundan kurtulması birkaç yıl sürdü, ama sonunda başardı.

Bir yerde okuduğuma göre, istismarcı ailelerden gelen çocuklar bu döngüyü sürdürme eğilimindeymiş. Ben de "*siktir et*" demek istiyorum ama sürekli aldatan pisliklerle karşılaşmam, sanki sağdan soldan kurşunlardan kaçırıyormuşum gibi hissettiriyor. Eğer bu döngü devam etmeye çalışıyorsa, siktirip gidebilir çünkü beni yakalayamayacak.

Ama konudan

saptım... Nerede

kalmıştım?

Eski erkek arkadaşım ve eski en iyi arkadaşım, ikisi de

klamidya hastası... Aldatan pilot pislik...

Evet, cehennem gibi bir gün.

Pilot, onunla yatmadığım için kızgın ve şimdi hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı. Sanki beni yeterince taciz ederse, bıkip pes edip bacaklarımı açacağımı düşünüyor. Bu olmayacak.

Üstüne üstlük, annemin doktoru test sonuçlarını incelemek için bizi muayenehanesine çağırdı. Ve herkes bilir ki, bir doktor sizi muayenehanesine çağırırsa, bunun tek nedeni kötü haberleri olmasıdır.

Tüm bu olanlara rağmen, uçuş hazırlıklarına odaklanmaya çalışıyordum, çünkü bu işe ihtiyacım var, ama kafam çok dağınıktı ve nereye gittiğime dikkat etmiyordum ki bir yolcuya çarptım. Son derece yakışıklı, keskin çeneli, gri gözlü, mükemmel bir sakalı olan bir business class yolcusu.

Bu beni şaşırtmamalı. Ben tanıyabileceğiniz en koordinasyonsuz insanım. Dürüst olmak gerekirse, bir arkadaşım beni uçuş görevlisi olarak çalışmaya zorlamasaydı, bu mesleği asla düşünmezdim. Uçaklar sallanır ve dalgalanır, benim el-göz koordinasyonum ise iyi değildir. Uçak hareket halindeyken kaç kez tökezleyip düştüğüm, utanç verici bir sayıdır.

Ne yazık ki, uçak henüz pistten kalkmamışken yakışıklı adama çarptığımda bunu mazeret olarak kullanamadım.

Neyse ki, o bu konuda nazikti, çünkü en son ihtiyacım olan şey rapor edilmekti. Dale benim peşimdeyken, insan kaynakları departmanının beni kovması çok da zor olmazdı. Annem çalışmadığı ve engellilik maaşı masraflarımızı karşılamaya yetmediği için, annemi geçindirmek için bu işten kazandığım paraya ihtiyacım var.

Artık kucağında oturmadığımda, kendimi tanıttım ve ona bir içki ısmarlamak istediğimi söyledim. O, yıllardır duymadığım bir içki olan old-fashioned sipariş etti ve ben hemen çocukluğuma geri döndüm, yerde oturup oyuncaklarımla oynarken, babam annemden kendisine old-fashioned yapmasını istiyordu.

Onu çok seviyordum ve babasının kızı olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum, ama o, öfkesini ringde tutmayı ve evden çıktığında pantolonunun içinde kalmayı bilmiyordu. İçtiğinde ise durum daha da kötüleşiyordu.

Bana hiç zarar vermedi, ama birkaç kez anneme zarar verdiğini gördüm ve annem onu medyaya ifşa etmekle tehdit ettiğinde - onun şiddet uyguladığını kanıtlayacak yeterli kanıtı vardı - annem bir kuruş bile almadan gitmesi karşılığında bizi bırakmayı kabul etti. Annemin bizim güvenliğimizden çok parayı seçeceğini ve kalacağını düşündü, ama annem bundan daha güçlüydü. Elimi eline aldığı anda, geriye bakmadan uzaklaştı.

"Maalesef, bu uçuşta Kingston yok," diye boğuk bir sesle söylüyorum, geçmişteki anıları bir kenara iterek, "ama Maker's Mark ile yapabilirim."

Bay Antonov kabul eder ve ben de içkiyi hazırlamak için mutfığa giderim. Old-fashioned sipariş etmesinin yanı sıra, Kingston Limited likörünü tercih ettiğini fark ettim. Çok içki içen biri değilim, ama yıllarca barmenlik yaptığım için likörler hakkında çok şey biliyorum ve bu pahalı bir likör.

"Bilginiz olsun," diye, ne dediğimi düşünmeden içkisini masaya koyarken ona söylüyorum, "ben de Kingston'ı tercih ederim. Yumuşak bir içimi var."

Sözler ağızından çıkar çıkmaz, hemen pişman oldum. Asla flört etmem, özellikle de uçaktayken. Erkeklerin Mile High rozetini kazanmak için uçuş görevlileriyle yatma hayalleri gerçek bir şey ve ben kimseyi yanıltmak istemem.

Ama bu gri gözlü adamda, beni mantıklı düşünmemi engelleyen bir şey var. Belki de aylardır seks yapmadığım içindir, ya da annemin doktorunun bizimle görüşmek istemesinden kaynaklanan strestir, ama o gözlerinde parıltıyla bana baktığında, neredeyse ona tuvalette buluşalım demek üzereydim.

Ama yapmıyorum, çünkü ticari bir uçuşta bulunmuş olan herkes tuvaletlerin küçük ve iğrenç olduğunu bilir ve benim 1,70 boyumla onun 1,80'den fazla boyuyla, oraya sığamayız, başarılı bir şekilde çıkmayı bırakın.

Bunun yerine gülümser ve uzaklaşırm, kalçalarımı normalden biraz daha fazla sallarken onun bakışlarını hissederek. Bu gece, eve gittiğimde, kendimi tatmin ederken onu gözümün önüne getireceğim. En azından vibratörümle, lanet olası bir cinsel yolla bulaşan hastalık kapma riskim olmaz.

DOMINICK

Uçağın tuvaletinde kimseyle sevişmek yok. Birincisi, tuvalet o kadar küçük ki yasadışı olmalı. İkincisi, Peyton uçuş boyunca rahat etmemi sağlasa da, bana ilgi duyduğunu hiç göstermedi.

Pilot, kısa süre sonra Coral Bay'e varacağımızı duyurur ve uçuş görevlileri herkesin çöpünü toplamak için dolaşmaya başlar. Peyton'dan birkaç kez numarasını istemeyi düşündüm, ama o tek gecelik ilişki türünde bir kadın gibi görünmediği için vazgeçtim, çünkü benim belirsiz geleceğimle ona verebileceğim tek şey bu olurdu.

Yolcular uçaktan inmeye başladığında gözlerimiz buluştu ve Peyton bana sıcak bir gülümseme attı. Ama sonra pilotlardan biri kokpitten çıktı ve gülümsemesi kayboldu. Adam ona bir şey söyledi ve o başını salladı, yüzündeki sıcak ifade yerini sinirli bir ifadeye bıraktı. Ne söylendiğini anlayamıyorum, ama buradan onun rahatsız olduğu açıkça belli. Uçaktan inerken, herkesin havayollarını tercih ettikleri için teşekkür eder ve o pislik adam, onu yutmak istercesine ona bakmaya devam eder.

Normalde kendi işime bakardım, ama bu kadın ilgimi çekti, bu yüzden uçaktan inip toplantıma gitmek yerine, herkes inerken ben geride kaldım.

Sıralar boşaldığında, çantamı alıp öne doğru ilerledim. Ancak, yükleme köprüsünden geçmek yerine, Peyton için tek bir çıkış olduğu için onu bekledim.

Peyton'ı bekledim, çünkü onun geçebileceği tek bir çıkış vardı.

Tahmin ettiğim gibi, birkaç dakika sonra Peyton köşeyi dönüyor ve pislik herif de peşinde. Beni gördüğünde, şoktan gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, rahatsız görünse de ses tonu profesyoneldi.

"Peyton, bu adam sana zorluk mu çıkarıyor?" diye sorar adam, bu ironik duruma gülmemek elde değil.

"Bu soruyu sana sormam gerektiğini hissediyorum," derim, bana dik dik bakan adama bakarak.

"Anlamadım?" Elini uzatıp Peyton'ın omzuna koyar ve alyansı gözüne çarpar.

"Gel," diyorum Peyton'a, onu görmezden gelerek. "Bana bir içki borçlusun, biraz daha yumuşak olanından."

Ben sırtıyorum, o da o güzel şeftali rengi yanıyor. "O çalışıyor," diyor pislik.

"Uçuş görevlisine değil de karına odaklanman gerekmez mi?" diye soruyorum ona.

Adam bir adım geri atarken yüzü kızarır.

"Şimdi, sakıncası yoksa, Peyton ve benim planlarımız var."

Kadının bunu yalanlamasını umarak ona bakar, ama kadın yalanlamayınca, öfkeyle uzaklaşır.

"Ugh, teşekkürler," diyor Peyton, omuzları rahatlamış bir şekilde. "Dale tam bir pislik. O birinci pilot ve kendini kadınlara Tanrı'nın bir armağanı sanıyor. Evli ve üç çocuğu var, ama sanki bekârmış gibi her hostesle yatmaya çalışıyor."

"Önemli değil," diyorum ona. "Onu şikayet etmeyi düşündün mü?"

"Birçok hostes bunu yaptı, ama havayolu şirketinde personel eksikliği var." Gözlerini devirir. "Tabii ki, bu konuda hiçbir şey yapmıyorlar, çünkü bu, ihtiyaç duydukları bir pilotu kovmak anlamına gelir." Omuzlarını silker. "Her neyse, beni kurtardığın için teşekkür ederim. Harbor Point'e geri dönene kadar mesaimiz bitmiş durumda, bu yüzden beni Coral Bay'deki evine gitmeye ikna etmeye çalışıyordu." Görülebilir şekilde titriyor. "O adamı içime almayı düşünmektense, kullanılmadığım için kuruyup, orada oluşan örümcek ağlarından örümceklerin saldırısına uğramayı tercih ederim."

Ne dediğini fark ettiği anda, yüzü utançtan kızarır. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış, sudan çıkmış balık gibi görünür.

ağız açık, geri adım atmaya çalışıyor, ama akli başına gelmeyince başını sallayıp gülüyor.

"Tamam, artık uzun süredir seks yapmadığım için kurduğumu ve örümcek ağları olduğunu bildiğine göre, ben gidiyorum." Havaalanı çıkışını işaret eder ve ben bu kadının telaşlı haliyle ne kadar sevimli olduğunu düşünerek gülümserim.

"Harbor Point'e dönen uçağa bineceğini mi söyledin?" diye soruyorum, onunla birlikte koridorda yürürken.

"Evet." Gülümser ve başını sallar, sonra kapıya vardığımızda durur. "Belki başka bir uçuşta görüşürüz."

Şakacı bir göz kırpmasıyla, küçük çantasını arkasında sürükleyerek uzaklaşırken, ben olduğum yerde durup onun uzaklaşmasını izliyorum. İlk kez, bir kadını, öğürme refleksinin ne kadar derin olduğu dışında tanımak istiyorum.

Ama sonra telefonum çalıyor ve toplantımı hatırlatıyor, ben de bu düşünceleri kafamdan silip atıyorum çünkü bir kadını tanımak için vaktim yok, özellikle de benim dünyamın bir parçası olmayan bir kadını.

"Sizinle iş yapmayı sabırsızlıkla bekliyorum," diyor Jaimie Sanchez, elimi sıkarken.

Toplantı planladığımızdan daha iyi geçti ve her şey yolunda giderse, birkaç hafta içinde birkaç yatırımcı ve ben, Coral Bay'in şimdiye kadar gördüğü en büyük gayrimenkul projelerinden birinde ortaklık yapmak üzere bir sözleşme imzalayacağız. İkimiz ve diğer üç yatırımcı arasında sahip olduğumuz elliden fazla dönüm arazi üzerinde gerçekleştirilecek proje, iki ofis binası, bir alışveriş merkezi, lüks dairelerden oluşan beş konut binası, düzinelerce restoran ve bir oteli içerecek. En iyi yanı ise, bu projenin babamla hiçbir ilgisi olmaması. Bu, onun olmadan yapacağım ilk iş anlaşması.

"Görüşürüz," diyerek arabaya binıyorum.

Havaalanına vardığımda, uçağımın kalkmasına daha vakit var, bu yüzden işlerimi halletmek için doğrudan lounge'a gidiyorum. Ama içeri girmeden önce, bir kadının çığlıkları kulağıma geliyor ve kendimi gürültünün geldiği yere doğru yürürken buluyorum.

Genelde kendime saklanan biriyim, ama korumaya çalıştığım bir kız kardeşim ve yıllardır babamın istismarına maruz kalan bir annem var. Ben de bunu seyretmek zorunda kaldım, yoksa öldürölme riski vardı. Bu yüzden kadınlar benim için hassas bir konu.

Kapıda "ÖZEL" yazıyor, ama bunu görmezden gelerek kapıyı açıyorum ve az önce gördüğüm pilotla yüz yüze geliyorum. Pilot, Peyton'ın üzerinde dikiliyor. Peyton, Dale onu köşeye sıkıştırıp parmaklarını boğazına dolamışken, çaresizce duvara yaslanmış, gözleri öfke ve korkuyla dolu.

"Elini onun boynundan çekmeni öneririm," diye uyarıyorum, onun dikkatini çekerek.

"Siktir git!" diye bağıyor. "Bu benimle o sürtük arasındaki bir mesele."

"Görüyorsun, işte burada yanıliyorsun." Ona doğru yürür ve yüzüne yaklaşıyorum. "Bir kadına izinsiz dokunduğun anda, bu benim işim oldu."

Onu itip yakasından tutarak Peyton'ı bırakmasını sağladım. "Şimdi bana açıkla," dedim, onu duvara iterek, "Peyton neden bir baş belası?"

"Çünkü onu bir randevuya çıkardım ve o kaltak bana dokunmama bile izin vermedi," diye boğuk bir sesle söyler.

Kendini korumak gibi bir niyeti olmadığı açık, çünkü ne kadar çok konuşursa, beni o kadar çok kızdırıyor ve mezarını o kadar derin kazıyor.

"Evli olduğunu bilmiyordum!" diye tıslar. "Daha yeni başlamıştım ve sen bana çıkma teklif ettin, sanki beni ekibine kabul etmek istiyormuşsun gibi. Romantik bir şey kastettiğini bilmiyordum."

"Biliyor musun Dale," diyorum ona, onu duvara daha sertçe vurup boğazını elimle kavrayarak Peyton'a yaptıklarını hissettiriyorum, "senin gibi erkekler erkeklerin adını kötüye çıkarıyor. Şimdi, bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim. Bugünden sonra Peyton'ın yanına yaklaşmayacaksın, eğer yaklaştığını öğrenirsem, bir daha asla uçak uçurmayacağından emin olacağım."

Dale alaycı bir şekilde güldü. "Bunu yapamazsın."

Gülümserim. "Yapabilirim." Boğazını daha sert sıkıyım ve ciğerlerindeki hava kesilince paniklemeye başlar. "Ve yapacağım," diye söz veririm.

Sadece onun duyabileceği kadar yaklaşıyorum. "Benim kim olduğumu biliyor musun? Benim adım Dominick Antonov."

Korkuyla gözleri büyür ve ben, kim olduğumu bildiği için mutlu olarak sırtırım. "Doğru," diye fısıldarım. "Ve benimle ailem hakkında ne duymuş olursan ol

ailem hakkında ne duymuş olursan ol, seni temin ederim ki gerçek daha da kötüdür."

Oksijen yetersizliğinden bayılmak üzere olduğunu anlayana kadar bekledim ve sonra boğazını bıraktım.

"Bunu tek uyarın olarak kabul et." Geri adım atıp sırttım. "Bu sohbeti yaptığımıza sevindim."

Sonra arkayı dönüp Peyton'a doğru yürüyorum. "Hadi ama Peaches. Uçuş öncesi bir şeyler yiyelim. Biraz vaktin var, değil mi?"

"Uh, evet." Başını sallar, parmaklarımı parmaklarına geçirip onu odadan çıkarmama izin verir.

O pislikten yeterince uzaklaştığımızda, Peyton bana bakar ve "Bana Peaches mı dedin?" der.

Onun sorusu karşısında şok olup duruyorum. "Ne?" "Bana Peaches dedin."

Ona dönüp birkaç saniye boyunca ona bakarım. Az önce bir adamı tehdit ettim ve onun aklında kalan tek şey, yanlışlıkla ona taktığım takma addı.

Bu sevgi dolu sözcük ağzımdan kaçmıştı, ama bu beni şaşırtmadı çünkü uçakta çarpıştığımızdan beri durmadan onu düşünüyordum.

Ona yalan söyleyip saçma bir bahane uydurmak da mümkündü, ama ben gerçeklerden kaçan biri olmadım hiç. "Kızardığında yanakların güzel bir seftali rengi alıyor, bu da bana annemin en sevdiği çiçekleri hatırlatıyor," diyorum, parmak eklemlerimi yanağına kaydırarak. "Karanlık bir dünyada bir ışık parıltısı."

Kaşları karışıklıkla çatıldı, çünkü kim olduğumu ve hangi dünyaya ait olduğumu bilmiyordu, ve bu hoşuma gitti. Onun masumiyetini seviyorum ve kimse bunu mahvetmesin, o boktan pilot da dahil.

"Kimse bana daha önce takma ad vermemişti," diye mırıldanıyor, yanakları daha da kızarıyor.

"Sana temin ederim ki bu bir iltifattır," diyorum ve ona doğru küçük bir adım atıyorum.

Bu kadar yakınken, onun tatlı çiçek kokusunu alabiliyorum, bu da onun cazibesini daha da artırıyor. "Aç mısın?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek için.

"Yemek yiyebilirim," diye itiraf ediyor. "Kapımızdan çok uzak olmayan iyi bir restoran biliyorum," diyor, kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Ve neredeyse eminim ki Kingston'da da var." Yumuşak bir gülümsemeyle, "Ben ısmarlıyorum," diye ekliyor omuz silkerek. "Orada beni kurtardığın için sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diyorum, elimi yanağına koyarak. "Yemeğimizi ısmarlamazsam ne tür bir erkek olurum?"

"Cinsiyetçi olmayan bir erkek," diye karşılık veriyor.

"Cinsiyetçi olmakla alakası yok. Beni, kadınları cansız nesneler gibi gören bir adam yetiştirdi. Ben asla öyle olmayacağım, ama aynı zamanda,

güzel bir kadının yemeğini ödetmeyeceğim." Anlayışla başını sallar.

"Ve Peaches..." Gözlerini onun gözlerine kilitlerim. "Söylediğimde ciddiymdim. O pislik sana yaklaşırsa, bir daha asla uçamayacağından emin olacağım."

"MMM, burası gerçekten en iyi hamburgerleri yapıyor," Peyton son lokmasını yuttuktan ve ağzını sildikten sonra inler. "Seninki nasıl?"

İş toplantım sırasında zaten yemek yemiştim, bu yüzden aç değildim. Ama ona bunu söylemeye niyetim yoktu, bu yüzden onunla aynı şeyi sipariş ettim ve hamburgerin ne kadar büyük olduğunu görünce pişman oldum.

"Güzel, içecek de öyle." Kingston Limited'in Black Label'ıyla yapılan eski usul içkiyi kaldırıyorum. "Buralı mısın?" diye sohbet ediyormuş gibi soruyorum.

Yemek boyunca, işinden ve üniversiteden son sınıfa geçmeden önce, hastalanan annesine bakmak için eve dönmek zorunda kaldığı için bu işe nasıl başladığından bahsettik, ama o bana daha fazla bilgi vermedi.

"Öyleyim," diyor belirsiz bir şekilde ve konuyu orada bırakıyor.

Kendisi hakkında konuşurken ayrıntıları en aza indirdiğini fark ettim. Bunun benim bir yabancı olmamdan mı kaynaklandığını bilmiyorum, ama sanki benim onun hakkında önemli hiçbir şey bilmemi istemiyor gibi.

"Peki ya sen? Harbor Point'ten mi, Coral Bay'den mi?" "Harbor Point'ten. Bir iş toplantısı için Coral Bay'e uçtum."

Hamburgerinden bir ısırık daha alıyor ve çıkardığı inilti sesine gülüyorum.

"Hamburger en sevdiğin yemek mi?" diye soruyorum, onu daha yakından tanımak istiyorum.

"Onlardan biri. Ama en çok kahvaltıyla ilgili her şeyi severim." Gözleri parladı. "Büyürken, annemle babam boşandıktan sonra, annem bazen akşam yemeği olarak kahvaltı yapardı. Para sıkıntısı olduğunda bizi beslemenin ucuz bir yoluydu. Annem kendini kötü hissederdi, ama ben bayılırdım. Krep, sosis, pastırma, bisküvi ve sos, ve reçelli tost. Bu benim en sevdiğim yemek oldu." Omuz silkti. "Kendi ailem olduğunda, parasız olmasak bile akşam yemeği olarak kahvaltı yapacağız."

Akşam yemeğinde kahvaltı yemeyi hayal etmeye çalışarak gülümsüyorum. Ben büyürken, bizim için yemek yapan bir hizmetçimiz vardı — hala da var — ve akşam yemeğinde kahvaltı isteseydim, eminim kafama bir şaplak atardı.

Telefonu bip sesi çıkarmaya başlar, ona bakar ve kapatır. "Çalışma zamanı," der gülümseyerek.

Çantasından birkaç banknot çıkarır ama ben çoktan başımı sallamışımdır.

"En azından kendi yemeğimin parasını ödememe izin vermeyecek misin?" diye sordu.

"Hayır." Gülümserim ve yüzümüz birbirine yakın olacak şekilde eğilirim. "Ben ödediğim için, bunu ilk randevumuz olarak kabul edebilirim ve ikinci randevuyu ayarlamak için numaranı istediğimde itiraz etmen daha zor olacak."

Sözlerimi anlaması bir saniye sürer, ama anladığında başını geriye atarak gülüyor. "Bu iyiydi," diyor. "Ama olmayacak."

"Benim ödemem mi?" diye soruyorum, ne demek istediğini zaten bilmeme rağmen. "Numaramı almak ya da beni randevuya çıkarmak," diye açıklıyor. "Neden olmasın?"

Bu kadını takip etmemem için bir düzine neden düşünebilirim, en başta da bu görücü usulü evlilik saçmalığını halledene kadar teknik olarak başka bir kadına söz verdiğim gerçeği. Yine de Peyton'ın evet demesini istiyorum.

"Birbirimize yakın yaşamıyoruz, bu yüzden asla yürümez."

Tartışmak için ağzımı açtım, ama bir cevap bulamadan, "Ve bunun önemli olmadığını söylersen, önemli. İkimizin de bunu hissettiğini biliyorum. Aramızda cinsel çekim var. Aylarca seks yapmadığımı da ekleyin, o anın heyecanına kapılmam çok kolay olur. Ama beni sevdiğine yemin eden eski sevgilimle uzun mesafeli bir ilişki denedim, ama o beni en yakın arkadaşımınla aldattı. Üç yılımı boşa harcadım." Diye iç geçirir. "Sen yakışıklısın ve anladığım kadarıyla tatlı ve centilmensin, ama anneme bakmam gerekiyor ve sonunda kalp kırıklığına yol açacak bir şeye başlamak için uygun bir durumda değilim."

Onunla tartışmak istiyorum, ama söylediği her şey doğru. Ona ihtiyacı olan şeyi veremem ve aksini söylemek bencillik olur.

Bunun yerine, para klipsimden yüz dolar çıkarıp masanın üzerine bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Seninle tanışmak çok güzeldi Peyton, seni tanımaktan çok keyif aldım."

Anlayışla başını sallar ve o da ayağa kalkar. "Seninle tanışmak çok güzeldi Dominick. Dale'e yaptıkların için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Kapıya vardığımızda, Peyton kapının arkasında kaybolur ve kısa süre sonra business class yolcuları uçağa binmeye çağrılır. Yolculuk boyunca profesyonel davranır. Bana birkaç içki getirirken gülümser ve doğru şeyleri söyler. Ama ifadesinin arkasında gizli bir hüznü sezebiliyorum ve acaba benimle aynı fikirde olmak yerine, onun için savaşmamı mı umuyordu diye merak etmeden edemiyorum.

Keşke bunu yapabilecek durumda olsaydım.

DOMINICK

"BRIELLE GELİYOR MU?" Pazar öğleden sonra, özel spor salonumuzda antrenman yaptıktan sonra duştan çıkıp mutfağa girdiğimde soruyorum.

Öğleden sonramı babamla vakit geçirmek yerine başka bir şey yaparak geçirmeyi tercih ederim, ama pazar akşam yemekleri annemi mutlu ediyor ve şeytanın kendisiyle evli olduğu için bulabildiği her türlü mutluluğu hak ediyor. Ayrıca, mecbur kalmadıkça üniversiteden nadiren eve gelen kız kardeşimi de görebiliyorum.

Annem ve Brielle her zaman lezzetli yemekler ve tatlılar yaparlar. Yemek sırasında içki içer ve sohbet ederiz. Babamla aynı odada bulunmaya dayanamıyorum ama onun sağlığının hızla bozulduğunu görmek bana biraz tatmin veriyor.

Ancak Brielle son üç Pazar günü gelmedi ve ben endişelenmeye başladım. İlk akşam yemeğini hastalık bahanesiyle kaçırdıktan sonra, onu ziyaret etmeyi teklif ettim, ama bulaşıcı olduğunu söyleyerek uzak durmamı istedi.

Ertesi Pazar günü, hasta olduğu için derslerinde geri kaldığını ve eve gelemeyeceğini bahane etti.

Geçen Pazar, düzgün bir mazeret bile uydurmadı. Gelmeyince onu aradım ve unuttuğunu söyledi, ama bu Pazar görüşeceğimize söz verdi. Ses tonunda bir tuhaflık vardı, ama ben soru sormadan telefonu kapattı. Anthony ile evlenmek zorunda kalacağı düşüncesi ona zor geliyor, ama Matteo ile benim bu konuda uğraştığımızı biliyor.

ama Matteo ve benim bu konuyu halletmeye çalıştığımızı biliyor.

"Gelmeyecek," dedi annem boğuk bir sesle.

Arkasını döndüğünde, gözlerinde yaşlar olduğunu fark ettim.

"Ne oldu?" diye soruyorum ve yaralanmadığından emin olmak için yanına gidiyorum.

Onu sadece babam ona zarar verdiğinde ağlarken görmüştüm ve yüzündeki lekeler ve şişmiş gözlerinden, bir süredir ağladığı belliydi.

"Kız kardeşin ve baban kavga ettiler. Kız kardeşin telefonunu kapattı, bu da babamın onun kaçtığını düşünmesine neden oldu, bu yüzden adamlarını onun evine gönderip onu eve getirmelerini istedi."

"Onu buldular mı?" Matteo içeri girip sohbete katılır.

Kendi evlerimiz olmasını tercih etsek de, annemizi pislik babamızdan korumak için hala evde yaşıyoruz, çünkü biz buradayken ona dokunmayacağını biliyoruz, ona parmağını bile sürerse onu yere sereriz.

"Hayır," diye fısıldadı. "Babanız beni bilgilendirme gereği duymadığı için ayrıntıları bilmiyorum, ama onun dairesinde olmadığını söyleyerek bağırıldığını duydum ve sonra onu aramak için kendisi gitti. Endişeleniyorum," dedi, bakışları Matteo'dan bana kaydı. "Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Ve onun erkek arkadaşını biliyor."

"Ne demek erkek arkadaşı?" diye bağırır Matteo, sonra bana döner. "Bunu biliyor muydun?" diye suçlar.

"Şüphelerim vardı, ama o hiç doğrulamadı," diyorum keskin bir sesle. "Ve babamızın öğrenebileceği bir yerde bunu alenen sergileyecek kadar aptal olacağını düşünmemiştim."

"Onu bulabilir misin?" Annem, telefonunda bir şeyler yazan Matteo'ya sorar.

"Siktir, konumu kapalı." Bana bakar. "Babamın ona ulaşmasına izin veremeyiz. Lanet planını gerçekleştirmek için her şeyi yapacağını biliyorsun."

"Onu önce biz bulacağız," diyorum ona. "Anne, bir şey duyarsan bize haber ver."

"Yapacağım," diyor ve kollarını bana doluyor. "Lütfen önce onu bul," diye yalvarıyor ve Matteo'ya sarılıyor. "Baban bulursa, sonucu ne olur bilmiyorum. Çok kızgındı. Anthony ona başka bir adamla gördüğünü söylediğinde, baban kendini kaybetti. Şiddet eğilimleri gittikçe kötüleşiyor ve ona zarar vereceğinden korkuyorum."

Lanet olası Anthony.

Bu düşündüğümden daha kötü. Brielle'in başka bir adamla görülmesi, babamın sözünden dönmesi anlamına gelir ve bu bizim dünyamızda en büyük saygısızlık olarak görülür.

Onu önce bulursa, onu buraya geri getirip Anthony ile evlenme zamanı gelene kadar kilit altında tutmakla kalmayacak, onu cezalandırmanın bir yolunu da bulacaktır. Sağlığı hiç olmadığı kadar kötü durumda olduğundan, kim bilir ruh hali nasıl olacak ve ona ne kadar zarar verecek?

"En kötüsünü düşünme," diyor Matteo, düşüncelerimi okuyarak. "Onu bulacağız. Sokaklarda, onu gören olursa sessizce yakalayıp bize getirmesi gerektiğini duyurdum bile. Ve anne," diye ekliyor, pişmanlık ve öfkeyle dolu bir ifadeyle anneme bakarak, "onu geri aldığımızda, Andrey'in icabına bir kez ve sonsuza kadar bakacağız. Bu saçmalık yeter artık."

"HABER VAR MI?" Matteo ofisime girdiğinde ona soruyorum.

"Hayır. Ne onun arkadaşları ne de benim bağlantılarım onu görmüş ya da haber almış."

Brielle'in kaybolmasının üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçti. Onu bulmak için tüm kaynaklarımızı seferber ettik, ama onu bulma konusunda şansımız yaver gitmedi. Neyse ki babamız da şanssız, bu noktada onu ilk kim bulacak yarışı başladı. Matteo ve ben, babamız onu bulmadan önce ona yardım edebilmemiz için bizimle iletişime geçmesini umuyoruz.

"Onu bulacağız," diyor ve masamın diğer tarafındaki ziyaretçi koltuğuna oturuyor.

"Biliyorum. Sadece onun orada tek başına olduğunu düşünmekten nefret ediyorum." "Bu berbat bir durum," diyor.

"Ama kız kardeşimiz güçlüdür."

"Ya o..." diye başlıyorum, ama düşüncemi tamamlayamıyorum çünkü Brielle'in olmadığı bir dünya hayal etmek midemi bulandırıyor.

"O iyi," diyor Matteo, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de sessiz kaldık. Odadaki tek ses, onun telefonunda yazdığı ve benim göndermem gereken bir e-postayı bitirmemdi. Sonra Matteo tekrar konuşmaya başladı ve başka bir konuya geçti.

"Demek Coral Bay'e gidiyorsun... ve yine ticari uçakla mı uçacaksın?"

"Ne?" Bilgisayarımdan başımı kaldırıp, dikkatli kardeşimim kabul edeceği bir bahane bulmaya çalışarak zaman kazanmaya çalışıyorum.

"Asistanın, bir toplantıyı başka bir güne ertelemek zorunda kaldığı için gündemini e-postayla gönderdi ve bana da bir kopya gönderdi. E-postada ticari uçakla uçağın yazıyordu, bu garip çünkü uçağımızın müsait olduğunu biliyorum. Nedenini paylaşmak ister misin?"

"Yakıt tasarrufu," diye mırıldanıyorum, e-postamı yazmaya devam ediyorum ve onun bu konuyu kapatmasını umuyorum.

Kız kardeşimizi bulana kadar Harbor Point'ten ayrılmak istemememe rağmen, yönetmem gereken bir işim var. Bu da, Jaimie ile gayrimenkul geliştirme anlaşmasının sözleşmelerini tamamlamak için Coral Bay'e uçmam gerektiği anlamına geliyor.

Ancak, asistanım Janet'e özel uçağı ayarlamasını söylemek yerine, bunu kendim halledeceğimi söyledim ve sonra kendimi Peyton'ın çalıştığı şirketten bir uçuş rezervasyonu yaparken buldum, kendime bunu sadece o lanet olası pilotun benim uyarıma kulak verdiğinden emin olmak için yaptığımı söyledim.

Peyton'la tanışalı bir ay oldu ve her gün onu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. O pisliğin artık onunla doğrudan çalışmadığından emin olmak için bir yol bulmak istedim, ama kendime mesafemi korumamın en iyisi olduğunu söyledim.

Ama şimdi Coral Bay'e gitmem gerektiğine göre... bir taşla iki kuş vurmak gibi bir şey.

"Yani, şimdi de çevreyle mi ilgileniyorsun?" Matteo kahkahayı patlatır. "Saçmalamayı bırak da tekrar dene."

Geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur ve ben, ona bir ipucu vermeden durmayacağını bilerek iç çekerim.

Babamız Matteo'nun okulda zorlandığı için aptal olduğunu düşünüyor. Dikkatini vermediği ve ödevlerini yapmadığı için sürekli başı belaya giriyordu ve büyüdüğünde, okula neredeyse hiç gitmez oldu ve sonunda okulu bıraktı. Bir keresinde, bir öğretmen Matteo'nun bir tür öğrenme güçlüğü olduğunu düşündüğünü ailemize söylemeye çalıştı ve babam onu "aptal ve tembel olduğu" için dövdü.

Ama Matteo'nun güçlü yanlarını görmek için hiç zaman ayırmadı. Bunun yerine, babamız onu yazıp sokağa attı, uyuşturucu satmaktan ve koruma ödemelerimizi tahsil etmekten başka bir şey yapamayacağını düşündü.

Babam beni şirketi devralmam için hazırlarken, Matteo sokaklarda dolaşıp kendine bir isim yapıyordu,

ceplerini dolduran anlaşmalar yapıyordu ve babama yüz vermeyen adamlarla bağlantılar kuruyordu.

Doğal içgüdülerini ve sokak zekası var. Sezgisel ve çoğu kişinin fark etmediği insanların nüanslarını yakalıyor. Ona bir sorun verin, o da çözecektir — sadece çözümden hoşlanmayabilirsiniz.

Ben annemize ve kız kardeşimize bakarken, o onları korur. Çünkü Matteo'nun yaptığı budur. O korur. Dışarıdan bakıldığında acımasız bir piç gibi görünüyor ve iş konusunda bu doğru olsa da, ailemiz söz konusu olduğunda Matteo, annem, Brielle ve benim güvenliğimizi sağlamak için hiçbir şeyden çekinmeyecek kadar önemsiyor. Bu yüzden Brielle'in kaybolmasının onu çok üzdüğünü ve benim durumumu dikkatini başka yöne çekmek için kullandığını biliyorum.

Matteo sadece kardeşim ve en iyi arkadaşım değil, babamın dahil olmadığı her konuda iş ortağımdır. Ve şirketin tam kontrolünü ele geçirdiğim gün, iş ortaklığımızı her açıdan resmileştireceğim.

"Bilmek istiyorsan, sonunda otuz saniyeden uzun süre ilgimi çekebilecek biriyle tanıştım," diye itiraf ediyorum, dizüstü bilgisayarımı kapatıp Matteo'ya dikkatimi veriyorum.

"Ve özel uçak yerine ticari uçakla uçmayı mı tercih ediyor?" diye gülüyor. "Lanet olsun, kardeşim. Ben de öyle birini bulmam lazım. Birkaç hafta önce çıktığım kadın, onu evine götürüp sevişmeden önce akşam yemeği yemek istedi." Kafasını sallıyor, bir kadının hanımefendi gibi davranılmak istemesinden gerçekten rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"Ve onu Pasquale'ye götürdüğümde şikayet etti," diye ekliyor, South Harbor Point'teki en sevdiği küçük İtalyan restoranından bahsediyor. "Oradan ayrılmamızı ve onu country kulübüne götürmemi ısrar etti. İyi bir yemeğin ne olduğunu, kafasına vursa bile anlamaz."

"Onu ülke kulübüne götürdün mü?" diye soruyorum, merakım galip geliyor.

Tüm ailemiz North Harbor Point Country Club'a üye. Burası, birçok politikacı ve kamu görevlisi de dahil olmak üzere Harbor Point'in tüm zenginlerinin sosyalleştiği yer. Genellikle, Matteo yeraltı işlerini hallederken ben işlerin ticari kısmını yönettiğim için kulübü sık sık ziyaret eden benim.

"Tabii ki götürdüm." Kurt gibi sırtıyor. "Sonra, akşam yemeğinden sonra onların lüks tuvaletinde onu siktim."

"Sen tam bir köpeksin. Bu gidişle, Harbor Point'teki kadınlar yakında bitecek."

Matteo sadece omuz silkiyor. "Belki de bu kadınla tanıştığın yere giderim. Tam olarak neresiydi?" Merakla başını eğiyor.

"Coral Bay'e giden uçağında uçuş görevlisiydi." "Ah, Mile High Club'ın üyesi mi oldun?" "Ben ergen bir çocuk değilim," diyorum yavaşça.

Matteo gülmeye başlar. "Tamam, Bay Yetişkin. Peki, onu nerede *olgun bir şekilde* onunla yattın?"

"Yapmadım. Öyle bir şey olmadı. Ayrıca, ticari uçuşlardaki tuvaletleri gördün mü hiç?" Ne kadar küçük olduklarını hatırlayarak içimden irkilirim. "Ben bile zar zor sığabiliyorum, bir kadınla birlikte sığmam imkansız."

Matteo güldü. "Meydan okumanı kabul ediyorum."

"Biliyorsun, bok gibi davrandığın her kadın, birinin kızı ya da kız kardeşi," diye işaret ediyorum.

"Kim kimseye bok gibi davranıyor?" diye alay eder. "Bana gelen kadınlar ne alacaklarını çok iyi biliyorlar: çoklu orgazmla biten iyi bir seks. Beyefendi arıyor olsalardı, senin yerine sana giderlerdi. Bu arada... bu gizemli uçuş görevlisiyle ne yapıyorsun? Çünkü bir şey değişmedikçe..."

"Onunla evlenmeyeceğim," diye sertçe cevap verdim, Daniella Russo'yu kastederek. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, uçuş görevlisiyle aramda hiçbir şey yok. Pilot - evli olduğunu da eklemeliyim - onu taciz ediyordu, ben de ona yardım ettim. Bir daha ona yaklaşırsa geçim kaynağını tehlikeye atacağını söyledim. Coral Bay'e geri dönmem gerektiği için, onun ondan uzak durmasını sağlamak en iyisi olur diye düşündüm."

"Yardım ister misin?" diye sordu Matteo, dik oturarak.

Kardeşim, etrafta dolaşan bir playboy olabilir, ama bir kadının herhangi bir şekilde zarar görmesine asla izin vermez.

"Hayır," diyorum. "Adam benim uyarıma kulak asmazsa deli olur. Coral Bay'e uçup, ona rahatsızlık verilmediğinden emin olacağım ve bu yılki iyilik görevimi yerine getirmiş olacağım."

O OROSPU ÇOCUĞU benim uyarıma kulak asmadı.

Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü şu anda havaalanında durmuş, herkesin gözü önünde Peyton'ı taciz etmesini izliyorum, sanki hayatı tehlikede değilmiş gibi.

O, kızla konuşurken, kız işini yapmaya devam ederken onu görmezden gelmeye çalışıyor.

"Dur tahmin edeyim," diyor Matteo, telefon ilk çaldığında cevap verirken, "yardıma ihtiyacın var."

"Adı Dale Stuart, Florida'nın Coral Bay bölgesinde yaşıyor ve bir daha asla uçak kullanamayacağından emin olmak istiyorum."

Peyton koltuğuma geldiğinde şaşkınlıkla "DOMINICK" diyor. Gergin bir şekilde arkasına bakıyor — şüphesiz Dale'in yakınlarda olup olmadığını görmek için — ve sonra yüzüne bir gülümseme yapıştırıyor. "Seni burada görmek ne güzel."

"Yine iş seyahati," diyorum kayıtsızca. "Nasılsın?"

"İyiym," dedi yumuşak bir sesle. "Sana bir şey ikram edebilir miyim? Old-fashioned ister misin?"

"Harika olur."

İçimi hazırlamak için ortadan kaybolur ve birkaç dakika sonra elinde içkiyle geri döner. "Bir Old Fashioned," der ve içkiyi yanımdaki tepsiye koyar. "Başka bir şey ister misin, lütfen söyle."

"Aslında," diyorum, elini tutarak gitmesini engelliyorum, "sormak istiyordum, o pilot bizim konuşmamızdan sonra seni rahat bıraktı mı?"

Peyton, başını sallamadan önce gözleri uçağın her yerine kayd. "Evet. Her şey yolunda," diye yalan söyledi. "İyi. Yardımcı olabildiğime sevindim."

O zoraki bir gülümseme takınıp bir sonraki kişiye geçerken, ben kardeşimden Dale'i yapılacaklar listesinin en başına almasını rica eden bir mesaj atıyorum.

Matteo: Hallettim kardeşim.

Uçuş boyunca sözleşmeleri gözden geçirip, Matteo ile Antonov'un iş ilişkilerini Russo ve Rothschild'lerden ayırmak için hazırladığımız plan üzerinde çalışıyorum. Böylece babamız öldüğünde ve biz görücü usulü evlilikleri reddedince, Giuseppe ve Joseph bizi tehdit edecek hiçbir şeyleri kalmayacak.

Lorenzo da bizimle aynı fikirde, ama babası hala yetkin olduğu için, sıradaki varis olmasına rağmen, yönetici kararları alma yetkisi yok.

Babalarımızın işleri bu kadar iç içe olmasaydı, her şeyi ayırmak daha kolay olurdu. Ama iç içe oldukları için, bu ölümcül bir satranç oyunu oynamak gibi. Tek bir yanlış hamle, onlara ne yapmaya çalıştığımızı fark ettirip kırmızı bayrak gönderebilir ve o zaman şah mat oluruz, hem de bizim aleyhimize.

UÇAK İNİNCE, dikkat çekmek istemediğim için Peyton'ı beklemedim. Matteo'nun planı ne olursa olsun, en son istediğim şey Peyton'a veya bana yönlendirecek herhangi bir ipucu bırakmaktı.

Terminalden çıkıp çıkışa doğru yarı yolda ilerlerken, adımın söylendiğini duydum. Arkanı döndüm ve Peyton'ın bana doğru hızlıca yürüdüğünü gördüm.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum ona ulaştığında.

Etrafına bakınıyor ve sonra narin eliyle bileğimi tutup beni bir köşeye çekiyor. "Yalan söyledim," diyor kimse duymasın diye alçak sesle. "Durum daha da kötüleşti. Anlaşılan, senin uyarıların onun egosunu incitmiş ve şimdi, onunla yatmazsam, yalan söyleyip onu taciz ettiğimi söylemekle tehdit ediyor. Acaba..." Boğazını temizledi ve gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere baktı. "Ona şaka yaptığını söyleyebilir misin? Belki sözünü geri alırsan? Bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum, ama..."

"Hey" — Onu sırtı duvara dayanacak şekilde döndürdüm, böylece biri geçerse sadece sırtımı görebilecek — "Ben halledeceğim, söz veriyorum. Bir daha seni rahatsız etmeyecek."

"Tamam," der. "Teşekkür ederim. Annem pek iyi değil ve bu işe gerçekten ihtiyacım var."

"Sorun değil," diye onu rahatlatırım. "Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin." *Ve seni şu anda tanıdığımdan daha fazla tanımayı göze alamam, çünkü bu seni daha da çok istememe neden olur,* diye düşünüyorum, ama bunu dile getirmiyorum. "Beni tanıımıyorsun, ama söz veriyorum, ben sözümün eriyim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanır. "Sorun değil."

Dudakları bir gülümsemeye bükülür — bu sefer gerçek bir gülümseme — ve tüm yüzü aydınlanır. Telefonum çalınca, o anı bozarak, numarasını istemek gibi aptalca bir şey yapmak üzereyim.

"Bunu cevaplamam lazım," diyorum ona, bir adım geri çekilerek. "Ama merak etme. Her şey yoluna girecek."

Onun cevap vermesini beklemeden, telefonu cevaplamak için çıkışa doğru yöneldim.

Arayan

Matteo'dur.

"Haber var mı?"

"Sanırım erkek arkadaşını öldürdü."

"Kim?" diye soruyorum şaşkınlıkla, çünkü son konuşmamız Peyton hakkındaydı ve o, eski erkek arkadaşından başka birinden bahsetmemiştir.

"Brielle. Andrey'in erkek arkadaşını öldürdüğünü düşünüyorum. Onun dairesini aradık ve bir erkekle çekilmiş fotoğraflarını bulduk. Onun fotoğrafını sistemde araştırdım ve adı... Owen Levine. Brielle'in gittiği üniversitenin son sınıf öğrencisi. İşletme bölümü. Birkaç gün önce kayboldu ve bu sabah adamlarım onun tarifine uyan bir ceset buldu. Cinayete kurban gittiği açık. Bizimle veya Bri'le hiçbir bağlantısı kalmayacağından emin oldum. Harbor Point'te öldürülmediği için, cesedi bulduğumuz bölgenin polis memuruna rüşvet verip ihbar etmesini sağladım. Onun olup olmadığını yakında öğreneceğiz."

"Peki Brielle? Onu buldunuz mu?" Nefesimi tutarak, onu bulduğunu ve iyi olduğunu umuyorum.

"Hayır," diyor Matteo. "Telefonu da kayıp, bu yüzden mesajlarını veya aramalarını kontrol edemiyorum."

"Muhtemelen babam almıştır."

"Evet, bu da onu bulmaya yaklaştığı anlamına gelebilir." "Siktir, oraya dönüyorum."

"Yapabileceğin bir şey yok," diyor Matteo. "Tüm adamlarım onu arıyor ve bulur bulmaz sana haber vereceğim. Eve gelmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sen iyi bir iş adamısın, ama sokakları bizim kadar iyi bilmiyorsun."

Haklı, ama kendimi çaresiz hissetmekten nefret ediyorum.

"Ayrıca, Andrey ona zarar vermeyecek," diye ekliyor. "O, onun tek kızı, bu yüzden saçma planını gerçekleştirmek için tek umudu o."

"Onunla bir an önce ilgilenmemiz gerekiyor."

"Hallededeceğiz," diye söz verdi. "Toplantıya git. Başka bir şey öğrenirsem sana haber veririm."

"Tamam," diyorum birkaç saniye sonra. "Bir şeye ihtiyacın olursa..." "Ben hallederim. Anlaşmayı tamamla, evde görüşürüz."

Telefonu kapatıyoruz ve içimde biriken öfke sonunda yüzeye çıkıyor. Ne yaptığımı düşünmeden, biriken öfkemi biraz olsun boşaltmak için yumruğumu metal kirişe vuruyorum.

Siktir!

Brielle biraz daha sabretmesi gerekirken, aceleci davrandı ve şimdi sadece erkek arkadaşını öldürttü, aynı zamanda kendi hayatı da tehlikeye girdi. Bizim dünyamızın bir parçası olmayan birine aşık olmayı seçtiğinde, bunun sonuçlarını biliyordu.

Bu arada...

Bakışlarım, yanında tekerlekli valiziyle taksi kuyruğunda duran yeşil gözlü güzel kıza takılıyor.

Onu rahat bırakmalı, uzaklaşmalı ve Matteo'nun o pisliği onun için hallededeceğini bildiğim için arkama bakmamalıyım. Ama ona doğru çekildiğimi engelleyemiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum arkasına yaklaşarak.

O sıçrayıp dönüyor ve dudaklarından sevimli bir çığlık çıkıyor. Gözleri bana takıldığında "Tanrım" diyor. "İnsanlara böyle gizlice yaklaşamazsın. Eve gidiyorum."

"Bu, daha sonra eve dönüş uçağında bana eski usul kokteyli mi servis etmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Kafasını sallar. "Bir mürettebat üyesi için bir seyahat ayarladım. Yani, yarın sabah Dominik Cumhuriyeti'ne gitmeyeceksen, benim uçağında olmayacaksın."

"Bu bir davete çok benziyor," diye şaka yapıyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Ne? Hayır," diye kekeleydi, başını sallayarak. "Ben öyle demek istemedim..."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp ona yaklaşarak sadece onun duyabileceği şekilde fısıldarım. "Dominik Cumhuriyeti bu mevsimde çok güzeldir. Belki de oraya bir gezi yapmalıyım." *Ve bu, hayatımın haline gelen saçmalıklardan uzaklaşmak için mükemmel bir fırsat olurdu.* "Hiç gitmedim," der Peyton boğuk bir sesle. "Bir gecelik mola vereceğiz, bu yüzden yarın bazı turistik yerleri gezmeyi umuyorum."

"Sana etrafı gezdirebilirim," diyorum ve çenesini kaldırarak bana bakmasını sağlıyorum. Dominik Cumhuriyeti'nde birkaç iş ortağım var, bu yüzden oraya gitmişliğim var.

yıllar boyunca birkaç kez. "Bunu ister miydin?"

"Sana çok işim olduğunu ve annemin..."

"Senden evlenmeni istemiyorum," diyorum, iki parmağımı onun dolgun dudaklarına koyarak. "Ve ne olursa olsun, geri döndüğünde her şey yine aynı olacak. Sadece seninle bir gün geçirmek istiyorum. Bana bunu verebilir misin?"

Yutkunur ve birkaç saniye sonra başını sallar. "Bunu duymam lazım."

Onun da beni benim onu istediğim gibi istediğini duymam gerekiyor. İkimiz de bunun uzun vadede nereye varacağını göremeyecek durumda olsak da, aramızdaki kimyayı inkar edemeyiz. Ve bunun yanmasına izin vermemek israf olur.

"Seni Dominik Cumhuriyeti'nde görürsem, bana turistik yerleri göstermeni engellemem."

Bu kadına çok ilgi duyduğum için başımı sallayıp gülümsüyorum. "Belki yarın uçakta görüşürüz."

Sıra ilerliyor ve Peyton'ın taksisi geliyor. Bana hızlıca bir bakış atarak arka koltuğa oturuyor ve taksi hareket ediyor.

Peyton'la uğraşmakla ve sonra da kardeşimden gelen telefonla çok meşgul olduğum için şehir içi araç rezervasyonu yapmadığımdan, toplantıya gitmek için taksiye biniyorum.

Ben: Ticari uçuşun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Beni takside görmelisin.

Matteo: Sen kimsin ve kardeşimle ne yaptın?

Toplantıya zamanında varırım ve her şey yolunda gider. Diğer yatırımcılar ve ben sözleşmeleri imzalarız ve bu anlaşmada babamın kirli kanının izi olmadığını bilmek iyi hissettirir.

Toplantıdan çıkıp beni bekleyen arabaya doğru yürürken, havaalanına mı gideceğim yoksa Dominik Cumhuriyeti'ne bir uçuş mu ayarlayacağımdan emin olamıyordum ki, Victor Rosa'dan yeni bir e-posta geldiğini belirten bir bildirim gözüme çarptı. Victor, Dominik Cumhuriyeti'ndeki iş ortağımızdır. Yıllardır Harbor Point'e yaptığı sevkiyatları biz yönetiyoruz ve onlarla olan sözleşmemizin yeniden müzakere edilmesi gerekiyor.

Genellikle Victor Harbor Point'e gelir ve babamın itirazlarına rağmen, limanı yönetmeye yeni başlayan kardeşim de benimle birlikte olur.

Ama aklım yarın Dominik Cumhuriyeti'ne uçacak olan kıvılcı saçlı, yeşil gözlü bir kadına gidiyor ve kararımı veriyorum.

Kardeşıme bir mesaj atıyorum, umarım yalanımı anlamaz, ve sonra şoföre bu gece Coral Bay'de kalacağımı, bu yüzden bir otele götürülmem gerektiğini söylüyorum.

Ben: Dominik Cumhuriyeti'nde halletmem gereken bazı işler var, bu yüzden orada Rosa'nın sözleşmesinin yeniden müzakeresini halledeceğim.

Mesajı okuduğu görünüyor, ama birkaç dakika boyunca cevap vermiyor. Cevap verdiğinde, sanki Big Brother gibi olduğu için içimden bir inilti kaçıyor.

Matteo: Uçuş görevlisi Dominik Cumhuriyeti'ne seninle birlikte geliyor mu?

Ben: Lanet pilotla ilgilenmeye odaklan.

Matteo: Onun adını belirtmediğini fark etmediğimi sanma. Ama şimdilik küçük sırrını saklamana izin vereceğim. İyi eğlenceler dostum ... ama fazla da değil.

Sadece günübirlik bir gezi olacağı için yanımda hiç kıyafetim olmadığı için, otele giriş yaptıktan sonra Janet'e odama kıyafet ve bir el çantası sipariş etmesini söylüyorum ve akşamın geri kalanını çalışarak geçiriyorum.

Birkaç kez Peyton'a ulaşip onu yemeğe davet etmeyi düşündüm, ama burada onunla vakit geçirmek çok kişisel olurdu. Burası onun yaşadığı yer, ama Dominik Cumhuriyeti tarafsız bir zemin olacak. Birlikte biraz zaman geçireceğiz ve ona gezilecek yerleri göstereceğim. O benim dikkatimi dağıtacak ve sonra yollarımız ayrılacak. Sonra, üç aile arasındaki bağları koparmak gibi önemli işlere odaklanabileceğim, böylece babamızdan sonsuza kadar kurtulmuş olacağız.

"Tek ihtiyacım olan bu," diyorum kendime. "Peyton'la bir gece geçirip onu kafamdan atayım, sonra ikimiz de hayatımıza devam edelim."

PEYTON

Business class'taki beyefendi Dominick Antonov ile tek gecelik bir ilişkiye girmeyi kabul ettiğime neredeyse eminim. Açıkça söylenmedi, ama Dominick'in bana göstermek istediği *yerlerin* yerel müzeler ve parklar olmadığını eminim.

Bacaklarımı tıraş ederken, onun benimle dalga geçtiğini söylüyorum kendime. Aklı başında hiçbir erkek, sırf seks yapmak için Dominik Cumhuriyeti'ne ticari bir uçuşla gitmez. Muhtemelen uçağa bineceğim ve o orada olmayacak, ama...

Tıraş olmaya devam ediyorum, çünkü altı aylık bir kuraklık döneminden sonra, diken diken bacaklar, kıllı koltuk altları ve gür kadınsı bölgelerle yakalanırsam yazıklar olsun bana.

Adam takım elbise içinde çok yakışıklı ve takım elbise giymediğinde de en az o kadar yakışıklı olacağından hiç şüphem yok. Onun gibi birçok erkekle tanıştım önce - kendine güvenen, kendinden emin, bu dünyadaki yerini bilen. Dale'in aksine - ki bana onun tam bir baba vücudu olduğu söylendi - Dominick bunu göstermeye çalışmıyor ya da kadınlara atlamıyor çünkü Dominick gibi erkekler istedikleri zaman seks yapabileceklerini biliyorlar ve bunun için kadınları taciz etmek, yalvarmak ya da tehdit etmek zorunda değiller.

Duşu bitirdikten sonra suyu kapatıp kurulanıyorum ve saçımı fönle kurutuyorum. Makyajımı yapıyorum, doğal kızıl saçlarımla uyumlu olacak şekilde kırmızı ruj

doğal kızıl saçlarımla uyumlu olacak şekilde kalın bir tabaka halinde sürüyorum, bunu uçakta olmasını umduğum belirli bir erkek için yaptığımı tamamen farkındayım.

Sonuçlarım geldi ve Tanrıya şükür, cinsel yolla bulaşan hastalıklarım yok. Ama bu riski bir daha almayacağım, bu yüzden yanımda birkaç prezervatif götürüyorum. Doğum kontrol hapı almam gerekiyor, ama bunu başka bir gün halledeceğim.

Ne götüreceğimi düşünürken, iç çamaşırı götürürsem küstahça mı görünür diye merak ediyorum. Geçtiğimiz yıl zor geçti ve annemin sağlık masrafları nedeniyle kendime pek bir şey alamadım, ama birkaç ay önce üniversiteden bir arkadaşım evlenirken, nedimelerine elbiselerimizin altına giymeleri için seksi iç çamaşırları almıştı. Bunun, klişe gibi davranıp düğünden sonra takılabileceğimiz erkekler bulabilmemiz için olduğunu söyledi. O zamanlar, gündelik seks yapacak ruh halinde olmadığım için gülmüştüm, ama şimdi onun küçük hediyesi için minnettarım.

Çekmecemden sütyen ve külot setini alıp çantama atıyorum, çünkü kimin umurunda? Adam açıkça seks yapmak istiyor ve onun beni çiçekli pamuklu iç çamaşırlarımla görmesindense hazırlıklı olmayı tercih ederim.

"PEYTON, ÇOK GÜZELSİN," diyor annem, ben gece çantamı oturma odasına götürdüğümde. Orada kitap okuyup sabah kahvesini içiyor.

"Bu sabah kendimi iyi hissediyordum," diyorum ona, tamamen yalan söylemiyorum çünkü kendi kendime ulaştığım orgazm düşüncesi beni gerçekten iyi hissettiriyor.

Annem bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor, ben de eğilip ona sarılmak ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona, hala burada olduğu için çok minnettarım.

Hepatit C olduğunu öğrendikten sonra - büyük olasılıkla beni doğururken aldığı kan naklinden kaynaklanıyordu, ancak bu kanıtlanamadı - onu kaybedeceğimi düşündüm, ama tedavi gördü ve birkaç yıl boyunca remisyona girdi.

Sonra, hepatit C'nin karaciğer sirozuna yol açtığını ve bunun da karaciğer kanserine neden olduğunu öğrendik. Yine annemi kaybedeceğimi düşündüm. Ama başarılı bir karaciğer nakli ameliyatından sonra, tekrar iyileşme sürecine girdi.

Her şey yolunda gidiyordu, ta ki birkaç hafta önce karaciğerinin iflas ettiği haberini alana kadar. Bize, diyalizle bile karaciğerinin

en iyi ihtimalle iki ila üç yıl dayanabileceği söylendi.

Tek seçenek başka bir karaciğer nakli yapmak, ama annem bunu asla atlatamaz, ayrıca bunu bir daha yaşamak da istemiyor. Bu da onun öleceği anlamına geliyor ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Ben de seni seviyorum," diyor. "Yolun açık olsun, birkaç gün sonra görüşürüz."

"Yarın görüşürüz."

Karaciğerinin iflas ettiğini öğrendiğimden beri, evde iş aramaya başladım. Nakil ameliyatından sonra uçuş görevlisi işini kabul ettim, çünkü bu işin programı kısa süreli seyahatlere izin veriyordu, bir veya iki geceden fazla uzak kalmıyordum ve komşumuz, hemşire olan tatlı bir yaşlı kadın ben yokken ona bakabilirdi.

Ama şimdi, zamanı kısıtlı ve sağlığı kötüleşirken, bir gecede yok olmak istemiyorum. Birkaç lüks bar ve kulüp de dahil olmak üzere birkaç yerel işe başvurduğum ve umudum, birini bulup okula geri dönerek diplomamı tamamlamak.

Havaalanına vardığımda, bir sürü dedikodu vardı ve meslektaşım ve uçuş görevlisi olan Ericka'ya neler olduğunu sorduğumda, "Dale dün gece geç saatlerde ölü bulundu. Görünüşe göre, tüm sadakatsizliklerinin suçluluk duygusu onu yakaladı ve intihar etti" diyerek beni şok etti.

"Ne?" diye hayretle soruyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" "Karısı bir özür mektubu bulmuş."

"Bu delilik," dedim. "O, davranışlarından pişmanlık duyacak birine benzemiyordu."

"Sanırım bu, başkalarının kafasından neler geçtiğini asla tam olarak bilemeyeceğimizi gösteriyor." Ericka omuz silktili.

Dominick'in bu işi halledeceğine dair verdiği sözü düşünüyorum. Bu işe karışmış olması imkansız, değil mi?

Bu sadece bir tesadüf. O halledeceğini söyledi ve sonra Dale intihar etti. Dominick'in bir adamı öldürüp intihar etmiş gibi göstermiş olması imkansız. O bir iş adamı, bir suç örgütünün başı değil.

Çılgın düşüncelerimden kendimi kurtarıyorum. Geceleri uyuyamadığımda o gerçek suç belgesellerini izlemeyi ciddi olarak bırakmam lazım.

"Sanırım öyle," diye onaylıyorum.

Dominik Cumhuriyeti'ne uçuş hazırlıklarına başlıyoruz. Uçuş sadece bir saat süreceği için, atıştırmalıklar dışında yemek servisi yapmamız gerekmeyecek.

"Birkaçımız oraya vardığımızda plaja gideceğiz," diyor Ericka, mutfağa doğru yürürken. "Gelmek ister misin?"

"Emin değilim," diyorum ona. "Kendimi biraz iyi hissetmiyorum. Sana haber verebilir miyim?"

"Tabii ki. Çalışabilir misin?"

"Evet," diyorum, geri adım atarak. "Daha çok zihinsel bir şey."

O da başını sallar. "Anlıyorum. Dale tam bir pislikti, ama onun öldüğünü bilmek benim de kafamı karıştırıyor. Ve onun sürekli sana asıldığını biliyorum. Konuşmak istersen..."

"İyiym," diye söz veriyorum. "Sanırım bunu kafamda oturtmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Business class'ta çalışacağım için, yolcu listesinin bulunduğu clipboard'u alıp, belirli bir ismi ararken göz gezdiriyorum. Liste sıra ve koltuk numarasına göre düzenlenmiş ve birkaç sıra geçtikten sonra, onun ismini görmeyince, bunun en iyisi olduğuna kendimi ikna ediyorum. Ve sonra business class'ın son sırasında *Dominick Antonov'u* görüyorum.

Hay aksi. O da benim uçağımda.

Yolcular uçağa binmeye başlar ve ben de onların bagajlarına yardım ederek meşgul olmaya devam ederim. Dominick'in varlığını hissedebiliyorum, ama ona hiç dikkat etmiyorum, uçaktan indiğimizde ne olacağı konusunda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Teorik olarak, bu adamla geceyi geçirmek harika bir fikir gibi geliyordu, ama gerçek şu ki, bunu daha önce hiç yapmadım. Ben her zaman ilişki türünde bir kadın oldum.

Diğer hostesler ve ben kabini son kez kontrol ettikten sonra, pilot kısa süre içinde kalkış yapacağımızı duyurur ve biz de kalkış için yardımcı koltuklara otururuz.

Oturduğum yerden, bana bakan Dominick'i mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Gri gözleri şehvetle dolu ve beni gözleriyle sikmesi, bacaklarımın ihtiyaçtan kasılmasını sağlıyor. Sadece bir bakışla orgazm olabilseydim, zevkten onun adını haykırmak üzereydim. Ve eğer sadece bir bakışla tüm bunları yapabiliyorsa, yatak odasında bana dokunabildiğinde neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

Uçak havalandıktan sonra ayağa kalkıp, herkese ne içmek istediklerini sorarak turuma başlıyorum. Dominick'e ulaşmam biraz zaman alıyor, ama ulaştığımda ona sormak yerine, ona bir old-fashioned getirip kol dayama yerine koyuyorum. Her uçuğunda yanında

yanında kimse olmadığını fark ettim ve tekrar kontrol ettiğimde, iki koltuk için ödeme yaptığını gördüm.

"Teşekkür ederim," diyor, içkisini yudumlarken gözlerini bana diyor. "Bu uçuşta *pilotu* görmedim. Sonunda uyarıma kulak verdi mi?"

Onun sözleri üzerine kalbim durur, sonra da hızla çarpmaya başlar. Dale'in ölümüyle bir ilgisi olduğundan endişeleniyordum, ama Dale'i soruyorsa, olanları bilmiyor demektir, değil mi?

"Aslında," diyorum, kimse duymaması için eğilerek, "dün gece ölü bulundu."

Dominick'in kaşları alnına değdi.

"Görünüşe göre, suçluluk duygusu onu intihara sürüklemiş."

Anlayışla başını sallar. "Bunun için suçluluk duymuyorsun, değil mi?"

Nasıl hissettiğimden emin olamadığım için omuz silktiğimde, ekler: "O evli ve üç çocuğu vardı, Peyton. Bana anlattıklarına göre, yemin ettiği kadına sadık olmak yerine, gücünü senin gibi kadınları kullanmak için kullanıyordu. Suçluluk duygusu onun ölümüne neden olduysa, bu onun suçu, senin değil."

Haklı. Haklı olduğunu biliyorum ve bunu kabul edeceğim, ama bu zaman alacak. "Başka bir şey ister misin?" diye soruyorum, dik durarak konuyu değiştiriyorum.

"Menüde değilsen hayır," diyor, beni baştan aşağı süzerken, kadınsı yanlarımı arzulamaya iten bir sırıtışla.

Bana manzaraları gösterme konusundaki niyetinden emin değilsem, şimdi düşüncelerim doğrulandı. Beni istiyor. Yatağında. Bir geceliğine. Sonra da yollarımız ayrılacak. Bunu daha önce hiç yapmamış olsam da, tamamen varım.

"Senin için ne yazık ki, ben menüde yokum," diyorum, kendi sırıtışımı gizleyerek arkanı dönüp uzaklaşıyorum.

Ancak çok uzaklaşmadan, parmakları bileğimi kavrar ve beni kendine doğru çeker. Yanındaki boş koltuğa düşerim ve o eğilir, dudakları kulağıma değerek.

"Aynı fikirde değilim," diye mırıldanır. "Bence sen sadece menüde değilsin, daha sonra seni yatağa yatırdığımda, sırlıklam olduğunu ve benim amını yalamam için hazır olduğunu göreceğim."

Tartışmak için ağzımı açtım ama bir kelime bile söyleyemeden devam etti: "İnkâr etmeye çalışmadan önce, uçak kalkarken beni izlerken bacaklarını nasıl sıkıldığını gördüm. Beni hayal ettiğini anlamam için tek kelime etmene gerek yoktu. Tek

soru, bunu nasıl hayal ettiğın. Dilimi mi, parmaklarımı mı, yoksa sikimi mi kullandım?" Cevap veremediğimde, zor nefes almam konuşmamı zorlaştırıyor, o da karanlık bir şekilde gülüyor. "Merak etme, Peaches. Bu gece, üçünü de kullanmayı planlıyorum."

Bileğimi bırakıp arkasına yaslanır ve dizüstü bilgisayarında yazmaya başlar, sanki bana daha sonra bana ne yapacağını ayrıntılı olarak anlatmak yerine, lanet olası hava durumunu sormuş gibi.

Uçuşun geri kalanında Dominick'ten kaçınmaya çalışarak meşgul olmaya devam ettim ve sonunda, tüm yolcular uçaktan indiğinde, onun benimle tekrar konuşmaya çalışmadığını ve nerede buluşacağımızı söylemeden uçaktan indiğini fark ettim.

Belki de sadece benimle dalga geçiyordur.

Coral Bay'e dönüş uçağı yarın sabaha kadar kalkmayacağı için, havayolu şirketi bize havaalanı yakınındaki bir otelde oda ayırttı. Görevlerimizi bitirdikten sonra dışarı çıkıyoruz ve Ericka'ya, onunla ve diğer ekiple plaja gideceğimi söylemek üzereyim ki, Dominick'i duvara yaslanmış, gözleri bana dikilmiş, yanında küçük bir el çantasıyla dururken görüyorum.

Onu daha önce gördüğüm her seferinde olduğu gibi şık bir takım elbise giymiyordu, bu sefer haki renkli şort ve lacivert yakalı gömlek giymişti, sanki toplantı odası yerine golf sahasını domine edecekmiş gibi görünüyordu. Her iki görünüşü de farklı ama eşit derecede çekiciydi. Kalın, pahalı görünümlü bir saat takıyordu ve birkaç günlük sakalı vardı. Ayaklarına baktığımda, beyaz deri spor ayakkabılarına gülümsemeden edemedim. Çok temizlerdi ve yeni görünüyorlardı. Dominik Cumhuriyeti'ne gelmeyi planlamadığı için kıyafet almak zorunda kalmış mıydı acaba?

Sessizce onu havaalanında, gümrükte ve güvenlik kontrolünde takip ediyorum. Ericka'ya kendi işimi yapacağımı söyledikten ve o ayrıldıktan sonra Dominick bana yaklaşıyor.

"Asla yalnız kalmayacağını düşünmüştüm," diyor, parmaklarını benimkilerle birleştirip bizi siyah bir şehir arabasına yönlendiriyor.

"Bay Antonov?" Arabada duran beyefendi şapkasını kaldırarak sorar. "Sí, gracias," der Dominick, ona bagajlarımızı uzatır ve benim için kapıyı açar.

Arabaya biniyorum ve Dominick, şoförle birkaç dakika İspanyolca konuştuktan sonra yanıma oturuyor. Birkaç dakika boyunca telefonunda bir şeyler yazıyor ve ben de bütün günün böyle geçeceğini merak etmeye başlıyorum: O çalışıyor

ve bana kalan zamanını ayırarak geçecek mi diye merak etmeye başlıyorum — o sırada telefonunu cebine koyup bana bakıyor ve sonunda bana dikkatini veriyor.

"Üzgünüm," diyor. "Buradayken, bir iş ortağımla bazı sözleşmeleri görüşmek için buluşmam gerekiyor, ama o iş bittiğinde, tamamen seninim."

"Tamam. Beni otele bırakmak istersen..."

Dominick başını sallar. "Seni sadece yirmi dört saatliğine alabilirim," der, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi sıkıştırarak. "Seni gözümün önünden ayırmayacağım. Toplantıma benimle birlikte geleceksin, sonra günün geri kalanını gezerek geçireceğiz. Uğrayıp sana bir mayo almamız gerekecek. Seni götüreceğim şelale, uzaktan bakmak için çok güzel."

Hay aksi. Hangi iç çamaşırlarını yanıma alacağıma o kadar odaklanmıştım ki, mayo almayı unutmuşum. Otelin havuzuna girmek istersem diye, gece kalacağım zamanlarda her zaman yanıma mayo alırım. Ve biz, dünyanın en güzel plajlarından bazılarına sahip olan Dominik Cumhuriyeti'ndeyiz.

"Bekle," diyorum, onun sözleri beni etkiliyor. "Gerçekten gezmeye mi gidiyoruz?"

Dominick birkaç saniye bana bakar ve sonra başını geriye atarak güler. Bu ses beni bir an için şaşırtır, ama kendimi toparladığımda onu iyice incelerim. Ciddi, düşünceli Dominick çok yakışıklıdır, ama güldüğünde tüm yüzü aydınlanır. Gri gözleri neşeyle parlar ve yemin ederim, on yıl daha genç görünür.

Gülmeyi bıraktığında gülümsemesi kalır ve ben ayrıldığımızda ve onu düşündüğümde bu halini ezberlerim. Bu adamı böyle hatırlamak istiyorum: gülen, gülümseyen, mutlu. Yaptığı işin ne olursa olsun stresli olduğu, onun yoğunluğundan açıkça anlaşılıyor. Telefonunda veya dizüstü bilgisayarında çalışırken onu izlediğimde, o kadar ciddi ki, gözleri kararır ve stresin sonunda kalp krizi geçirmesinden endişelenirim. Ama şu anda, sanki tamamen farklı bir insan gibi, genç ve kaygısız görünüyor.

"Tabii ki gezilecek yerleri göreceğiz," diyor ve gözleri vücudumu tarıyor. "Brunch için giyecek başka bir şeyin var mı?"

Yanımda ne getirdiğimi düşünüyorum ve utanıyorum. "Vardığımda giymek için şort ve tişört getirdim, akşam yemeğine çıkarsam diye bir de elbise."

Açıkçası onun benim uçağımda olacağını düşünmemiştim, ama ne olur ne olmaz diye valizime küçük siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar koymuştum. Akşam yemeği için uygun, ama brunch için uygun değil.

"Durup sana bir şeyler alalım," diyor Dominick, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

"Sana yük olmak istemem," diyorum, ama o sadece başını sallıyor. "Sana garanti ederim," diyor, gözleri şehvetle parlayarak, "senin elbiseler ve bikiniler denemen benim için de en az senin için olduğu kadar faydalı olacak."

PEYTON

DOMINICK, bana elbise ve mayo almak için mağazaya gideceğimizi söylediğinde, Target veya Walmart'ı kastettiğini sandım. Bu yüzden, en sevimli yerel butiğe vardığımızda, hoş bir sürpriz yaşadım. Ama içeri girdiğimizde, kendimi cennette hissettim. Mankenler güzel elbiseler giymişti ve duvarlarda hayal edilebilecek her tarzda mayo asılıydı. Raflarda muhteşem ayakkabılar, topuklu ayakkabılar ve wedge ayakkabılar sergileniyordu. Her şeyden bir tane alabilirdim. Ta ki fiyat etiketlerini görene kadar.

Bir bakışta geri adım attım ve Dominick ısrarla ödemeyi üstlendi. Ve açıkça bunu karşılayacak kadar para kazandığına göre — yani, kimse yanına oturmasın diye iki business class koltuk rezervasyonu yapan bir adam — ve brunch iş toplantısı için *olduğu* için, ben kimim ki hayır diyeyim?

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum, önü dekolte, göğüslerimi ortaya çıkaran ve dizlerimin hemen üstüne kadar uzanan lacivert ve beyaz çiçekli elbiseyle hızlıca dönerek.

Dominick'in bir şeyler seçip kasada buluşmamızı söyleyeceğini düşünmüştüm, bu yüzden soyunma odasının dışındaki koltuğa oturup her birini ona göstermemi söylediğinde şok oldum.

Ona iki elbise daha denedim ve gösterdim, o da ikisine de sanki onları yırtıp soyup beni soyunma odasında duvara dayayıp becermek istermiş gibi baktı.

Dürüst olmak gerekirse, buna karşı çıkmazdım.

"Bu olsun," dedi, bakışları arzu ile parıldıyordu. "Ama emin olmak için bir kez daha dön. Arkadan yeterince iyi göremedim."

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim ama yine döndüm. "Biliyorsun, kıcımlı görmek istiyorsan, tek yapman gereken..."

Tamamen dönmeden ve cümlemi bitirmeden, vücudunun önü sırtıma yapışır ve beni soyunma odasındaki duvara iterek kapana kısıtır. O kadar yakındır ki, taze, erkeksi kokusunu alabiliyorum ve bu beni bir anlığına dikkatimi dağıtır.

Ta ki eli kalçama dokunana ve yüzü boynumun yanına yaslanana kadar.

Dokunuşuna nefesim kesilir ve bir sonraki hamlesini beklerim.

"Siktir, çok güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor, burnunu şimdi ısınmış tenime sürüyor.

"Lavanta kokusu," diyorum aptalca.

Derin bir nefes alır ve vücudumda gözle görülür bir titreme olur, bu da onu güldürür.

"Sana dokunabileceğimi söyle," diye kulağıma fısıldadı. "Elimi bu elbisenin altına sokup ne kadar ıslak olduğunu hissedebileceğimi. Eminim bu amcık sırlıdır."

Bacaklarımı sıkıştırıp başımı sallarım.

"Bunu duymam gerektiğini biliyorsun," diyor, sesi pürüzsüz, sanki benim kadar etkilenmemiş gibi.

"Evet," diye nefes alırım, ona karşı çaresizce. "Bana ne istersen yapabilirsin," diye buluyorum kendimi.

Beni döndürüyor, sırtım duvara yaslanıyor ve ön taraflarımız neredeyse birbirine değiyor. Hala iş topuklu ayakkabılarımı giyiyor olsam da, o benden sadece on beş santim kadar uzun, ama baskın varlığıyla üzerimde kule gibi duruyor gibi hissediyorum.

Eli belimden aşağı kayarak elbisenin altına girerken, ağzı benimkinden milimetrelerce yukarıda duruyor. Beni öpmek için hiçbir hareket yapmıyor, parmakları külotumun kenarından kayarak altına giriyor, pürüzlü parmak uçları vajinamın kapakçığını zar zor okşuyor.

Parmağının ucu klitorisime değdiğinde, nefesim kesildi ve sonra Dominick'in ağzı üzerimdeydi. Tam da hayal ettiğim gibi öpüyordu: güçlü ve talepkar.

Kızlık deliğimin üstüne hafifçe vurur ve ben bacaklarımı hafifçe açarak ona erişim sağlarım, dudaklarımız birbirine dolanır.

"Siktir, Peaches, gerçekten sıırıslıklamsın," diye fısıldadı dudaklarıma, parmağını içime kaydırırken, damarlarımdan sıcaklık akmaya başladı.

Parmağının ucu bacaklarımdaki hassas tomurcuğa ulaşır ve bu hissin ne kadar iyi olduğunu fark edince yumuşak bir inilti çıkarırım.

Dominick dilini ağzıma sokup benimkini okşayarak öpücüğü derinleştirir. Ağızlarımız birbirine yapışmış halde, dillerimiz çılgınca birbirine sürtünür. Bir eli kalçamın kıvrımını kavrarken, diğeri klitorisimi okşar. Ben de karşılık olarak ellerimi göğsüne koyarım, ona dokunmak isterim.

Bunun ilk öpücüğümüz olduğunun tamamen farkındayım, ama sanki bunu milyonlarca kez yapmışız gibi hissediyorum ve yaptığımız şeyin bir son kullanma tarihi olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Bugün kendimi bir prenses gibi hissediyorum. Ama yarın, tekrar balkabağına dönüşeceğim. Dominick evine dönecek - her zaman oraya gidip geldiği için Harbor Point olduğunu varsayıyorum - ve ben Coral Bay'e gideceğim, orada anneme odaklanacağım ve onun kalan günlerini sayacağız.

Bu morbid düşünce aklıma gelir gelmez, Dominick klitorisime baskı uyguluyor ve orgazm beni ele geçiriyor. Zevk dolu inlemelerimi yutuyor ve orgazmım dinmeye başlayıp onu itmeye çalıştığımda, öpücüğümüz sert ve derin bir öpücükten yumuşak bir okşamaya dönüşürken dokunuşunu hafifletiyor.

"Tanrıya şükür seninle daha fazla zamanım var," diye mırıldanır, öpücüğü kesip alnını alnıma dayayarak. "Aksi takdirde, gezmeyi siktir et ve seksi kıçını rezervasyon yaptığım otele sürükle derdim."

Kıkırdamadan edemiyorum. Dominick çok çekici bir adam.

"Hadi," diyor, parmaklarını külotumdan çekip bir adım geri atarak. "Brunch'a geç kalacağız."

"Hala mayo seçmem gerekiyor," diye hatırlatıyorum, o da inliyor. "Bu olamaz," diyor. "Seni bikiniyle görürsem, toplantıya asla yetişemeyiz. toplantıma yetişemeyiz. Bedenini biliyor musun?"

"Evet," diyorum gülerek, yerden kıyafetlerimi alırken o parmaklarımızı birbirine geçirip bizi butiğin ana bölümüne yönlendiriyor.

"Bu elbiseyi alıyoruz," diyor satış görevlisine. Sonra bana, "Birkaç bikini al, sonra deneyebilirsin," diyor. Bakışları

ayaklarıma kayar. "Ve elbiseye uygun bir çift topuklu ayakkabı."

Dominick ürünlerin parasını ödedi ve ben ona sevimli yeni elbise, topuklu ayakkabılar ve mayolar için teşekkür ettiğimde, bana kısa ama ayak parmaklarımı kıvırtan bir öpücük verdi.

"Bu görüşme çabuk bitmeli," diye mırıldanır, arabaya bindiğimizde. "Buraya gelmek için bir bahane olarak kullandım, böylece deli bir takipçi gibi görünmeyecektim, ama şimdi keşke gelmeseydim diyorum."

"İsteyenleri takip edemezsin," diyorum ona, yüzünü benimkine yaklaştırıp öpüyorum. "Ama merak etme. Yakında bitecek ve sonra günün ve gecenin geri kalanı bizim olacak."

"Mmm," diye dudaklarıma mırıldanıyor. "Seninle yapmak istediğim her şey için bu sürenin yeterli olacağından emin değilim."

"Eh, yetmek zorunda," diyorum, geri çekilirken. "Çünkü elimizde olan tek şey bu."

Dominick işlerini hallederken, iş topuklu ayakkabılarımı, seçtiğim sevimli boho tarzı bej renkli kama topuklu sandaletlerle değiştiriyorum. Hem şık hem de rahatlar. Sonra, uçuş için topladığım saçlarımı açıp kabartıyorum ve rujumu yeniden sürüyorum.

Kendimi hazır hale getirmeyi bitirmişim ki, araba güzel bir tatil köyüne benzeyen bir yere yanaşır.

"Toplantın burada mı?" diye soruyorum, şoför kapıyı açarken.

.

"Aynı zamanda kaldığımız yer de burası," diyor Dominick.

Şaşkınlıkla ona bakmak için başımı çevirdim. "Ne demek," diye fısıldadım, tatil köyüne yeni bir bakışla bakarak. Ana binanın ötesini göremiyorum, ama lüks ve zenginlik kokuyor ve yanılıyor olabilirim, ama bu tatil köyünün Dominik Cumhuriyeti'ni ziyaret eden ünlülerin kaldığı yerler arasında listelendiğini gördüğümü sanıyorum. "Havayolu şirketi havaalanı yakınındaki bir otelin masraflarını karşıladı. Orada ücretsiz kalabiliriz."

Dominick elimi tutar ve bana hızlıca, inanamayan bir bakış atarak, valeyı geçip tatil köyünün girişine doğru yönelir.

"Hey," diyorum, elini çekerek. "Seninle konuştum, bu da cevap vermen gerektiği anlamına geliyor. Belki senin iş dünyasında insanlar senin emirlerine hemen uyar ve senin konuşmana gerek yoktur, ama benimle konuşman gerekiyor."

O yerinde durur ve birkaç saniye boyunca sanki iki kafam çıkmış gibi bana bakar. Sonra yüzünde bir gülümseme yayılır ve bu beni çok şaşırtır.

"Benim dünyamın nasıl işlediğini bir bilseydin." Kıkırdar. "Konuşmaya devam et, ben de seni sikebileceğim bir tuvalet bulayım."

"Dominick," diye azarladım, "Ben ciddiylim."

"Biliyorum, ve bu çok seksi. Kardeşim dışında, kimse yaptıklarımı veya söylediklerimi sorgulamıyor." Elimini bırakıp beni kendine doğru çekiyor. "Ücretsiz otel teklifin için teşekkür ederim, ama burası daha güzel ve daha güvenli, ayrıca daha sonra seninle birlikte yararlanmayı planladığım olanaklara sahip."

"Ne gibi?"

"Birincisi" — elini sırtıma kaydırıp beni daha da kendine yaklaştırır — "odamızın terasında jakuzi var."

"Oh," diyorum, jakuzinin kenarında beni yaladığını hayal ederek.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, gülümsemesi genişler ve başını sallar. "Aynen öyle." Eğilir ve beni yumuşakça öper. "Peki, burada kalmak burada kalmak? Yoksa ücretsiz otele gitmemizde ısrarcı mısınız?"

"Burası iyi," dedim, onu güldürerek.

"İyi." Beni tekrar öper, bu sefer popomu sıkıca sıkar. "Şimdi, bu toplantıyı bitirelim de günün geri kalanını sana odaklanarak geçireyim. Beni bu toplantıyı atlatacak tek şey, bittiğinde seni o bikinilerden birinde göreceğimi bilmek."

"Çabuk olursan," diyorum, parmaklarımı saçlarının arkasından geçirerek, "üçünü de görmene izin veririm."

"DOMINICK!" diye bağırır yaşlı bir beyefendi, bir eliyle Dominick'in sırtına vurup diğer eliyle elini sıkarak. "*Que bueno verte, mi hermano.*"

"*Hola, mi amigo,*" diye cevaplar Dominick, akıcı İspanyolca konuşmasıyla beni şaşırtarak. Soyadı Rus topluluğunda popüler olduğu için, onun İspanyolca konuştuğunu tahmin etmemiştim. "*Que bueno verte a ti también.*"

"*¿Y por aquí a quien tenemos?*" diye yanıtladı beyefendi, bana bakarak. bana.

Ne dediklerini hiç anlamıyorum, ama Dominick'in bana da baktığına bakılırsa, benim hakkımda konuştuklarını hissediyorum.

Kahretsin, İspanyolca derslerinde daha dikkatli olmalıydım.

"Bu benim özel bir arkadaşım," diyor Dominick, sanki hak iddia eder gibi beni yanına çekerek. "Sana bu güzel adayı özel olarak gezdireceğim."

Beyefendi gülümsüyor. "No te preocupes, mi hermano. Te escuché fuerte y claro."

Dominick başını sallar ve sonra İngilizceye geçer. "Peyton, bu benim uzun süredir iş ortağım ve arkadaşım Victor Rosa."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum İngilizce, çünkü başka seçeneğim yok. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Victor, İngilizcesi biraz bozuk ve aksanı ağır ama yine de anlaşılabilir. aksanı ağır ama yine de anlaşılabilir.

Elimi tutup dudaklarına götürerek öper, ben ise nedenini bilmesem de biraz rahatsız hissederek olduğum yerde kalırım. Dominick'i pek tanımıyorum, ama yine de düşünmeden soyunma odasında parmaklamasına izin verdim, ama bu adam selam olarak elimi öper ve ben sıcak bir duş almak isterim.

Dominick benim rahatsızlığımı hissetmiş gibi, beni kollarına alır ve çenemi kaldırarak dudaklarımdan öper. Ve bu sefer, bana sahip olduğunu iddia ettiği konusunda hiç şüphe yok.

Victor gülüyor. "Yemeğe gidelim mi? Açlıktan ölüyorum."

Bana bakarak söylediği bu sözler, sanki beni brunch olarak yemek istermiş gibi, beni Dominick'e yaklaştırıyor, o ise iş ortağının açıkça flört etmesinden hiç rahatsız görünmüyor.

Brunch çok lezzetli. İşe gitmeden önce fazla bir şey yemediğim için açlıktan ölüyorum ve erkekler iş konuşurken yemeğimi tıkınıyorum. Neyse ki Victor bana hiç ilgi göstermiyor.

Ne hakkında konuştuklarını hiç anlamıyorum ve sık sık İspanyolca ile İngilizce arasında geçiş yapmaları da yardımcı olmuyor, ama anladığım kadarıyla Victor ürünlerini Dominik Cumhuriyeti'nden Harbor Point'e gönderiyor ve Dominick'e bunları depolaması için para ödüyor. Bir tür anlaşmaya varmış olmalılar çünkü el sıkışıyorlar ve sonra Dominick hesabı ödemekte ısrar ediyor.

Victor ayrıldıktan sonra Dominick resepsiyona gidip check-in yapıyor. İspanyolca konuştukları için ne dediklerini anlamıyorum ama sonunda kadın Dominick'e bir oda anahtarı veriyor.

"Yani, turistik yerleri es geçip doğrudan jakuziye mi gidiyoruz?" Asansöre doğru yürürken yarı şaka yarı ciddi bir şekilde soruyorum.

Dominick gülüyor. "Hayır, Peaches. Valizlerimiz ve çantalarımız odamızda bizi bekliyor. Orada giyinmen daha kolay olur diye düşündüm

daha kolay olur diye düşündüm."

"Peki ya sen?" diye soruyorum, kıyafetine bakarak. "Seni mayonla görebilecek miyim?"

"Sadece uslu bir kız olup seçtiğin üç bikiniyi de bana gösterirsen." Şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve ben gözlerimi devirdim.

Odaya girdiğimizde, ne beklediğimi bilmiyordum, ama bu değildi. Odaların güzel olduğunu biliyordum, ama vay canına, burası televizyonda veya filmlerde gördüğüm her şeyden daha abartılı. Ana oda tek başına annemin tüm evinden daha büyük.

"Gel," diyor Dominick gözünü bile kırpmadan.

Elimi tutarak, bizi lüks ve zenginlik dolu, ama aynı zamanda sıcak ve rahat hissettiren ana süite götürür. Odanın ortasında bulunan kral boy yatak, kabarık battaniye ve yastıklarla kaplıdır ve dev bir bulut gibi görünür.

Çantalarımız yatağın ucunda duruyor ve ben kendiminkini alıp banyoda mayomu giymeye gidiyorum.

Yerden tavana kadar şık mermerle kaplı banyoda, saatlerce köpüklerle dolup kaybolabileceğim devasa bir küvet ve muhtemelen beş kişinin rahatça sığabileceği bir duş var.

Paranın satın alabileceği şeyler gerçekten şaşırtıcı. Böyle bir evim olsaydı, sanırım hiç ayrılmazdım.

İlk bikiniyi alıp deniyorum. Siyah renkte, alt kısmı altın halkalarla birleştirilmiş ve üst kısmın üçgen parçalarının ortasında tek bir altın halka var. Bana tam oluyor ve arkamı döndüğümde popom çok güzel görünüyor.

Okulu bırakma, annemin hastalanması ve eski sevgilimin beni aldatması gibi tüm streslerden dolayı, yerel spor salonunda kickboks dersleri almaya başladım ve itiraf etmeliyim ki, bu benim figürüme çok iyi geliyor.

Kot şortumu ve tişörtümü giymeye hazırlanırken, Dominick'e bikinimi göstermem gerektiğini hatırladım. Onunla dalga geçip, gideceğimiz yere varana kadar görmemesi için bikiniyi örtmeyi düşündüm, ama dürüst olmak gerekirse, bir erkeğin bana ilgi göstermesi hoşuma gitti. Eski sevgilimin beni aldatması egomu büyük ölçüde incitmişti, bu yüzden Dominick'in bana hayran hayran bakması ve o ürkütücü adamın önünde beni kendi bölgesi olarak işaretlemesi biraz ferahlatıcı oldu.

Banyodan çıktığımda Dominick ortada yoktu. Oturma odasını, mutfığı, ikinci yatak odasını ve ana yatak odası kadar güzel olan ikinci banyoyu kontrol ettim. Vazgeçmek üzereydim ki, teras olduğunu düşündüğüm yere açılan Fransız kapılarının açık olduğunu fark ettim, ılık esinti dantel perdeleri sallıyor ve içeriye doğru üflüyordu.

Bana sırtını dönmüş, siyah şort giymiş, üstsüz bir şekilde korkuluğa yaslanmış duruyor. Ten rengi bronz, beli ince ve sırt kasları belirgin. O takım elbisenin altında formda olduğunu biliyordum, ama vücudunda bir gram yağ bile olmadığını söyleyebilirim.

Sanki beni hissetmiş gibi, arkasını dönüyor, elinde tuttuğu telefonu cebine koyuyor ve gözlerini vücudumda gezdiriyor, gri gözleri şehvetle parlıyor.

"Arkanı dön," diyor, sesi yumuşak ve emredici.

Ona iyi bir görünüm sunmak için yerinde yavaşça döndüm ve buradan bile onun inlemesini duyabiliyordum.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor, hafifçe başını sallayarak.

Ateşe uçan kelebek gibi, itiraz etmeden ona doğru yavaşça yürüdüm. Dışarı çıktığım anda sıcaklık beni sardı ve Florida'da hava serin olduğu için, bu sıcaklığı ve güneşi memnuniyetle karşıladım.

Ona ulaşabileceğim mesafeye geldiğimde, kolunu belime doluyor ve beni göğsüne çekiyor. Diğer eliyle yüzümü kavırıyor ve kaldırıyor, böylece dudaklarını dudaklarıma kolayca bastırabiliyor. Elleri vücudumu dolaşırken beni tutkuyla öpüyor, kalçalarımın kıvrımlarını kavırıyor, göğüslerimden birini avuçluyor, kumaşın üzerinden meme ucumu okşuyor. Kıçıma geldiğinde, her iki yanağımı da sertçe sıkıyor ve sonra öpüşmemizi bozmadan beni kollarına alıyor.

Bacaklarımı onun gövdesine doluyorum ve ellerim ensesine gidiyor, saçlarıyla oynuyor, Dominick sertliğini benim merkezime sürterken boynunu gıdıklıyorum.

"Siktir," diye tıslar, öpüşmemizi keser ve ikimiz de nefes almaya çalışırken alnını alnıma yaslar. "Sana manzarayı gerçekten göstermek istiyorum."

"Bence bana onları gösterme konusunda harika bir iş çıkarıyorsun," diyorum utangaç bir şekilde, aşağı uzanıp onun penisini avuçlayarak. "Seksten daha iyi olan tek şey, manzaralı seks."

Önümüzde uzanan okyanusa doğru başımı sallıyorum. Mahremiyet duvarları sayesinde, burada seks yapabiliydik ve kimse bizi göremezdi. Köşedeki jakuziye bakıyorum

köşedeki jakuziye bakıyorum ve daha sonra kesinlikle onu kullanacağımızı düşünüyorum. "Ciddiyim." O gülüyor ve beni yere indiriyor. "Bütün gece birbirimizi ama önce bir şeyi görmeni istiyorum."

PEYTON

"AMAN TANRIM, BU MANZARA."

En nefes kesici şelalenin önünde dururken, fotoğraf çekebilmek için telefonumu getirseydim keşke diyorum, çünkü hafızam bu manzarayı asla hakkıyla yansıtamayacak. Üç farklı su akışı, doğal bir su havuzuna yumuşak bir şekilde dökülüyor. Etrafı sadece yemyeşil bitki örtüsüyle çevrili olduğu için, kaldığımız yerden sadece kısa bir sürüş mesafesinde olduğumuzu değil, ıssız bir yerde olduğumuzu hissettiriyor.

"Gerçekten muhteşem, değil mi?" Dominick, gözlerini benden ayırmadan

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Daha önce böyle bir şey görmemiştim

"

"Bu sadece görünüş için değil," diyor, gömleğini çıkarıp yere atarak. "Hadi yüzmeye gidelim."

Şortumu ve gömleğimi çıkarıyorum, parmak arası terliklerimi çıkarıyorum ve sonra elini tutuyorum. Berrak suya giriyoruz. Mart ayı olduğu için hava 27 derece civarında ve su sıcaklığı mükemmel. Neredeyse ortasına geldiğimizde Dominick beni kollarının arasına alıyor ve ben de bacaklarımı beline dolayarak ona tutunuyorum, o da bizi şelaleye doğru götürüyor.

"Burası muhteşem," diyorum ona, akarsuların dalma havuzuna düşüşünü izlerken, sesin mükemmel, yatıştırıcı bir arka plan gürültüsü oluşturduğunu fark ediyorum.

"Öyle," diye onayladı. "Ama senin yanında sönük kalıyor."

Gözlerimi devirip onun flörtüne alaycı bir şekilde güldüm.

"Tamam, çok mu klişe?" Dominick omuz silkti. "Belki, ama bu gerçek."

Bizi kenara doğru götürür ve rahat edebilmek için kayalara yaslanır. Beni bırakmak için hiçbir hareket yapmadığı için, birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde şelaleyi izlerken kollarında kalırım. Şaşırtıcı bir şekilde, şu anda burada bizden başka kimse yok ve bu, buranın bizim kişisel cennetimizi gibi hissettiriyor.

"Coral Bay'de uçuş görevlisi olduğunu ve eski sevgilinin aldatan bir pislik olduğunu biliyorum, ama bana anlattıkların sadece bu kadar," diyor Dominick bir süre sonra. "Bana kendinden bahset biraz."

Onun isteğini birkaç saniye düşünüyorum. Onu hayatıma sokmamaya karar verdim çünkü bu sadece işleri daha da zorlaştırır. Birbirimize yakın yaşamıyoruz, bu yüzden o Coral Bay'e taşınmak istemediği sürece birlikte bir geleceğimiz olamaz. Ve taşınsa bile, anneme odaklanmam gereken bir dönemde, onunla bile olsa ciddi bir ilişkiye başlamak isteyeceğimden emin değilim.

Aynı zamanda, eve taşındığımdan ve erkek arkadaşım ile en iyi arkadaşım kalbimi kırdığından beri kendimi herkesten izole ettiğimi hissediyorum. Bu yüzden, belki de sadece bugün için Dominick'e biraz yaklaşıcağım. Yarın yokmuş gibi davranıp Dominik Cumhuriyeti'nde geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaracağım. Çünkü eve döndüğümde gerçeklik yüzüme çarpacak ve elimde sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın anıları kalacak.

"Bu, şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu değil," diyorum, itirafımla yanaklarımın kızardığını hissederek. "Yani..." Geri adım atmaya çalışıyorum, ama gerçekten, bundan geri dönüş yok, bu yüzden devam ediyorum. "Çıktığım tüm randevular biraz sıkıcıydı. Akşam yemeği, içki, bazen sinema. Her zaman aynı şey. Ama bu? Bu harika. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. İkimiz de biliyoruz ki, gezinti olmasa bile seninle yatardım."

Dominick kahkaha attı. "Beğendiğine sevindim. Randevularda uzman değilim, bu yüzden akşam yemeği ve içki bana normal bir randevu gibi geliyor. Gerçi gerçek bir sinemada film izlemedim... şey, hiç." Kıkırdadı.

"Ne? Hiç sinemaya gitmedin mi?"

"Hayır. Ve dürüst olmak gerekirse, yıllardır film izlemeyi düşünmedim bile," diye itiraf eder. "En son izlediğim filmi bile hatırlamıyorum."

"Evet, aynı," diye onaylıyorum. "Okul, iş ve anneme bakmak arasında, başka bir şey için zamanım kalmıyor."

Dominick yumuşak bir gülümsemeyle bana daha sıkı sarılır. "Belli ki randevu beklentilerin yüksek. Akşam yemeği, içki içmek ya da sinema yok. Peki, neyden bahsediyoruz? Londra gezisi mi? Paris mi?"

"Hayır." Gülerek, şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. "O kadar da zorlu değilim, yemin ederim. Sadece, çıktığım tüm erkeklerin bir kadını etkilemek konusunda tembel olduklarını düşünüyorum."

"Tamam." Sırtarak başını sallar. "Herhangi bir yere randevuya gidebilecek olsaydın, nereye gitmek isterdin?"

Bir an düşünürüm ve sonra şöyle derim: "Mesele mükemmel bir randevu değil. Mesele beni tanımak. Yıllarca bir erkekle çıktım. Sürekli kitapları, şiiri ve sanatı sevdiğimden bahsederdim. Bir sanat sergisi olduğunda bilet aldım ve o bana bakıp 'Sanatı seviyor musun?' dedi."

Dominick'e ciddi bir ifadeyle bakıyorum ve o gülüyor.

"Akşam yemeği ve içki içmek sıradan. Ben dünyayı birlikte deneyimleyeceğim bir partner istiyorum. Müzeleri, şaraphaneleri ve sanat galerilerini ziyaret etmek istiyorum. Her gece yatmadan önce kitap okurum, ama kitapçıya gitmekten bahsettiğimde sinirlenirdi."

Kafamı sallıyorum. "Geriye dönüp baktığımda, bazı cahil erkeklerle çıktım ve tüm erkekler böyle mi diye merak etmeye başlamıştım, ama sen bana yeniden umut verdin." Kollarımı boynuna doluyorum. "Bu yüzden teşekkür ederim."

"Harika," diye homurdanıyor. "Yarın buradan ayrılıp başka birini bulabilmen için erkeklere olan inancını yeniden kazanmana yardımcı olabildiğime sevindim."

Onun sözlerine gülüyorum. "Şey, onu bilemem. Ama erkeklere daha yüksek standartlar uygulayacağım. Eğer ilk tercihleri olan randevu ya da randevu olmayan

beni Dominik Cumhuriyeti'ndeki güzel şelaleleri görmeye götürmek değilse, o zaman hayır derim."

Dominick gülüyor. "Aferin kızım. Peki, kitaplar, sanat, müzeler ve şarap. Başka neyi seversin?"

"Plaj. Boş zamanım olduğunda, bir sepet ve okuduğum kitabı alıp plaja piknik yapmaya giderim. Sporları severim, özellikle futbol ve hokeyi, ama hiç maça gitmedim. Ya sen?"

"Dürüst olmak gerekirse, beni oldukça sıkıcı hissettiriyorsun. Ailemin işini yürütüyorum ve iş için oldukça fazla seyahat ediyorum, ama nadiren gezintiye çıkarım."

"Tamam, o zaman ben de sana aynı soruyu sorayım," diyorum. "Herhangi bir yere randevuya gidebilecek olsaydın, nereye giderdin?"

Bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Seninle birlikte olduğum sürece nerede olduğumun önemi yok."

"Aman Tanrım!" Ona su sıçrattım. "Sen çok flörtçüsün. Ben ciddiylim."

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Çok meşgulüm. En son ne zaman randevuya çıktığımı bile hatırlamıyorum."

"Ahh." Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Sen de o tiplerden birisin. Bağlanmak ya da taahhütte bulunmak yok. Yakala ve bırak." Kaşlarımı oynatıyorum ve o başını sallıyor. "Anlıyorum."

"Öyle değil," diyor gülümseyerek. "Flört etmeye karşı değilim. Sadece zamanımı harcamaya değer birini bulamadım. Bilgin olsun, seks yapmayı çok uzun zaman oldu."

Gözleri benimkilere kilitlenir ve onu iyi tanımıyor olsam da, gözlerinde dürüstlük hissediyorum.

"Peki, okul, ha?" diye sorar, konuyu değiştirerek. "Ana dalın ne?" "Florida Üniversitesi'nde işletme ve otelcilik çift ana dal yapıyordum." Florida Üniversitesi'nde işletme ve otelcilik çift ana dal yapıyordum."

"Gainesville," diyor başını sallayarak. "İyi bir okul." "İyi bir öğrenciydim."

"Peki şimdi?"

"Annemle ilgilenmek için okulu bıraktım. Annem iyileştikten sonra okula geri döneceğimi düşünüyordum, ama o kadar zaman geçmeden annemin ölümcül bir hastalığı olduğunu öğrendik."

"Peki diplomanla ne yapacaktın?" diye sordu, ölmek üzere olan annemden ziyade okula odaklanarak. Bunun için minnettarım, çünkü bu büyülü yeri iç karartıcı hayatımla lekelemek istemem.

"Emin değilim. Otelcilik sektöründe, belki bir otelde veya restoranda çalışmayı düşünmüştüm."

Dominick gülümser. "Benim birkaç tane var. Sana iş bulabilirim." Gülererek başımı sallarım. "Coral Bay'de mi?"

"Yakında. Numaranı ver, işe alım başladığında sana haber veririm." "Çok saçmalıyorsun." Şakacı bir şekilde ıslak göğsüne vurup onu kendimden uzaklaştırıyorum. onu iteklerim.

Beni bırakmak yerine, beni kendine daha da yaklaştırır. "Kimsenin bilmediği bir şey söyle bana. Bir sır, bir korku, ne olursa."

Onun ani yoğunluğuna boğazım düğümlenir. "Sen önce söyle."

Bir kez başını sallar ve sert bir nefes verir, sonra ne söyleyeceğini düşünürken arkamdan bakar. Sonunda konuşmaya başladığında, kendi sorusuna cevap vermeyeceğini düşünmeye başlarım. "Başarısız olmaktan çok korkuyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Muhtemelen," diye onayladı. "Ama benim dünyamda başarısızlık... " Çenesi seğırdi. "Benim dünyamda başarısızlık bir seçenek değil."

"Senin dünyanı sevdiğimden emin değilim."

"Benim bildiğim tek dünya bu," diyor, ses tonunda omurgamdan aşağı bir ürperti hissettiren bir karanlık var.

Konuyla ilgili daha fazla soru sormadan, dudaklarını dudaklarıma yapıştırır ve daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla beni öper. Ellerim saçlarına dalar ve beni bırakmaktan korkuyormuş gibi bana daha sıkı sarılır. Bu öpücük farklı... daha derin, daha karanlık. Ruh hali değişmiştir ve ben ne yapacağımı bilemem.

Ama fazla düşünmeden, Dominick öpücüğü bitirip "Sıra sende" diyor.

Ben inlediğimde, o gülüyor. "Hadi ama. Ben cevabımı bulmak için ruhumun derinliklerine indim. En azından sen de bana bir şey verebilirsin... *ne olursa olsun*."

"Peki." Diye iç çekiyorum. "Ben... örümceklerden korkuyorum."

Dominick bana sert bir bakış attı ama ben devam ettim. "Cidden! Tüylüler ve milyonlarca bacakları var. Bir keresinde, ortalama bir insanın her yıl uykusunda dört örümcek yuttuğunu okumuştum!" Taklit bir titreme yaptım. "Bu geçerli bir korku."

"Sana geçerli bir korku göstereceğim."

Dominick beni yakaladı ve yanlarımı gıdıklamaya başladı, ben de çığlık attım.

"Bu hiç mantıklı değil!" Ondan kurtulmaya çalışırken çığlık atıyorum.

"Oh, mantıklı olacak. Seni pantolonuna işeme korkusu yaşayacak kadar gıdıklayacağım."

"Dur!" Gülerek bağıriyorum, tekmeliyor ve çırpınıyorum. "Bana gerçek bir sır ver, ben de durayım."

"Tamam, tamam!"

Beni işkence etmekten vazgeçip kaşlarını kaldırırken, ben nefesimi topluyorum. "Döngünün tekrarlanmasından korkuyorum."

"Ne döngüsü?"

"İstismar döngüsü. Okudum..."

"İnsanların örümcek yuttuğunu okuduğun yerde mi?"

"Hayır." Gözlerimi devirdim. "İstismara uğrayan annelerin kızlarının da aynı kaderi paylaşma olasılığının yüzde otuz daha fazla olduğunu okudum."

"Okumayı bırakmalısın," der ciddi bir ifadeyle.

"Ciddiyim," diyorum ona. "Annem yıllarca istismarcı bir ilişkideydi, sonra cesaretini toplayıp ayrıldı. Ben de onun izinden gideceğim diye korkuyorum."

"Öyle olmayacak," diyor, elini uzatıp beni kollarına alıyor. "Bunun için çok güçlüsün. Ve eğer bir erkek sana elini sürerse, bana gel, onu kendi ellerimle öldürürüm."

Sesindeki ciddiyet tüylerimi diken diken ediyor ve Dale'i gerçekten öldürüp öldürmediğini merak ediyorum.

Hayır, diyorum kendime. O sadece mecazi olarak konuşuyor.

Sonra sözleri beni vurur. "...eğer bir erkek sana elini sürerse, beni bul..."

Onu bulmaya gel. Çünkü ben onunla olmayacağım. Çünkü yarın sabahtan sonra, aramızdaki her ne varsa bitecek.

Dominick'i bir daha görmeyecek olma düşüncesi üzücü, bu yüzden onu bir kenara itip şimdiki ana odaklanıyorum.

"Kimseyi öldürmeyeceksin," diyorum alaycı bir şekilde. "Şimdi, bu derin saçmalıkları bırak.

Hadi yüzmeye gidelim. Eminim senden önce şelaleye varabilirim."

Onun onayını beklemeden, kollarından kurtulup şelaleye doğru koşmaya başlıyorum. Tabii ki Dominick çabucak yetişiyor ve beni geçerek benden birkaç saniye önce şelaleye varıyor.

"Ben kazandım," diyor ben vardığımda. "Ödülüm ne?"

"Ben," diyorum ve doğrudan kollarına atlıyorum. "Benimle yaklaşık on sekiz saat daha kazanıyorsun."

"Bu," diyor, yüzümü kendine doğru çekerek, "şimdiye kadar kazandığım en iyi ödül."

Ağzı ağzıma çarpar ve öpüşürken, bu adama aşık olmamam için tanrılara dua ediyorum. Geçen yıl kalbim zaten bir kez kırıldı ve bunu bir daha yaşamak istemiyorum.

DOMINICK

En son ne zaman bütün günü gezerek geçirdiğimi hatırlamıyorum. Matteo ile ara sıra mesajlaşmamız dışında - o bana Brielle'i bulmaya yaklaştığını söylerken, ben de ona Victor ile sözleşmenin imzalandığını bildiriyordum - başka hiçbir işle ilgilenmedim. Tek odak noktam, kısa sürede takıntılı hale geldiğim ateşli kıızıl saçlı kadındı.

Şelaleyi ziyaret ettikten sonra, onu, etkileyebileceğim bir kadına göstermek için mükemmel yerler olduğunu konsiyerj'in onayladığı birkaç başka turistik yere götürdüm. Gerçek şu ki, yıllar boyunca Dominik Cumhuriyeti'ne birkaç kez gitmiş olsam da, adayı keşfetmek için hiç zaman ayırmamıştım. Seyahatlerim her zaman iş odaklıydı... şimdiye kadar.

Ta ki o gelene kadar.

Duş almak ve akşam yemeğine hazırlanmak için otele geri döndük, ama Peyton'ın küçük siyah elbisesiyle odadan çıkmasını izlerken, tek yapmak istediğim şey odada kalıp o lanet elbiseyi üzerinden yırtıp atmaktı.

"Umarım bu uygundur," diye mırıldanıyor, vücuduna oturan elbisesinin önünü elleriyle okşarken, bu seyahatin beklenmedik olması nedeniyle yanımda getirdiğim takım elbiseye bakıyor.

"Sorun olmaktan çok daha fazlası," diyorum, yıldızların altında terasta onu sikerken sırtıma batacağını hayal edebileceğim siyah sık beni topuklu ayakkabılarını inceleyerek. "Fikrimi değiştirip seni yemeğim yapmadan önce gidelim."

Peyton sırtıyor. "Benim için sorun olmaz." Yavaşça yaklaşıyor ve elini göğsümden ve gövdemden aşağı kaydırarak kasıklarına ulaşıyor. "Özellikle de *seni* yemeğim yapabileceğim anlamına geliyorsa."

O, benim sayesinde canlanan sikimi sıkıyor ve ben hayal kırıklığıyla inleyerek geri çekiliyorum.

"Akşam yemeğine çıkacağız," diye ısrar ediyorum, o da buna karşılık dudaklarını büzüyor.

Onu masanın üzerine yatırıp bütün gece onunla birlikte olmak istesem de, onunla sadece bir gecem olduğu için bunu doğru bir şekilde yapmak istiyorum ve bu da onu yemeğe çıkarmakla başlıyor.

Onu götürdüğüm lüks restoran, denizin üzerinde yer alıyor ve otantik İspanyol mutfağı sunuyor. Ne istediğinden emin olmadığı için, menüden birkaç yemek sipariş ediyorum ve paylaşıyoruz. Sohbetimiz hafif ve bana üniversitedeki günlerinden bahsederken bana biraz daha açılıyor. Bir kız öğrenci kulübünde olması beni şaşırtmıyor, ama hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyor.

Ona işim hakkında biraz bilgi veriyorum, ayrıntılara girmeden, ve Antonov Enterprises'ın sahip olduğu işlerin sayısına hayran kalıyor. Okula geri dönme olasılığını tartışıyoruz ve kredilerin buna değip değmeyeceğinden emin olmadığını söylediğinde, Janet'e Peyton'ın okul masraflarını karşılayacak anonim bir burs ayarlamasını söylüyorum.

Onun hayallerini gerçekleştirdiğini göremeyeceğim için üzülüyorum, ama en azından bu fırsatın ona verileceğini biliyorum.

"Çok doydum. Sanırım beni buradan yuvarlamanız gerekecek," diye şaka yapıyor, tatlısının son lokmasını aldıktan sonra.

"Yürüyüşe ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor."

Hesabı ödedikten sonra, bizi otele geri götürecek kaldırıma çıkan yan kapıdan dışarı çıkıyoruz.

El ele yürüyoruz ve Peyton'la birlikte olmanın ne kadar doğal hissettirdiğini fark edemeden edemiyorum. Konuşmak, flört etmek, öpüşmek. Onunla her şey doğru geliyor. Bana gülümserken, ona görücü usulü evlilikten bahsetmeyi ve bunu çözene kadar beni beklemesini istemeyi düşünüyorum. Ama bu adil olmaz. Bu hayatı ben seçmedim. Bu hayata doğdum ve onu benimsedim, kabul ettim - lanet olsun, çoğu gün bu hayattan keyif alıyorum - ama o bundan daha iyisini hak ediyor. Benim ona verebileceğimden daha iyisini.

"Bugün için teşekkürler," diyor Peyton, ilk kez değil.

Otelin girişinin hemen önünde duruyoruz ve o parmak uçlarına basarak bana bir öpücük veriyor. Dudakları pürüzsüz, tatlı ve mükemmel. Eve döndüğümde en çok özleyeceğim şeylerden birinin bu bağ olduğunu biliyorum. Kardeşim dışında, insanları hep uzak tutmak zorunda kaldım. Ama onunla birlikte gardımı indirdim ve bu çok iyi geldi.

"Bu geziyi asla unutmayacağım," diyor dudaklarıma fısıldayarak. "Ve merak ediyordum da..."

Üzerimize düşen ışıktaki, yanakları güzel bir şeftali rengi alıyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum, sessizce devam etmesini istiyorum, onu kızartacak ne söylemek istediğini bilmiyorum.

"Bir fotoğraf çekilebilir miyiz diye merak ediyordum. Onu paylaşmayacağım, seni etiketlemeyeceğim ya da onun gibi bir şey yapmayacağım. Sadece bizimle ilgili bir anım olsun diye istiyorum..."

"Peyton, nefes al." Ben gülümserim ve omuzları düşer. "Seninle fotoğraf çekilmek isterim."

Genelde özel hayatımı gizli tutan biriyim. Hatta çevrimiçi ortamda istemediğimiz her şeyi silmek için hazırda bekleyen bir IT ekibimiz bile var. Hiç sosyal medya hesabım olmadı ve ailem de bu platformlara fotoğraf yüklememenin daha iyi olduğunu biliyor. Ama bu, Peyton'ın bu anıyı saklayacağı anlamına geliyorsa, normlarımın dışına çıkmaktan memnuniyet duyarım.

Kaldırımında yürüyen iki küçük çocuğu olan bir çift görüyorum ve beyefendiye bizim fotoğrafımızı çekip çekemeyeceğini soruyorum.

"Karım daha iyi bir seçenek olabilir," diyor hafifçe gülerek. "Ailemizin fotoğrafçısı odur."

Ona sevgiyle bakar ve karısı gülümser. "Seve seve."

Peyton ona telefonu uzatır ve biz su kenarında poz veririz; ben onu kollarımda tutarken, o elini göğsüme koyar.

Fotoğrafı çektiği için onlara teşekkür ettikten sonra, Peyton ailenin uzaklaşmasını izliyor.

Onu şaşkınlıkla izlediğimde, söylemediğim sorumu cevaplar. "Benim istediğim bu," der, gözleri yaşlarla dolarak. "Sevgi dolu bir koca ve iki, belki üç çocuk. Hepsi yaşça yakın olsun ki, tek çocuk olarak benim gibi yalnız kalmasınlar. Aile tatilleri ve romantik kaçamaklar istiyorum."

"Bir gün bunlara sahip olacaksın."

"Annemin istediği buydu," diyor, sesi hüzünlü. "Bunun yerine, şiddet uygulayan bir koca, yıllarca süren kalp acısı ve bakmakta zorlandığı bir kızı oldu."

"Sen onun gibi olmayacaksın," diyorum. "Bu döngüyü kıracaksın."

O da onaylayarak başını sallar ve ben onun omzunun üzerinden fotoğrafa bakarken, o da bizim fotoğrafımıza bakar. Onun, benim bozuk dünyamdaki tek iyi şey olduğunu zaten biliyordum, ama o yanımda dururken, bunu hatırlamaktan kendimi alamıyorum. O, benim stoik ifademin aksine, gülümsemeler, masumiyet ve yumuşaklıkla dolu, benim yaşadığım tüm zorlukları gizleyen, insanı sertleştiren bir ifadeyle duruyor.

Ama farklılıklarımıza rağmen, bu kadınla başka bir dünyada bir hayat hayal edebiliyordum. Randevular ve tatiller. Ona evlenme teklif etmek. Onun istediği gibi birlikte bir aile kurmak.

Siktir, onun benim çocuğumu taşıdığını düşünmek beni anında sertleştiriyor.

Onun ateş kırmızısı saçları ve benim gri gözlerim mi olurdu?

Kardeşlerimle birlikte emlak şirketini yönetirdim ve Peyton çok istediği diplomasını aldıktan sonra, isterse benimle birlikte şirketi yönetebilmesi için ona konaklama sektörünü öğretirdim.

Ama bu benim gerçekliğim değil, çünkü emlak sadece buzdağının görünen kısmı. Yasadışı paramızı aklamamıza yardımcı olan yasal işimiz.

Peyton'ı uyuşturucu, fahişeler ve silahlarla dolu benim dünyamda hayal etmeye çalışıyorum. Gittiği her yerde bir koruma olması gerekecek. Çocuklarımız her zaman hedef olacak. Her gün hayatı tehlike altında olacak.

Hayır, Peyton benim dünyama ait değil. O çok iyi, çok masum. Işıktı kalmayı hak ediyor, karanlıkta bir hayata mahkum edilmeyi değil.

Sadece bu gece var. Uçağa binip Coral Bay'e dönene kadar saatler azalıyor, orada yollarımız ayrılacak ve benim olamayacak bu muhteşem kadını takip etmeyi bırakacağım.

Asansör yolculuğu sessiz geçiyor ve acaba o da vazgeçiyor mu diye merak ediyorum. Belki de her şey çok hızlı gelişti ve birlikte geceyi geçirme konusunda tereddüt ediyor.

Süite adımızı attığımızda, telefonum çalıyor. Asistanım Janet arıyor. Biraz önce bana, acil birkaç soru sormak için arayacağını belirten bir mesaj atmıştı.

"Bu aramayı cevaplamam gerek," diyorum Peyton'a.

"Tabii ki. Ben terasa çıkıp biraz temiz hava alacağım."

Başımı sallayıp telefonu açtım, sonra biraz mahremiyet için ikinci yatak odasına geçtim.

Janet ile yaklaşan bir proje için ihtiyaç duyduğu birkaç şeyi gözden geçiriyoruz ve işimiz bittiğinde, ona yarına kadar ulaşamayacağımı söylüyorum.

Telefonumu Rahatsız Etmeyin moduna alıyorum — Matteo, annem ve Brielle için istisnalar belirliyorum — ve sonra giyinmek için yatak odasına gidiyorum. Bir çift eşofman giydikten sonra, gömleğimi alıp banyoya götürüyorum, böylece giymeden önce dişlerimi fırçalayabilirim.

Peyton'ın hala terasta olduğunu düşündüğüm için, onu banyoda sadece beyaz dantel ve saten sütyen ve uyumlu külotla dururken görünce bir an şaşırıyorum.

Lavaboya eğilmiş, dudak parlatıcısını yeniden sürüyor ve göğüsleri mükemmel yağmur damlaları gibi sarkmış, sınırlarından kurtulmak için yalvarıyor. Onun gibi kremi ve pürüzsüz olan kıcı dışarı çıkmış, minik tanga hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

"Dominick," diye fısıldadı beni kapıda gördüğünde.

Ona daha yakın olmak için banyoyu geçip arkasına geçiyorum, ikimiz de aynanın önünde duruyoruz.

"Ne kadar çekici olduğunun farkında mısın?" diyorum ona, elimi düzgün kıvrımlı kalçalarının üzerinde gezdirerek. "Bakire gibi beyaz sütyen ve külotunla lavabonun önünde dururken?"

"Beğeneceğini umuyordum. Sana bunu söylemek istemem ama... ben bakire değilim," diye mırıldanır, zümrüt yeşili gözleri aynadaki yansımamızda benimkilerle buluşur.

Onun başka bir erkekle birlikte olduğu düşüncesi, benim olan şeye dokundukları için onları cezalandırmak için onun birlikte olduğu her erkeği bulmak istememe neden oluyor.

Elimi uzatıp sütyenini aşağı çekiyorum, göğüslerinin dolgunluğunu ve gül rengi meme uçlarını ortaya çıkarıyorum. Diğer tarafını da aşağı çekip her iki meme ucunu da sıkıyorum, bu da ondan bir inilti koparıyor.

Siktir, benim sikimde boşalırken adımı haykırmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

"Dominick, hemen şimdi beni sikmen lazım," diye yalvarıyor, ben de meme uçlarını çimdikleyip çekestiriyorum.

Onu görmezden geliyorum, göğüslerine odaklanıyorum ve bu seksi kadın kıcını kasıklarına doğru itiyor.

"Beni duydun mu?" diye bakıyor. "Senin..."

Çat!

Elim onun dolgun kıcına çarptığında sözleri kesilir, kıcı sallanır ve güzel bir pembe tonuna bürünür.

"Hazır olduğumda seni becereceğim," diyorum, az önce vurduğum yeri ovuşturarak. "Şimdi, uslu bir kız ol ve ellerini lavaboya koy ve bacaklarını aç ki benim olanı iyice görebileyim."

Hırsıyla, dediğimi yapar ve pozisyonunu aldıktan sonra, ellerimi pürüzsüz teninde, sırtında aşağı kaydırırım ve sonra işaret parmaklarımı tangasına geçirip, onu vücudundan yırtarak onu sadece sütyeniyle bırakırım.

"Sen tam bir mağara adamısın," diyor zekice. "Şimdi bana bir çift iç çamaşırı borçlusun."

Ona istediği kadar alacağımı söylemek üzereydim, ama sonra bunun sadece bir gecelik bir şey olduğunu ve ona bir şey almak için bir daha onun yanında olmayacağımı hatırladım. Bunun yerine, bu düşüncüyü kafamdan silip önümdeki güzel kadına odaklandım.

"İlk kez kucağıma düştüğünde, seni sikmek nasıl olurdu diye merak ettim," diyorum, kremi kıcını daireler çizerek okşadıktan sonra bacaklarını daha da ayırıyorum.

"Eğer yapsaydın, bunu bilirdin," diye homurdanıyor ve bu sefer diğer yanağına bir tokat daha yiyor.

Sert bir nefes alır ve inler, acaba kıcına şaplak atmaya devam etmem için kasıtlı olarak küstah mı davranıyor diye merak ederim.

"Daha önce hangi erkeklerle birlikte oldun bilmiyorum, ama seninle aceleye gelmeye niyetim yok."

Kızarmış kıcını birkaç saniye ovuşturduktan sonra, elimi kıcının arasına kaydırıp, ıslak amına ulaşana kadar aşağı doğru ilerledim.

"Sırılsıklamsın, Peaches," diye fısıldarım, eğilmiş sırtına yaslanarak dudaklarım kulağının yanına gelir ve serbest bırakılmak için yalvaran sikim kıcının çatlağına baskı yapar. "Seni şaplamak mı seviyor musun?"

Kulağının kepeklerini yaladım ve o inleyerek kıcını benim sikime doğru salladı.

"Lütfen," diye sızlanır. "Senin kontrolün altında olduğunu ve benim kadar etkilenmediğini anlıyorum, ama ben patlamak üzereyim."

"Etkilenmedim mi?" diye alay ediyorum. Kalçalarını tutup geri adım atıyorum ve onu döndürüyorum, böylece sırtı tezgaha yaslanıyor. "Senin mükemmel göğüslerinden" — meme ucunu çimdikliyorum — "ya da bu çekici kıcından" — arkasına uzanıp kalçasına hafifçe vuruyorum — "ya da tatlı amından etkilenmediğimi mi sanıyorsun?" Parmağımı

parmağımı onun ortasına sürerim ve sonra dudaklarıma götürür, etimden onun sıvılarını emerim. "Siktir, bebeğim, tadı çok güzel."

Eşofmanımı aşağı çekiyorum ve altında hiçbir şey giymediğim için, granit gibi sertleşmiş ve Peyton'ın içine girmek isteyen sikim dışarı fırlıyor.

Gözleri aşağıya iner ve dili dudaklarının üzerinde kayar, sanki yemek istediği bir tatlıya bakıyormuş gibi. Onun tepkisi, yüzünü sikip sonra ince boğazına boşaldığımda çıkaracağı sesleri hayal ederken beni daha da sertleştirir.

"Bana tekrar söyle, ben etkilenmiyorum..."

Cümlemi bitiremeden, dizlerinin üzerine çöküyor, narin, manikürlü parmaklarını penisimin etrafına doluyor ve parlak kırmızı dudaklarıyla ucunu öpüyor.

"Anladım, etkilenmişsin," diyor, dolgun dudaklarını ayırıp beni boğazının derinliklerine alırken.

Tutunacak bir şeyim yok, bu yüzden kafasını tutup saçlarını yumruklayarak, o sıcak, ıslak ağzını penisimde yukarı aşağı kaydırırken boğazımdan bir inilti çıkarırım.

"Siktir," diye inlerim, onu hemen durdurmam gerektiğini bilerek, yoksa haftalardır sikmeyi hayal ettiğim amına değil, ağzına boşalacağım.

Parmakları testislerime doğru kayıyor ve beni derin boğazlamaya devam ederken onları çekiyor. Tanrı bilir ne kadar süre sonra, testislerim kasılmaya başlıyor ve ağzını spermimle doldurmadan hemen önce, başını geri çekiyorum.

Peyton bana bakar ve yemin ederim, onu bu halde görmek - maskarası yanaklarından akmış, dudakları şişmiş ve ağzının köşelerinden salya damlamış halde - şimdiye kadar gördüğüm en güzel ikinci manzara. İlki, bugün erken saatlerde parmaklarımın üzerine boşaldığında gözlerindeki rüya gibi bakışlardı.

Gözlerinin altındaki siyahı biraz silerim ve yarın bu kadını nasıl bırakacağım diye merak ederim.

"Buraya gel," diyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Arkanı dön, ellerini lavaboya koy ve sıkı tutun."

O arkasını döner ve elleriyle tezgâha tutunurken, ben cebimden folyo paketi çıkarır, açar ve prezervatifi penisime geçiririm.

Bacağını kaldırıp kolumun kıvrımına takıyorum ve sonra penisimi onun içine sokuyorum. Çok ıslak olduğu için kolayca giriyorum ve testislerim tamamen içeri girdiğinde göğüslerini tutuyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum, rahat olduğundan emin olmak için. "Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyor. "Lütfen beni sik."

Onu incitmek istemediğim için birkaç kez girip çıkıyorum. Belli ki bakire değil, ama sıvıları penisimin her yerine akmasına rağmen penisimi mengene gibi sıkması, ya uzun zamandır kimseyle birlikte olmadığı ya da içine girmeye layık biriyle birlikte olmadığı anlamına geliyor.

"Dominick," diye nefes nefese, "daha sert, lütfen. Kırılmayacağıma söz veriyorum." "Tamamdır, bebeğim."

Onu arkamdan sarar ve tezgahın kenarını kavrar, onu hapsederim ve sonra istediği gibi onu sikmeye başlarım. İlk birkaç vuruş onu neredeyse lavaboya fırlatır, ama onu sıkıca tutarım, böylece ben tüm gücümle onu sikerken o hiçbir yere gidemez.

Peyton'ın gözleri benimkilerle buluşur ve ben onu sikmeye devam ederken, onu orgazma ulaştıran mükemmel noktaya vurduğumu izlerken, zevkten çığlık atar.

"Aman Tanrım, daha fazla!" diye inliyor, hafifçe dönerek yüzünü bana doğru eğip onu siktiğim gibi öpüyorum - sanki hayatta kalması için ona ihtiyacım varmış gibi.

Taşaklarım gerilmeye başlar, ama onunla henüz işim bitmedi, bu yüzden içinden çıkıp onu makyaj masasına kaldırıyorum. Bacaklarını belime dolaması ve onu o kadar derinden sikmeye devam ederim ki, onun nerede başladığı ve benim nerede bittiğim belli olmaz.

"Çok yaklaştım," diye boğuk bir sesle söyler ve yüzümü kendine doğru çeker.

Onu derin, şehvetli darbelerle siktiğimde, zamanlarının dolduğunu bilen iki insanın çaresizliğiyle birbirimizi öpüyoruz.

Bitmesini istemediğim için kendimi tutmaya çalışıyorum, ama çok geçmeden Peyton doruğa ulaşıyor ve ben de onunla birlikte gitmekten başka seçeneğim kalmıyor. Bu mantıklı, çünkü bu kadını kısa bir süredir tanıyor olsam da, onu her yere takip ederdim.

"Vay canına," diye mırıldanıyor, nefesimizi toparlarken terli saçlarını yüzünden çekiyor. "Bu..."

"Sadece başlangıç."

PEYTON

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama yuvarlanırken, vücudumun hoş bir ağrısıyla inleyerek ses çıkarıyorum. Alarmım henüz çalmadı, yani saat erken olmalı. Saati kontrol etmek yerine, olduğum yerde yatarak dün gece ve bu sabahın erken saatlerinde olanları hatırlıyorum.

Terli bedenler.

Karışık

uzuvlar.

Sayamayacağım kadar çok orgazm.

*Süitin neredeyse her yerinde seks. Gülmek, öpüşmek,
ön sevişme.*

Dominick, ben jakuzinin kenarında otururken amımı yaladı ve sonra beni jakuzide sikti.

Beni kaç kez orgazma ulaştırdığına bakılırsa, önümüzdeki bir yıl boyunca doymuş olmam gerekirdi, ama bugünden sonra onu görmeyecek, öpmeyecek ve sevişmeyecek olma düşüncesi, duş alıp havaalanına gitmeden önce onu bir kez daha muhteşem bir seks yapmaya ikna edebilmek umuduyla ona uzanmamı sağlıyor.

Ama elim soğuk çarşaflara değdiğinde ve gözlerim açıldığında, yalnız olduğumu fark ediyorum.

Oturuyorum ve bir an için tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak ediyorum.

Dominick ile geçirdiğim zamanı hayal mi ettim?

Komodinden telefonumu alıp fotoğraflarıma tıklıyorum. Ve orada, renkli bir fotoğrafta Dominick ve ben suyun önünde duruyoruz. O keskin siyah bir takım elbise giymiş, ben ise küçük siyah bir elbise.

Fotoğraflarımı kaydırıp, uyanmış olduğum için alarmımı kapatıyorum. Sonra banyoya gidiyorum. Dominick'in vücudu bana sarılmış halde uykuya dalmış olduğum için çıplakım, bu yüzden kapıda asılı olan bornozu alıyorum.

Attığım her adımda, Dominick'in beni becerdiği sayısız pozisyon yüzünden kaslarım ağrıyor, bu da bunun bir rüya olmadığını kanıtlıyor.

Işığı açtığımda, birkaç ısırik izi ve öpücük iziyle karşılaşıyorum. O anda, bunun nasıl görüneceğini düşünmemiştim. Dominick'in beni işaretleyip kendine ait kılma ihtiyacına çok kapılmışım.

Şimdi, uçağa binmeden önce kapaticımın hepsini kapatmasını ummam gerekiyor.

Uçak...

Havaalanına arabayla gidip birlikte Coral Bay'e uçmamız gerekiyordu. Eve gitmeden önce öğle yemeği yiyebilir miyiz diye sordu.

Ama o gitti.

Hızlıca tuvalete gidip sonra onu aramaya çıkıyorum. Süit çok büyük. Telefonuna cevap vermek için kalkmış ve beni uyandırmak istememiş olabilir.

Ama bunu düşünürken bile, bunun doğru olmadığını biliyorum. Hissedebiliyorum.

O gitmiş.

Bavulu ortada yok. Çantası kaybolmuş. Etrafta erkek kıyafeti yok.

Bir not arıyorum, ama yok.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları tutmaya çalışıyorum. Ama sonunda pes ediyorum ve gözyaşlarım akıyor.

Aramızdakinin sadece bir gecelik olduğunu biliyordum. Bana verebileceğinin sadece bu olduğunu söylemişti. Ama nedense, yatakta terli ve uykulu bir şekilde yatarken, uçuşundan sonra beni görebilir mi diye sorduğunda, belki fikrini değiştirmiştir diye düşündüm.

Onun kollarında uykuya daldığımda, mesafe nedeniyle kötü bir fikir olsa da, ona aşık olduğum için bunun nereye varacağını görmek istediğime kendimi ikna etmişim. Onun cazibesi, nadiren gördüğüm gülümsemeleri, sanki sadece bana sakladığı kahkahaları için. Onunla geçirdiğim kısa sürede, dokunuşlarına, öpücüklerine ve sözlerine aşık oldum.

Kahretsin, durumu bilmeme rağmen, yine de canım yanıyor.

Gözyaşlarım kuruduktan sonra, onun kokusunu üzerimden atmak için duş alıyorum. Giyiniyorum ve beni havaalanına götürmesi için bir taksi çağırıyorum.

Uçuş öncesi rutin işlemlerimi yaparken, sürekli onu arıyorum. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Ama bunun bir önemi yok, çünkü o check-in yapmıyor ve uçağa binmiyor.

Ona ayrılmış iki koltuk boş ve dürüst olmak gerekirse, benim kalbim de boş.

DOMINICK

"BU SAÇMALIK, sen de biliyorsun!" Anthony, elleri arkada bağılı olarak metal sandalyede otururken bağıırıyor.

Matteo'nun işlerin karışacağını bildiğimizde sorgulamamız gereken kişileri getirdiğı deponun ortasındaki boş bir odadayız.

"Hayır," diyorum ona, yakışıklı saçlarını çekip başını geriye doğru çekiyorum.

Zaten Matteo ile kavga ettiği için dudağı patlamış ve gözü şişmiş durumda.

"Saçmalık olan şey, babamızın senin elinde ölmesi ve bir şekilde kameraların silinmiş olması. Şimdi, sana bir kez daha soracağım ve bana yine saçma bir cevap verirsen, senden gerçeğı zorla öğrenmek zorunda kalacağım. Ne oldu lan?"

"Bilmiyorum!" diye bağıırır ve Matteo'nun yüzüne bir yumruk atmasıyla sonuçlanır.

Ağızından kan ve tükürük karışımı fışkırır ve bir anlığına bayılır.

"Üzgünüm," diye mırıldanır Matteo. "Onun sesini bir saniye daha dinlemeye dayanamadım."

"Bir sonraki dövüşün ne zaman?" diye sorarım, omuzlarının gerginliğini fark ederek. "Gelecek ay," der. "Olan biten her şey yüzünden, birkaç gündür spor salonuna gitmedim." spor salonuna gitmedim."

Küçüklüğümüzden beri Matteo, çoğu babamıza yöneltilen, bastırılamayacak kadar büyük bir öfkeyle doluydu. South Harbor Point'teki bir spor salonunda, Matteo'nun gözlerindeki öfkeyi gören ve onu kanatları altına alan Lucian adında bir adamla antrenman yapmaya başlayana kadar, bu öfkenin bir kısmını boşaltmanın bir yolunu bulamamıştı.

Antrenmanlar sonunda yeraltı dövüşlerine yol açtı ve şimdi Matteo, bu çevrede en ünlü yeraltı dövüşçülerinden biri. Her yerden adamlar onu yenmek için geliyor ama o hiç bir dövüşü kaybetmedi.

"Yakında oraya geri dönmelisin," diyorum ona, Anthony'nin uyanmasını beklerken duvara yaslanarak, böylece sorgulamaya devam edebilelim.

Birkaç dakika sessizlikten sonra, "Bunların hiçbiri mantıklı değil" diyorum.

Bu sabah telefonumun çalmasıyla uyandığımda, Matteo'nun Brielle'i bulduğunu söyleyeceğini düşündüm. Oysa bana babamızın öldüğünü söyledi.

Anlattığına göre, babamız Brielle'i bulup eve getirmiş, sonra Joseph, Giuseppe ve Anthony ile buluşmak için evden çıkmış.

İşler ters gitti ve Joseph babamızı vurdu. Onu öldürdükten sonra Joseph, Giuseppe'nin peşine düştü, ama Giuseppe zarar görmeden kaçmayı başardı. Giuseppe şimdi Joseph'i arıyor ve Matteo, Anthony'yi yakalamayı başardı.

Harbor Point'e döndükten sonra Giuseppe ile konuştuğumda, Joseph, Anthony ve babamızın konuşmasının sonuna denk geldiğini ve ne konuşulduğunu bilmediğini söyledi. Güvenlik görevlim Eddy'ye görüntüleri çekmesini söylediğimde, kameraların uygun bir şekilde silindiğini keşfetti.

"Alo?" Matteo telefonuna cevap veriyor. Bana, "*Giuseppe arıyor*" diyor.

Bir süre dinledikten sonra "Tamam" diyor ve telefonu kapatıyor. "Joseph öldü."

"Dalga mı geçiyorsun?" Anthony, uyanıp haberi duyduğu belli olan bir şekilde inler.

"Neden bu kadar kızgınsın?" diye soruyorum ona. "O adamı hiç sevmezdin." Matteo ve ben babamıza olan nefretimizi gizli tutmakta akıllı davranırken, Anthony babasına karşı hissettiği düşmanlığı gizlemek için pek bir şey yapmadı

"Bu, onun ölmesini istediğim anlamına gelmez," diye mırıldanır.

"Sıkıldım artık," diyor Matteo, Anthony'ye silah doğrultarak. "Konuş, yoksa babanın yanına gömülürsün."

"Siktir," diye bağıır Anthony. "Ne olduğunu bilmiyorum!"

Matteo silahı Anthony'nin şakağına dayadı ve Anthony küçük bir orospu gibi inlemeye başladı.

"Yemin ederim! Andrey toplantı için aradığında babamla birlikteydim, ben de onunla gittim. Oraya vardığımızda, görücü usulü evlilik konusunda tartışılar. Giuseppe içeri girdi ve sonra işler sarpa sardı. Babam seninkini vurdu ve sonra kaçtık. Eve vardığımızda babam bazı işleri halletmesi gerektiğini söyledi ve gitti. Matteo gelip beni dışarı sürükleyene kadar annemle evde kaldım. Bildiğim tek şey bu."

Matteo'ya bakıyorum ve birbirimize bakışıyoruz. Hikayede eksik bir şeyler var ama görüntü kaydı olmadan hiçbir şeyi kanıtlayamayız. Onu şimdi öldürürsek, babası ve bizim babamız öldüğü için, o toplantıda gerçekte ne olduğunu asla öğrenemeyebiliriz.

Matteo'ya başımı sallayarak, Anthony'yi bırakmasını sessizce söylüyorum ve o bana öfkeyle bakıyor.

Ona bir kez daha bakarak ciddi olduğumu belli ederim ve o da iç çeker. Sonra, tam bir pislik gibi, Anthony'nin karnına yumruk atar ve onu acıdan ikiye katlar.

"Siktir!" diye inler Anthony. "Dur... lütfen."

"Peki, madem bu kadar nazıkçe sordun" —Matteo bir bıçak çıkarır ve bağlarını keser—"şimdilik gitmekte özgürsün."

Anthony gözlerini genişletir, bir an şaşkınlık yaşar ve sonra ayağa kalkar. "Peki ya evlilik?" der, Matteo'ya, sonra bana bakar.

"Ne olmuş ona?" diye sorarım.

"Hâlâ geçerli, değil mi?"

Çenesini öne çıkarır ve ben gülmeme engel olurum, çünkü babası tam da bu yüzden ona işi yönetmesine izin vermemişti. Adam öldürülebilirdi — Matteo'nun, Anthony'yi öldürmemesi gerektiğini açıkça belirtmememe rağmen bunu yapabileceğini bile düşünürüm — ve akıllı bir insan gibi kaçmak yerine, canavarı kışkırtıyor.

"Şu anda ciddi mi bu adam?" Matteo, Anthony'den bana bakarak kahkaha atıyor. "O açıkça deli. Hadi ama Dominick. Onu öldürmeme izin ver. Hatta ortalığı kendim temizleyeceğim."

"Hayır," kardeşimdeki tuhaflığı görmezden gelerek Anthony'ye söylüyorum, "anlaşma iptal." "Bu saçmalık!" diye bağıır Anthony.

"Bana olan borcunu istiyorum."

Onu durduramadan, Matteo Anthony'nin ağzına yumruk atar ve Anthony geriye doğru uçar. Matteo'nun ona hafif vurduğunu biliyorum, çünkü Anthony'ye tüm gücüyle vurmuş olsaydı, Anthony komaya girerdi.

"Benim sorunum değil." O, ayağa kalkmak için duvarı kullanmak üzere duvara doğru sürünürken omuz silkiyorum. "Bir anlaşma, onu yapan adamlar kadar iyidir ve o anlaşmayı yapan adamların ikisi de öldü."

"Anlamıyorsun," diye sızlanarak ayağa kalkar ve bize doğru topallayarak gelir.

Yere kan damlatıyor ve neredeyse bir dişi eksik ama pes etmiyor.

"O olmadan, ben bittim," diyor. "Babam, işi devralmamı kabul etmesinin tek yolunun onunla evlenmem olduğunu söyledi."

"O zaman mahvoldun." Onun alanına girip 9 mm'lik silahımı çıkarıyorum. "Anlaşma babalarımız kadar ölü ve bana kalırsa Antonov Enterprises'in Rothschild International ile olan tüm işleri de öyle. Sana iki seçenek sunacağım. Zararı kabul edip çekip gidersin. Ya da göğsüne bir kurşun sıkırım ve sen sonsuza kadar çekip gidersin. Karar senin. Her halükarda, bu iş bitti."

"Bu tam bir saçmalık," diye tıslar.

Silahımı kaldırıp onu öldürmeye hazırlandım. Ama bunu yapmak zorunda kalmadan önce, ellerini kaldırıp gitti.

Anthony gittikten sonra Matteo, "Onun sorun çıkaracağını biliyorsun," diyor.

"Yapabileceği hiçbir şey yok. Ne dediğini duydun. Babası ona şirketi bile bırakmadı. Eğer sorun çıkarırsa, onu ortadan kaldırırız. Ama babamızın ve Joseph'in ölümleriyle, tüm gözler üzerimizde olacak ve Anthony kaybolursa, ihtiyacımız olan son şey daha fazla dikkat çekmek."

Cebimizde birkaç polis olabilir, ama aynı zamanda yürütmemiz gereken meşru bir işimiz de var ve Andrey ile Joseph'in ölümleriyle insanlar konuşmaya başlayacak. Anthony kaybolursa veya ölürse, parmaklar doğrudan bizi gösterecek ve bu işimiz için kötü olacak.

Andrey, Giuseppe ve Joseph'in babaları bu şehri ele geçirmeden önce, burası kimsenin dokunmak istemediği yoksullukla doluydu. Ama onlar sokakları temizlediler, istihdam sağladılar ve işleri korumaya yardımcı oldular. Sonra Andrey, Giuseppe ve Joseph devraldı ve babalarının yaptıklarını bir üst seviyeye taşıdılar.

Şehir yozlaşmış olabilir, ama ailelerimiz sayesinde gelişiyor. İnsanlar bizi gördüklerinde hem saygı duyuyorlar hem de korkuyorlar, ama en önemlisi bize güveniyorlar. Ancak güven, verildiği kadar kolayca alınabilir. Ve birbirimizi öldürmeye başlarsak, onların güvenini kaybedeceğiz.

"Bu iş tam bir karmaşa," diye mırıldanır Matteo.

"Hayır, hiç de değil. Babamız ve Joseph ikisi de kontrolsüz kişilerdi ve şimdi ikisi de denklemden çıkarıldı. Düzenlenmiş evlilikler yapıldı, bu da Brielle ve benim için bir kazanç. Giuseppe ya işbirliği yapacak ya da onu da ortadan kaldıracacağız. Gerçek şu ki, babamız bunca yıldır onları sırtında taşıyordu. Joseph bir yüküydü ve Giuseppe akıllıysa, o da bu işe katılacak."

"Vay canına." Matteo kahkaha atar. "Gerçekten oluyor. Andrey öldü ve biz yönetimi devralıyoruz. Ve bunun için parmağımızı bile kıpırdatmamız gerekmedi."

Kıkırdamakla yetindim. "Gerçekten oluyor. Joseph ölmemiş olsaydı, ona teşekkür etmek için bir meyve sepeti gönderirdim. Belki karısına gönderirim."

"Maria demişken, sence Rothschild International'ı devralacak mı?"

"Bilmiyorum, ama önemi yok," diyorum ona çıkarken. "Onlarla işimiz bitti. Tüm bağların koparıldığından emin olmak için hukuk ekibimizle görüşeceğim. Ve Giuseppe işleri yürütme şeklimizle ilgili bana sorun çıkarırsa, onu da işin dışına atarız. Babamızın oyununu çok uzun süre oynadım ve artık bıktım."

"Ne demek Brielle Rusya'ya gidiyor?" diye bağıryorum, annem irkiliyor. "Birkaç saatliğine dışarı çıktık ve sen onu başka bir ülkeye mi gönderdin?"

"Onu hiçbir yere göndermedim," diyor annem, bana öfkeyle bakarak. "Ve bana bu ses tonuyla konuşma. O gitmek istedi, ben de kabul ettim."

"Peki bu kararı verme hakkını sana kim verdi?" Matteo araya girer. "Ben onun annesiyim," der annem, Matteo'ya sert bakışını yöneltir. "Baban hayattayken

baban hayattayken, o pislige boyun eğerek her şeyi mahvetmiş olabilirim, ama o artık yok ve ölümünde bile ona zarar vermeye devam ederse, lanet olsun bana. Erkek arkadaşını kaybetti ve o adamla evlenmek zorunda kalmaktan korkuyordu.

korkunç bir adamdı ve ben bunun olmasına izin vermeyecektim." Yüzüme yaklaşıyor ve topuklu ayakkabılarla bile boyu göğsüme kadar geliyor, ama annemin sonunda kendini savunmasıyla gurur duymadığımı söyleyemem. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Olmayacak," diyorum ona. "Anthony'ye anlaşmanın iptal olduğunu söyledim bile. Brielle'i korumaya çalıştığın için teşekkür ederim, ama o anlaşmanın gerçekleşmesine asla izin vermeyecektim."

Annemin mavi gözleri yumuşar ve göz kapaklarında yaşlar belirir. "Gerçekten öldü mü?" diye sorar boğuk bir sesle.

"Gerçekten gitti." Kollarımı açtım ve o da kollarıma atlayarak boğuk bir ıglık attı. "Bir daha sana asla zarar veremeyecek." Eğilip altın sarısı saçlarının tepesine öptüm. "Onu daha önce durduramadığımız için çok üzgünüm."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diye ağlayarak söyler. "Tek yol onu öldürmekti ve geçen yıla kadar, o ölseydi her şeyi kaybederdik. O bunu garanti altına almıştı."

Demek istediği, geçen yıla kadar babamızın vasiyetinde, eğer ölürse Giuseppe'nin şirketi devralacağı ve uygun gördüğü kararları alacağı yazıyordu. Bu, Andrey'in beni kontrol etme yöntemiydi. Ancak Alzheimer teşhisi konulduktan sonra pes etti ve vasiyetini değiştirerek, eğer ölürse her şeyin bana kalacağını belirtti. Bu yüzden Matteo ve ben onu öldürmenin bir yolunu arıyorduk, ancak üç şirket birbirine karışık olduğu için bunu doğru bir şekilde yapmak istiyorduk.

Ancak Joseph'in ölümüyle Giuseppe bir taraf seçmek zorunda kalacak: ya biz ya da Rothschildlar. Hepimiz onun nefret ettiği kişiyle değil, tanıdığı kişiyle işbirliği yapmayı tercih edeceğini biliyoruz.

"Sen ve Brielle artık güvendesiniz," diyor Matteo. "Rusya'ya gitmesine gerek yok."

"Ama gitmesi gerekiyor," diyor annem kaşlarını çatarak. "Bu hayattan biraz uzaklaşması lazım. Derslerini çevrimiçi olarak bitirecek ve büyükbannenle büyükbabanla vakit geçirecek. Polina ve Boris onun onlara katılmasından çok heyecanlılar."

"Ve o da bunu istediğini söyledi mi?" diye soruyorum.

"Çok üzgündü. Ağlamayı ve gitmek için yalvarmayı bırakmıyordu. *Babushka* ve *dedushka'n*ı ziyaret etmesini önerdiğimde kabul etti."

Biz büyürken dedemiz ve babamız Harbor Point'te yaşıyordu, ancak dedemiz ve babamız işin yürütülmesi konusunda büyük bir kavga ettikten sonra

iŖi yürütme Ŗekilleri konusunda büyük bir kavga ettikten sonra, bykbabamz evi terk etti ve bykannemizle birlikte Rusya'ya geri döndü. Orada, Ŗu anda milyarlarca dolar değerinde bir gaz Ŗirketi kurdu. Onları sadece ziyaret ettiğimizde görebiliyoruz. Brielle her zaman onlara yakın olmuŖtur, bu yüzden onun iyi ellerde olacağını biliyorum.

"Uçağı indiğinde onunla konuŖmak istiyorum," diyorum ve sonra aklıma geliyor. "Ŗirketin jetini mi kullandı?"

Anthony evliliğin iptal edilmesine kızgın olduğu için, en son ihtiyaımız olan Ŗey onun onu bulması.

"Hayır, onun ayrıldığını kimsenin bilmesini riske atmak istemedim. Senin onu babanın anlaŖmanın Ŗartlarını yerine getirmeye zorlayacağını dŖndm, bu yüzden Boris sahte bir isimle özel jet kiraladı."

"Akıllıca," diyorum ona. "Babam öldüğü için burada iŖler artık farklı olacak, ama bizim dünyamızın hala tehlikeli olduğunu anlamalısn. Senin cesur davranmanı sevmeme rağmen, bu evin dıŖında böyle davranamazsn. Birisi bunu saygısızlık olarak algılayabilir."

"Biliyorum," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bu yüzden cenazeden sonra bir seyahate çıkmayı dŖnyordum."

"Yalnız mı?" diye sordu Matteo.

O da baŖını sallar. "Otuz üç yıl bu hapishanede tıkılıp kaldıktan sonra, sonunda dünyayı görmek istiyorum," der boğuk bir sesle.

"O zaman dünyayı görmelisin," diyorum ona. "Güvenlik görevlilerini de yanına alırsan tabii."

DOMINICK

"DOMINICK, MANTIKLI OL," diyor babamın eski iş ortağı Carlos Santiago, diğer insanları korkutacak kadar sert bir bakışla bana bakarak. "Baban..."

"Öldü," diyorum, son birkaç haftadır milyonlarca kez söylediğim gibi.

Babam öldüğünde, birkaç karışıklığı düzeltmem gerektiğini biliyordum, ama Andrey Antonov'un ne kadar şaibeli birisi olduğunu bilmiyordum. Antonov Enterprises'ı yönetmeme izin verdiğinde, bana tüm yetkiyi devrettiğini sandım, ama gerçekte, sadece kendisini iyi gösteren yetkileri devretti: emlak geliştirme şirketi, yasal malların ithalatı ve ihracatı, oteller. Görmediğim şey, Carlos ile yaptığı anlaşma gibi, arkamdan yaptığı pisliklerdi. Ve bunu geçmiş zamanda söylüyorum çünkü hoşuna gitse de gitmese de bu iş bitti.

"Ne kadar para teklif ettiğin umurumda değil," diyorum, koltuğumda öne eğilerek gözlerini sabitleyerek. "Kalbi atıyorsa, benim limanımdan girip çıkamaz."

Babamın burnumuzun dibinde yaptığı tüm anlaşmaları nasıl idare edebildiğini sonsuza kadar bir sır olarak kalacak. Ve ona bu kadar kızgın olmasaydım ve o altı fit toprak altında olmasaydı, sırtını sıvazlardım çünkü sandığımdan daha akıllıydı. Geçen yıl Matteo'nun limanı devralmasını neden reddettiğimi bilmiyordum

Matteo'nun limanı devralması konusunda ısrar ettiğimde neden sinirlendiğini anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum. Matteo'nun limanı yönetmesi, babamızın arkamızdan iş çevirmesini zorlaştırıyordu.

"Baban seni kanatları altına aldı," diyor Carlos yavaşça, "bu yüzden sana düşman edinmek yerine dost edinmenin önemini öğretmiş olmalı."

"Okulda diğer çocuklarla hiç iyi geçinemedim." Omuz silkiyorum ve Matteo gülerek, Bay Santiago'ya onun varlığını hatırlatıyor.

Carlos iç çeker ve başını sallar. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Niyeti açık. Matteo'nun bu işi halletmesine izin vermem gerektiğini biliyorum, ama damarlarımda kaynayan bastırılmış öfke patlak veriyor ve Carlos ayağa kalkmadan masamın etrafından dolaşıp parmaklarımı boğazına doluyorum. Onu duvara kadar itiyorum ve gözleri korkuyla büyülüyor.

"Babam bana arkadaş edinmeyi öğretmeyi unutmuş olabilir," diyorum. "Ama küçük yaşta bana öğrettiği bir ders var." Boğazını daha sıkı sıkıyorum ve nefes almakta zorlanıyor. "Birisi seni tehdit edecek kadar cesursa, bunu yapmaya da hazırdır. Ve babamı dediğin kadar iyi tanıyorsan, onu tehdit edenlere ne yaptığını da bilirsin."

"Ben... ben..."

Nefes borusuna baskı uyguluyorum - deneyimlerimden biliyorum ki, biraz daha sıkarsam onu ezip oyunu bitireceğim - ve içimde bir savaş yaşıyorum. Onu öldürüp ibret olsun diye sergileyebilirim ya da yaşamasına izin verip tehdidini gerçekleştirme riskini göze alabilirim.

Peyton ile olan konuşmam aklımın bir köşesinde duruyordu. Babamın ölümünün şokuyla, net düşünemedim onu otel odasında bıraktığımdan beri böyle oluyordu.

*"Başarısız olmaktan çok
korkuyorum." "Hepimiz
öyle değil miyiz?"*

*"Muhtemelen. Ama benim dünyamda... başarısızlık bir
seçenek değil." "Senin dünyanı sevdiğimden emin değilim."*

Son birkaç haftadır onu aramayı düşündüm, ama böyle anlarda, yani bana ve aileme zarar vermek isteyen bir adamı öldürmek üzereyken, onunla neden birlikte olamayacağımı hatırlıyorum.

O güneş ışığı ve şelale, kahkaha ve mutluluk. Onu benim dünyama çekmek, onun ışığını söndürmekten başka bir şey olmaz.

Carlos'un gözlerindeki yaşamın sönmesini izliyorum ve sonra birkaç saniye daha bekliyorum, sadece öldüğünden emin olmak için. Sonra, onu tutmayan elimle göz kapaklarını kapatıp bırakıyorum, böylece yere yığılıyor.

Bu benim

dünyam.

Karanlık.

Çürüm

e.

Ölüm.

Ve Peyton bununla hiçbir ilgisi yok.

"O öldü," diyor Matteo. "Temizlikçileri arayacağım. Sen neden gitmiyorsun? Biraz kafanı boşaltmaya ne dersin?"

Ona bakıp alaycı bir şekilde

gülümserim. Onun mu

konusacağı.

"Seks yapmak seni öldürmez." Omuzlarını silkiyor.

Kardeşim, hayatın sorunlarının cevabının bir kadının bacaklarının arasında olduğunu düşünüyor. Ben ise kadınların işleri sadece karmaşıktırdığını düşünüyorum.

Ama...

Hayır.

Bu düşünceyi zihninden silip

atıyorum. "Sevişmeye ihtiyacım

yok."

"Gerçekten mi? En son ne zaman bir kadınla birlikte oldun?" Bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Senin küçük randevun üzerinden bir aydan fazla oldu... Adı neydi?"

"Önemli değil." Onun adını söylemeyi reddediyorum, hayatımdaki pisliğin ona bulaşmasını istemiyorum, mecazi anlamda bile. "Tek seferlik bir şeydi."

"Belki de ikinci kez yapmalısın." "Olmayacak, bu

konuyu kapat."

"Sadece diyorum ki, belki..."

"Onu terk ettim. Andrey'in ölümünü haber vermek için aradığımda, ona bir not bile bırakmadan onu o lanet otel odasında bıraktım."

Matteo gülümser. "Belki de sorun budur. Sizin aranızda yarım kalan bir iş var. Onun nerede çalıştığını biliyorsun. Git ona. Özür dile. Bak bakalım ne olacak. Ona gerçekten ilgi duyuyordun ve artık başının üzerinde duran görücü usulü evlilik saçmalığı da yok..." Omuzlarını silker.

"Sen nesen, Cupid mi? Sen ilişkilere bile inanmıyorsun."

"Dur bakalım," der, elini kaldırarak. "Birincisi" —dört parmağını indirir, sadece işaret parmağını kaldırır—"ilişkiler hakkında bir şey demedim." Güler. "Sadece belki Dominik Cumhuriyeti'nde yaşadıklarınızı tekrarlayabilirsiniz demek istedim. İkincisi" —orta parmağını kaldırır—"ilişkilerle bir sorunum yok."

"Yani, bir kadınla tanışıp ondan hoşlanırsan, onunla bir ilişki kurmayı düşüneneğini mi söylüyorsun?"

"Şimdi saçmalıyorsun." Gülümser. "İlişkilere karşı bir şeyim olmadığını söyledim, bir ilişki yaşamak istediğimi değil. Ve senin düşündüğün nedenden dolayı da değil."

"Ne diye düşünüyorum?"

"Am." Gözlerini devirir. "Hayatımın geri kalanında tek bir amla yetinemeyeceğimi düşünüyorsun. Ama bu doğru değil. Am amdır. Bir kez denediğinde, hepsi aynıdır."

Peyton'ın amının benim sikimi sardığı hissi aklıma geliyor ve buna katılmıyorum. Belki de am amdır... ta ki senin için daha önemli olan biriyle birlikte olana kadar.

"O kadının amını düşünüyorsun, değil mi?" Matteo gülüyor. "Ne düşündüğümü sikim et." Ona sert bir bakış atıyorum ama bu onu daha da güldürür.

"Peki, am değilse," diyorum, konuşmanın asıl konusuna geri dönerek, "ilişki kurmak istememenin sebebi ne?"

"Seninkiyle aynı," diyor, ciddiyetle. "Annemin yaşadıklarını gördüm... Brielle'in yaşadıklarını gördüm. Ve sevdiğim birinin bu hayatın 100 mil yakınında olmasını istemem. Bu dünyanın bir parçası olmak zorunda olabiliriz, ama bu, başka birini de bu dünyaya sokacağım anlamına gelmez. Ayrıca, ben tam olarak koca malzemesi değilim." Gülmeden gülüyor. "Bir kadına ne tür bir hayat sunabilirim ki?"

Kahretsin. Sanırım onu tamamen yanlış anlamışım.

"Matteo..." diye başlıyorum.

Kardeşim biraz sert olabilir, ama sevdiği insanları korumak için ne kadar ileri gidebileceğini biliyorum. Sevdiği bir kadın olsaydı, onun güvenliğini ve korunmasını sağlamak için hiçbir şeyden çekinmeyeceğinden şüphem yok.

"Ayrıca," diye gülümseyerek sözümü bitirmeme izin vermeden devam eder, "ilişkiler beklentilerle gelir. Seks, randevulara, seyahatlere ve mücevherlere dönüşür." Alaycı bir şekilde titrer. "Bir gece, beklenti yok —

çoklu orgazm vaadi dışında - bu benim ve banka hesabım için en iyisi."

"Bunu sanki milyonlarca dolarlık bir adam değilmişsin gibi söylüyorsun." "Ve öyle kalmayı planlıyorum."

Konuyu saptırıyor, ağır bir konuşmadan kaçınıyor ve ben de ona izin veriyorum çünkü şu an samimi bir konuşma yapmak için uygun bir zaman ve yer değil.

"Halledecek misin?" diyorum, cesede doğru başımı sallayarak. "Halledeceğimi zaten biliyorsun."

Bugün ofise arabayla geldiğim için, özel garaja inip Aston Martin'imın kilidini açtım. Kendim araba kullanmam pek sık olmaz, ama bu akşam Carlos ile görüşeceğimi biliyordum ve görüşmenin nasıl geçeceğini bilmediğim için Janet'i erken eve gönderdim ve Fernando'ya bugün izinli olduğunu söyledim.

Deri koltuğa oturdum ve Start düğmesine bastım. Arabayı özel olarak yaptırmıştım, bu yüzden B6 seviyesinde zırhı var ve tamamen kurşun geçirmez.

Garajdan çıktım, ama eve giden sola dönmek yerine, nedenini düşünmeden sağa döndüm. Havaalanına varıp kısa süreli park yerine park edene kadar.

Sadece özür dileyeceğim, diyorum kendime.

İşleri berbat ettim. Belki Matteo haklıdır ve Peyton'la benim aramda bitmemiş bir iş vardır. Açıklayınca beni affedecek ve sonra yollarımız ayrılacak. Belki de burada bile değildir. Burası onun çalıştığı yer bile değil.

Biletim olmadan terminale giremeyeceğim için, birkaç saat sonra kalkacak bir bilet alıp güvenlik kontrolünden geçiyorum.

Doğru terminale vardığımda, onu aramaya başlıyorum. Haftalar geçti, belki başka bir rotada olabilir, ama denemeden bilemem.

"Affedersiniz," diyorum tezgahın başında duran kadına. "Peyton'ı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz? Bu havayolu şirketinde çalışıyor. Kızıl saçlı, yeşil gözlü. Arkadaşız ve onunla iletişime geçmek istiyorum."

Kadın bana şaşkın bir şekilde bakar, ama yanındaki iş arkadaşı "Onu tanıyorum" der.

Onu Dominik Cumhuriyeti'ne giden uçaktan tanıyorum.

"Ben Ericka." Elini uzatır. "Peyton ve ben aynı ekipteydik."

Kahretsin. "Eskiden mi?"

"İstifa etti. Birkaç hafta önce. Annesinin hasta olduğu ve evinin yakınında kalması gerektiği gibi bir şeydi." Sempatıyla kaşlarını çatı. "Üzgünüm."

"Onun numarası var mı?" "Var."

"Onu ona verecek misin?" diyor diğer kadın.

"Onun kim olduğunu biliyorum." Sonra bana şöyle diyor: "Peyton o gece Dominik Cumhuriyeti'nde seninle birlikteydi, sonra sen ona tek kelime etmeden onu terk ettin."

Siktir.

"Öyle değil," dedim. "Aslında bu yüzden onun numarasını almak istedim. Açıklamak istedim."

"Bak ne diyeceğim..."

"Dominick."

"Dominick," diyor Ericka gülümseyerek. "Bana numaranı ver, ben ona iletirim. Seninle konuşmak isterse arar."

Yanıdaki kadın kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor ve ben içimden gözlerimi deviriyorum. "Tamam." Diye iç çekiyorum.

Numaramı söylerim, o da telefonuna yazar ve Gönder tuşuna basar.

Neredeyse anında, telefonuna bir mesaj gelir.

"Ne dedi?"

"Seninle birlikte olup olmadığımı bilmek istiyor." Bir şey yazıyor ve birkaç saniye sonra telefon tekrar çalıyor.

"Üzgünüm," der. "Sana numarasını vermememi ve onu rahat bırakmamı istedi."

Siktir git. Kadınların öfkesi cehennem azabı gibidir.

"Muhtemelen işlerin böyle bitmesine kızmıştır, ama onu arayıp konuşabilirsen, olanları açıklayabilirim."

Ericka iç çeker. "Tamam."

Arama tuşuna basar ve telefon birkaç kez çaldıktan sonra Peyton'ın sesi hoparlörden gelir.

"Ericka!" diye tıslar Peyton. "Lütfen ona numaramı vermediğini söyle."

"Vermedi," derim, telefonu Ericka'nın elinden alıp hoparlörü kapatırım.

"Dominick," diye nefesini tutarak söyler Peyton ve dudaklarından benim adım çıkınca, nedense son birkaç haftanın tüm stresi buharlaşır.

"Seninle konuşmam lazım," diyorum. "Açıklamam lazım."

"Hayır, açıklamana gerek yok," der, sesinde hiçbir duygu yoktur.
"Söyleyecek bir şey yok. Beni rahat bırakmanı istiyorum."

"Her şeyi mahvettiğimi
biliyorum, ama..." "Ben
hayatıma devam ettim."

"Eğer sen sadece..." *Bekle, az önce ne dedi bu?* "Ne?" diye soruyorum,
çünkü onu doğru duymuş olamazdım.

"Hayatımı devam ettiriyorum," diye tekrarlar. "Başka biriyle tanıştım ve
lütfen beni rahat bırakmanı istiyorum."

Siktir...

"Tamam," diyorum, çünkü başka söyleyecek bir şey yok.

"Ama..." Telefonu kulağımdan çekiyorum ve ekranda bir
mesaj görünüyor.

Beni yüzüstü bırakmış.

"Üzgünüm," diyor Ericka, uzanıp telefonunu elimden alıyor. "Denedim."

Arabama dönene kadar Peyton'ın sözlerini tekrar tekrar düşündüm.

O hayatına devam etmiş.

Başka biriyle tanışmış.

Beni yalnız bırakmamı istiyor.

Cebimde telefonum titrer, onu çıkarır ve kim olduğunu kontrol etmeden
cevaplarım.

"Halloldu," diyor Matteo, doğrudan konuya girerek.

"Teşekkürler."

"Ama küçük bir sorun çıktı. Görünüşe göre, bina güvenliği ile bir iletişim
sorunu yaşandı ve bir kadın asansörle senin ofisinin bulunduğu kata çıktı.
Kimi aradığını bilmiyorum, ama birkaç dakika sonra Janet gelmeyince gitti."

"Bir şey duymuş olabilir mi?" "Emin
değilim."

"Kim olduğunu öğren ve hiçbir şey bilmediğinden emin ol." "Ya
biliyorsa?"

"O zaman, o zaman bakarız. Umarım duymamıştır. Şu anda havaalanından
eve dönüyorum, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Hızlı bir yolculuk oldu."

"O yoluna devam etti."

Matteo birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Belki de en iyisi budur,"
dedi.

"Evet," diye onayladım, ama aslında hiç de öyle hissetmiyordum.

"Bu gece Kings Point'e gitmeyi düşünüyordum. Sen de gelir misin?"

Kings Point, şehir merkezinde bir kulüp. İçeride cep telefonu kullanmak yasak olduğu için (kulübün sahibi olduğumuz için bu kural bizim için geçerli değil), elit kesim içki içmek, parti yapmak ve çoğu zaman sevişmek için oraya gidiyor, çünkü orada olan her şey o duvarların içinde kalıyor.

"Evet," diyorum ona. "Artık hayatımıza devam etme zamanı."

Onun yaptığı gibi.

DOMINICK

Dört Buçuk Yıl Sonra

"ANTHONY, şehir müzayedesinde teklif vermeye onaylandı." Lorenzo ofisime girip oturdu. "O küçük yılan sorun çıkaracak."

"Fırsatım varken onu ortadan kaldırmalıyım," diyor Matteo, en yakın arkadaşının yanındaki ziyaretçi koltuğuna oturup bana öfkeyle bakarak.

"Onun bu kadar parası olamaz." Arkama yaslanıp parmaklarımı birleştiriyorum. "Bu şehirde kimse ona kredi vermez ya da destek olmaz. Bunu sağladık."

Rothschild International ile bağları koparmak yaklaşık bir yıl sürdü, ancak şirketi satın alan CEO, mahkemeye uğraşarak zaman ve para harcamak istemediği için anlaşmaya razı oldu.

Anthony ve annesi Maria, Joseph'in şirketi onlara devretmek yerine sattığını öğrendiklerinde, Maria hayat sigortasını kullanarak şehir dışına yeni bir ev satın aldı ve yeni bir başlangıç yapmak istedi, Anthony ise çılgına dönüp ortadan kayboldu. Yıllardır ondan haber almadık, ama görünüşe göre geri dönmüş ve oyun oynamak istiyor.

"Görünüşe göre biri notu almamış," diyor Lorenzo ve masama bir dosya atıyor.

Dosya açtım ve tahmin ettiğim gibi, bu hafta yapılacak emlak müzayedesine katılmayı planlayan teklif sahipleri listesinde onun adı da vardı.

Birkaç ay önce, bir kasırga gelip South Harbor Point'te yüzlerce dönüm araziye mahvetti. Bölge eskiydi, evsizler ve uyuşturucu bağımlıları tarafından işgal edilmişti ve şehrin değerini düşürüyordu, bu yüzden onu restore etmeye çalışmak yerine, en yüksek teklifi verene satmaya karar verdiler.

Coral Bay'de gelişme hız kazanmışken, kaç parselin satılık olduğunu gördüğümde, Matteo ve Lorenzo'ya fikrimi ilettim ve parselleri satın alıp Coral Bay'de yaptığımızı tekrarlamayı önerdim —bu başarılı olmuş ve servetimizin seviyesini dokuz haneden on haneye çıkarmıştı.

Şehir iki yüz dönümden fazla araziye açık artırmaya çıkardığına göre, kartlarımızı doğru oynarsak, şehrimizde bir altın madeni yaratacak kadar arazi satın alabiliriz. Lüks bir alışveriş merkezi, konutlar, apartmanlar, özel bir golf sahası, lüks bir yeni otel — North Harbor Point'te olan her şey, ama daha parlak ve daha yeni.

"Onu kimin desteklediğini bulmamız gerekiyor," diyorum Matteo ve Lorenzo'ya, ikisi de onaylayarak başlarını sallıyor. "Bu hafta yapılacak açık artırmada, hiçbir şeyin ters gitme riskini göze alamayız."

"Programına göre bu hafta sonu Coral Bay'e gidiyorsun. Seninle birlikte gidebilir miyim?" diye sorar Lorenzo. "Coral Bay Üniversitesi'nde aile haftasonu var ve ailemiz her yıl gittiği için ben de gitmeyi düşünüyordum..."

Sözleri havada asılı kalır, hepimiz son birkaç yılın ne kadar çılgın geçtiğini hatırlamak için bir an dururuz. Andrey ve Joseph öldükten sonra, sayıca az olduğunu ve bize karşı değil, bizimle çalışmanın daha iyi olacağını görecektik kadar akıllı olan Giuseppe ile yeni bir iş ilişkisi kurduk.

Giuseppe, Lorenzo'yu Russo Property Group'u devralması için eğitmeye başladı ve her şey birkaç ay öncesine kadar sorunsuz gidiyordu. Lorenzo, bir gece yarısı uyanarak ailesinin evinin yanıp kül olduğunu öğrendi. Anne ve babası uyuyordu ve yangında öldüler.

Soruşturma, bunun kundaklama olduğunu kanıtladı, ancak kimlerin sorumlu olduğu veya neden yaptıkları konusunda bir ipucu bulamadık. Onların ölümünden elde edilen tek şey, Lorenzo'nun şirketi miras almasıydı. Russo Property Group'un yüzde elli birini aldı ve CEO olarak atandı, kız kardeşi ise geri kalan yüzde kırk dokuzu aldı. Mezun olduktan sonra eve taşınmayı ve şirketi yönetmesine yardım etmeyi planlıyor.

Yani yangın ya başarılı bir intihar girişimi ya da Giuseppe'yi ortadan kaldırmak isteyen biri tarafından çıkarıldı.

Maria ile konuştuk, çünkü kocasını o öldürmüştü ve Joseph öldüğünde aralarında hiçbir sevgi kalmadığını itiraf etti. Anthony'yi şüpheli olarak değerlendirdik, ama o pisliği yakalayana kadar bunu kanıtlamanın bir yolu yok.

"Gitmelisin," diyorum Lorenzo'ya. "Daniella senin gitmene aldırmadığını söyleyebilir, ama içten söylemiyor."

"Bu arada," diyor Lorenzo, "Brielle nasıl?" "Eve geliyor."

Matteo, bunu ilk kez duyduğu için bana şaşkın bir bakış attı. "O bunu biliyor mu?"

"Hayır, ama başka seçeneği yok. Büyükbabamız ve büyükannemiz vefat etti, Rusya'da tek başına kalamaz. Yeterince uzun süre saklandı. Sevdiği birini kaybettiğini anlıyorum, ama artık hayatına devam etme zamanı geldi. Jaimie'nin düğününe katıldıktan sonra, onu almak için jetle Rusya'ya gideceğim."

"Hay sıçayım." Matteo burnunu çeker. "Bu çok ilginç olacak."

Son dört buçuk yıldır, Brielle'i sadece onu ziyarete gittiğimizde gördük ve her seferinde bize karşı soğuk davrandı. Onunla konuşmaya çalıştım, neden böyle davrandığını anlamaya çalıştım, ama her seferinde büyükannem araya girip, onun iyileşmesi için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Annem seyahatte olduğu için ben de bu konuyu kapattım. Ama sonra büyükbabam kalp krizinden öldü ve kısa bir süre sonra büyükannem uykusunda vefat etti, Brielle Rusya'da yalnız kaldı.

Annemiz son birkaç aydır evde ve Brielle'in eve dönme zamanının geldiğini kabul ediyor.

"Sorun olmaz," diyorum ona. "Brielle çocuk değil. Elbette mantıklı davranacaktır."

Bu sefer Lorenzo gülerek burnunu çeker. "Mantıklı bir kadın adı söyle."

"Annem," diyorum omuz silkerek.

"Üç yıl sonra eve dönüp Andrey'in satın aldığı her şeyi arka bahçede yakarak itfaiyeyi çağırmak zorunda bırakan kadın mı?" Matteo gülüyor. "Evet, o çok mantıklı bir kadın."

"O, yas tutmanın aşamalarından birini yaşıyordu," diye belirtiyorum.

"Kabul et," diyor Lorenzo. "Bu şehirde deli kadınlarla çevriliyiz, bu yüzden hepimiz otuzlu yaşlarımızdayız ve hala bekâriz."

Lorenzo'nun yorumunu görmezden gelerek, onun asıl sorusuna geri dönüyorum. "Benimle gelebilirsin, ama düğünden sonra Rusya'ya gideceğim için eve dönüş için bir uçak kiralaman gerekecek."

"Hey, belki de takılabileceğin bir nedime bulursun." Matteo kaşlarını oynatır. "Bir eşe mi ihtiyacın var? Yeni sulara dalmak hoş olurdu."

"Hayır," dedim ciddi bir ifadeyle. "Ben yokken işleri senin halletmen gerekiyor. Ama önce bu Anthony saçmalığını çözmemiz lazım. Onun, biz bakmıyorken sinsice yaklaşıp bizi ısırması için tüm bu çalışmaları yapmadık."

"BANA ŞAKA MI YAPIYORSUN?" Anthony bağırarak bana doğru yürüdü.

Onu en son gördüğümde bu yana dört yıldan fazla zaman geçti ve zaman ona iyi davranmamış. Yağlı sarı saçları, soluk teni ve bizim yaşımızdaki kimsenin sahip olmaması gereken bira göbeği ile, son birkaç yılı kendini toparlamak yerine televizyonun önünde oturarak geçirmiş gibi görünüyor.

Tabii, babası ona bir şey bırakmamıştı, ama ben onun yerinde olsaydım, bu beni babamın yanıldığını kanıtlamak ve onun lanet parası olmadan bu dünyada yolumu bulmak için motive ederdi.

"Sana da merhaba," diyorum ona, Matteo'yu ararken etrafa bakınıyorum.

Halka açık bir yerdeyiz, etrafımız şehir yetkilileri, yatırımcılar ve müzayedeyi düzenleyen yönetim şirketi çalışanlarıyla çevrili, bu yüzden bu aptal ortadan kaldırmak istesem de dikkatli davranmam gerekiyor. Şehrin polis gücünün çoğunu cebimde tutuyor olabilirim, ama herkesin gözü önünde bu adamı öldürürsem ya da karşılaşmamızdan kısa bir süre sonra ölürse, onların yapabileceği pek bir şey kalmaz.

"Senin yüzünden beni reddettiler," diye tükürüyor Anthony.

Müzayede sona erdi ve Russo Property Group ile Antonov Enterprises arasında 150 dönümden fazla araziye satın aldık.

Birkaç parsel daha almayı umuyorduk, ama onlar başka alıcılara gitti. Ama bir yolunu buluruz. Elimizdeki arazilerle, onların satın aldıkları parsellerle yapabilecekleri çok fazla bir şey yok. Onlarla iletişime geçip

ve reddedemeyecekleri bir rakam teklif edeceğiz, sonra da gayrimenkul geliştirme planımızı uygulamaya koyacağız.

"Hayır, seni reddettiler çünkü dengesizsin ve kredini ödeyemezsen, onlar da zarar ederler. Zaten nasıl ön onay aldın?"

"Eric Vanderbilt benim için kefil oldu."

Belediye Başkanı Vanderbilt mi? Hmm, ilginç.

Yeni atanan belediye başkanıyla, göreve başladığından beri çatışıyoruz.

Önceki belediye başkanı Paul Astor ile çok iyi bir ilişkimiz vardı, ama ne yazık ki son dönemine gelmişti. Her şey, oğlu Paul Jr.'ın yeni belediye başkanı olması için ayarlanmıştı, ama bir trafik kazası geçirdi ve adaylıktan çekilmek zorunda kaldı, böylece Eric Vanderbilt araya girip kazandı. Bu olay bana hep şüpheli gelmişti, ama şimdi Eric'in Anthony'ye kefil olduğunu öğrendiğim için ilgim arttı.

Eric hakkında, muhafazakar bir aile babası olduğu dışında pek bir şey bilmiyoruz. Bir eşi ve bir kızı var ve her pazar günü onu kilisede, ilk sırada otururken görebilirsiniz.

"Vanderbilt Belediye Başkanı'nı nereden tanıyorsunuz?" diye soruyorum, tepkisini görmek için dikkatle onu izlerken.

Tahmin ettiğim gibi, irkilir ve kartlarını gösterir.

"Önce benim olanı aldınız, sonra da babamı öldürdünüz," diye tıslar Anthony, sorumu yanıtlamadan. "Arkanı kolla, çünkü senin sayende kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

O gidene kadar bekledikten sonra telefonumu çıkarıp Matteo'ya bir mesaj gönderiyorum.

Dominick: Çöpü ortadan kaldırman gerekiyor.

Cevap yazmaz ama halledeceğini biliyorum. Anthony'nin bugün gelme ihtimali olduğunu öğrendiğimizde bunu konuşmuştuk.

Sadece şimdi, hedef listemizde bir kişi daha var: Belediye Başkanı Eric Vanderbilt.

MÜZAYEDE bittiğine göre, Jaimie'nin düğünü için valizimi hazırlamak üzere eve gidiyorum. Mesafeye rağmen, son birkaç yılda çok yakınlaştık. Çok fazla arkadaşım yok, benim işimde kimseye güvenmek zor

ama o, müttefikim olarak gördüğüm birkaç kişiden biri. Bu yüzden, beni düğününe davet ettiğinde kabul ettim.

Coral Bay'e uçuş kısa sürüyor, ancak şehir trafiği nedeniyle havaalanından otele yolculuk uzun sürüyor. Düğün, şehir merkezinde, bizim inşa ettiğimiz otellerden birinde yapılacak ve herkes de orada kalacak.

Şoför otele doğru ilerlerken, bugüne kadar hala aklımdan çıkmayan ateşli kızıl saçlı kadını aramak için pencereden dışarı bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu arayabilirdim, özellikle de Janet'e onun bursunu takip ettirdiğim için bilgilerini elde etmek kolay olurdu, ama Peyton bana onun hayatına devam ettiğini söylediğinde, bunu onu bırakmam için bir işaret olarak kabul ettim. Ancak bu, özellikle şehirdeyken, zaman zaman onu düşünmemi engellemiyor.

“DOMINICK,” Jaimie, düğünden sonra resepsiyonda onu gördüğümde, “geldiğin için teşekkürler dostum” diyor.

"Tabii ki." Ona tek kolumla sarılırim, sonra karısı Beatrice'e sarılırim. "Tebrikler."

Birkaç dakika, balayını nerede geçireceklerini ve Jaimie'nin eve dönüp işine geri döndüğünde genişleme planlarını konuşuyoruz, bu da Harbor Point'te elde ettiğimiz gayrimenkul geliştirme projesine geliyor.

Planlarımızı gözden geçirirken cebimdeki telefonum titrer. Anthony kaçak durumda olduğundan (kardeşim soyulduğu için mesajımı neredeyse bir saat sonra görebildi) ve bir yılan gibi yeraltına saklandığından, hepimiz tetikteyiz ve tehditlerinin ne kadar ciddi olduğunu bilmiyoruz.

"Bir saniye izin verin," diyorum Jaimie ve Beatrice'e, özel jetimizle ilgilenen yönetim şirketinden gelen e-postayı tıklayarak.

"Lanet olsun." E-postayı okuduğumda başımı sallıyorum.

Rutin kontrollerinde motorda bir sorun bulmuşlar ve tamir etmek için uçağı park etmek zorundalar, bu da yarınki seyahatim için uçağın kullanılamayacağı anlamına geliyor. Yedek uçak temin edebilirler, ama bu birkaç gün sürecek.

Lorenzo'ya bir mesaj göndererek, Rusya'ya gitmek için başka bir uçak bulmam gerekeceği için, şirket jetini kullanabileceğini bildiriyorum ve telefonumu cebime koyuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Beatrice, yüzünde endişe izleri belirmişti.

Jaimie, onun gibi bir kadını kapabildiği için çok şanslı bir herif. Gerçek kadınlar bulmak zor. Ya gücün ya da paran için peşinde olurlar ya da Matteo'nun durumunda olduğu gibi, sadece kötü bir çocukla bir gece geçirmek istiyorlar, ama bizim yaşadığımız hayatı asla kaldıramazlar.

"Yarın kız kardeşimi almaya Rusya'ya gitmem gerekiyordu, ama uçağımızın motorunda bir sorun çıktı."

"Benimkini kullan," diyor Jaimie. "Beatrice'in ailesi şehirde olduğu için birkaç gün balayına çıkmayacağız."

Karısını kollarıyla sarar ve şakağına öper. İlk kez değil, içimden bir ses Peyton'ı düşünür ve eğer her şeyi mahvetmemiş olsaydım, belki de onun sahip olduğu şeye sahip olabilirdim diye merak eder. Bu düşüncüyü hemen kafamdan atarım. Peyton'ı terk edip uzaklaştırmasaydım bile, onu benim dünyama sokmak istemezdim.

En azından Jaimie, meşru bir iş adamı, bu yüzden yakınındaki insanları güvende tutmak konusunda endişelenmesine gerek yok.

"Bunu takdir ediyorum," diyorum ona. "Her şey yolunda giderse, sadece birkaç gün orada kalacağım."

"Sorun yok," diyor Jaimie sırtarak. "Antonov'un bana bir iyilik borcu olması bir gün işime yarayabilir."

"İyi günler, Bay Antonov. Benim adım Sonia, bugün sizin uçuş görevlilerinizden biri olacağım."

Telefonumdan başımı kaldırıp siyah saçlı kadına bakıp gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Bay Sanchez'in uçağına ilk kez biniyorsunuz, lütfen size etrafı gezdirmeme izin verin."

Başımı sallayıp onu uçağın içinde takip ediyorum. Uçakta yatak odası, banyo ve salon var. On iki saatlik bir uçuş olduğu için, zaman farkı sekiz saat olduğu ve sabah Rusya'ya varacağımız için bu süreyi biraz iş yapmak ve uyumak için kullanmayı planlıyorum.

Yatak odası da Harbor Point'e dönüş yolunda işime yarayacak. Brielle'in onu eve dönmeye zorladığım için kızacağını ve saklanacak bir yere ihtiyaç duyacağını tahmin ediyorum — ya da tam tersi. Kızgın kız kardeşimle kapalı bir alanda on bir saat geçirmek hiç de...

"Geciktiğim için çok üzgünüm!" diye bir kadın sesi fısıldayarak düşüncelerimi böldü. "Damien zor bir gün geçiriyordu ve..."

Arkamı döndüğümde, son dört buçuk yıldır neredeyse tüm fantezilerimde gördüğüm aynı renkteki zümrüt yeşili gözler benimkilerle buluştu. Ateş kırmızısı saçlar, porselen ten. Onu son gördüğümünden beri biraz kilo almış, ama kıvrımları güzelliğine güzellik katıyor. Sonia ile aynı kıyafeti giymiş: siyah ve altın rengi bir blazer ve ona uyan bir etek.

—ama Sonia'nın kalın botlarının aksine, o bir çift topuklu ayakkabı giyiyor ve bu bana birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlatıyor.

Durur, geniş gözlerini bana diker, boğazını temizler ve sonra etrafına bakınır, sanki kaçmanın bir yolunu düşünüyormuş gibi.

Kaçmadan önce Sonia onu selamlar.

"Hey, sorun yok," diyor Peyton'a. "Sadece Bay Antonov'a etrafi gezdiriyordum." Bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. "Bir şey içmek ister misin?"

"Peyton ne sevdiğimi bilir," diyorum, deri koltuğa oturup, aynı yerde duran ve hayalet görmüş gibi bakan kadına bakıyorum.

"Oh, tamam," der Sonia, kaşlarını şaşkınlıkla çatarak. "Öyleyse Peyton, lütfen Bay Antonov'a bir içki getir. İşte menü."

Bana deri ciltli bir kitapçık uzattı ve sonra hala olduğu yerde donmuş duran Peyton'a baktı. Dört yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, kadın beni açıkça hatırlıyor ve etkileniyordu, bu yüzden gülümsemeden edemedim. Ama sonra nasıl ayrıldığımızı hatırlıyorum — ben not bırakmadan gitmiştim, o da bir aydan az bir süre sonra hayatına devam etmişti — ve benimle ayrıldıktan kısa bir süre sonra başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi ruh halimi karartıyor. Başka bir adamın ona dokunduğu. Onu siktiği. Sol eline bakıyorum, ama parmağında yüzük yok ve ruh halim biraz düzeliyor.

"Peyton," diye fısıldadı Sonia, Peyton'ı trans halinden çıkararak. "Lütfen Bay Antonov'a içkisini getir."

Peyton başını sallar ve hızla uzaklaşırken, Sonia benimle uçuş güvenliği protokolünü gözden geçirmeye başlar — her uçuşta, özel uçuşlarda bile gerekli olan standart bir prosedür.

Peyton, seçtiğim içkiyi elinde getirirken, Sonia açıklamayı bitiriyor. Zoraki bir gülümsemeyle, peçeteyi yanımdaki masaya koyuyor.

"Kingston yoktu," diye mırıldanır. "Ama Woodford Reserve vardı, o da neredeyse aynı kadar iyidir."

Sadece hangi viskiyi tercih ettiğimi hatırlamış olması değil, her şeyin kötü bitmesine rağmen, Jaimie'nin Kingston stoklamadığı için bana uygun bir alternatif bulmaya özen göstermesi beni gülümsetir.

İçkimi masaya koyarken, lavanta kokusu havayı doldurur ve bana harika bir his verir. Bir bağımlı gibi, daha fazlasını isteyerek ona doğru eğilirim.

"Ne yapıyorsun?" diye suçlayarak bana baktı, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

"Kokunu alıyorum," dedim, beni yakaladığı umurumda değildi. "Dominik Cumhuriyeti'ndeki kokunla aynı kokuyorsun."

"Kokum aynı olabilir" — vücudunu dikleştirip bana sert bir bakış atar — "ama benimle ilgili başka hiçbir şey aynı değil. Yani, aklına bir şeyler gelmeden önce, gelmesin."

Gitmek için dönüyor, ama gitmeden önce bileğini tutup onu kucağıma düşürmek zorunda bırakıyorum. Benden kurtulmak için çabalıyor, ben de ona izin veriyorum.

"Kes şunu!" diye tıslar. "Bu çok uygunsuz. Ben çalışıyorum ve sen... sen... beni rahat bırak!"

"Peyton!" Sonia, Peyton'ın kanepede oturup bana bağırırken onu görünce ciyakladı. "Çok özür dilerim, Bay Antonov," dedi Sonia özür dileyerek, ses tonu bana, Peyton'ın aksine, benim kim olduğumu çok iyi bildiğini gösteriyordu.

"Sorun değil, Sonia," diyorum ona. "Bayan..." Peyton'a bakıp cümlemi yarım bırakıyorum, soyadını öğrenmeyi umuyorum ve Sonia beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Wright," diye cevaplar Sonia ve Peyton'dan sert bir bakış alır.

"Bayan Wright ve ben sohbet ediyorduk. Sakıncası yoksa, sohbetimizi bitirmek istiyorum."

Sonia'nın gözleri büyür, Peyton ile benim aramda gidip gelir, ama sonra başını sallar ve ortadan kaybolur.

"Nerede kalmıştık?" diyorum ve dikkatimi bana öfkeyle bakan güzel, ateşli kadına çeviriyorum.

"Beni rahat bırakmanı söylüyordum ve sen de bunu kabul etmek üzereydin."

Kahkahayı bastım.

Kahretsin, bu kadını özlemişim.

Ailem dışında kimse benimle onun gibi konuşmaz.

"Nasılsın?" diye soruyorum, gerçekte bu kadın hakkında her şeyi bilmek istememe rağmen, konuşmamızı yüzeysel tutmaya çalışıyorum.

Onu bir kez bıraktım, ama sanki kader müdahale etti ve şimdi hayatıma geri döndü, onu bir daha bırakmaya niyetim yok.

"İyiyim," diyor kısa bir ses tonuyla, bakışları sert. "Annen nasıl?"

Bu sefer gözleri yumuşadı. "O öldü... birkaç yıl önce."

"Üzgünüm," diyorum, elini tutup sıkarken, izin vermesine şaşırıyorum.

"Onunla iki yıl daha geçirdim," der, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ve Damien..." Sözünü keser ve kanepeden kalkar. "Gerçekten işe gitmem gerek. Bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen..."

"Damien kim?" diye soruyorum.

Gözleri büyüdü ve yanılıyor olabilirim, ama sanki korkuyla dolmuş gibi görünüyordu. "Ben... ben..."

"Bana yalan söyleme," diyorum ona. "Bu uçağa bindiğinden beri o ismi iki kez söyledin. Yani, bana onun kimse olmadığını söylemeye çalışırsan, onu bulur ve bu ifadenin doğru olmasını sağlarım."

Ağzını açıp konuşmak ister, ama bir kelime bile çıkarmadan eklerim, "Yalan söylemeyi düşünmeden önce, bana yalan söyleyenlerin her zaman cezalandırıldığını bil." Sırıtırım. "Ve DR'da seni arkadan sikerken zevk aldığın şaplaklardan bahsetmiyorum."

Kartlarımı bu kadar çabuk açmayı planlamıyordum, ama yakında kim olduğumu öğrenecek.

"Gerçekleri mi konuşmak istiyorsun?" Bana sert bir bakış atar. "Dale'e gerçekten ne olduğunu anlatmaya ne dersin? Onu sen öldürdün, değil mi?"

"Hayır."

Omuzları gözle görülür şekilde çöküyor ve ben birkaç saniye bekledikten sonra onun dünyasını alt üst ediyorum.

"Kardeşim öldürdü."

PEYTON

"KARDEŞİM YAPTI."

Bu uçakta gidecek hiçbir yer olmamasına rağmen bir adım geri çekildim.

"Kardeşim yaptı."

Dominick'in neler yapabileceğini biliyordum. Bunu dört buçuk yıl önce zor yoldan öğrenmiştim. Ama bunu inkar etmek yerine açıkça itiraf etmesi, Dale'in ölümünden onun sorumlu olduğunu düşündüğüm zamankinden daha fazla şey anlatıyordu bana.

"Sen..."

"Asla yalan söylemedim," diye bitirir. "Sana başka sorun çıkardığını sordum, sen de öldüğünü söyledin."

Omuz silkiyor.

O pislik omuz silkiyor!

"Biliyordun ama hiçbir şey söylemedin!"

"Damien kim?" diye sorar, sanki bir adamın ölümünde önemli bir rol oynadığını itiraf etmemiş gibi konuyu değiştirerek.

"Seni ilgilendirmez," diye tıslar, sorusuna cevap vermeyi reddederim.

Beni durdurmak için elini uzatır, ama bu sefer hazırlıklıyım ve onun tutuşundan kurtulup, neredeyse koşarak uçağın ön tarafına giderim.

"Bu da neydi böyle?" Dominick'in duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde Sonia sorar. "Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" der, sesi titriyor.

Kim olduğunu biliyorum. Dominick Antonov. Andrey ve Larisa'nın oğlu, Matteo ve Brielle'in kardeşi. Babası milyonlarca dolarlık bir servete sahipti, ama dört buçuk yıl önce vefat ettikten sonra Dominick şirketi devraldı ve onu on kat büyüttü. Emlak piyasasını kasıp kavurdu, düzinelerce ticari ve konut mülküne yatırım yaptı ve ülkedeki en genç milyarderlerden biri oldu.

İnternetteki makaleler onu Harbor Point'in en gözde bekârı olarak tanıtıyor. Kadınlar, bu yakışıklı iş adamını yakalamak için her yerden akın ediyor. Hayır kurumlarına bağış yapıyor ve son projesi, yüzlerce düşük gelirli aileye konut sağlayacak.

Ancak Antonov ailesinin görünmeyen bir yüzü var. İnternette bulamayacağınız bir yüz, çünkü her şeyi internetten sildirdiklerinden emin oluyorlar. Ama etrafta sorup sordurdum ve onların tehlikeli, şiddet eğilimli ve kanunların üstünde olduklarını öğrendim. Kimseyi konuşturmak zordu. Topladığım bilgilere göre, tüm şehir onların elinde: uyuşturucu, silah, yeraltı kumarhaneleri, ne ararsanız. Harbor Point'te onların sözü olmadan hiçbir şey olmaz.

"Evet," diyorum Sonia'ya, "Dominick Antonov'un kim olduğunu çok iyi biliyorum." Ve bir daha bana ya da hayatıma yaklaşırsa, başıma ne gelirse gelsin.

Uçuşun geri kalanında Dominick çalışıyor, ben ise ondan kaçınıyorum. Sonia ona yemeklerini getiriyor, ben de mutfaktan işleri hallediyorum, ta ki o geceyi bitirip arka yatak odasına çekilip uykuya dalana kadar. Böylece biz de sırayla aynı şeyi yapabiliyoruz.

Moskova havaalanına vardığımızda, Sonia Dominick'i uğurlarken ben saklanıyorum, sonra güvenlik kontrolünden geçip doğrudan otele gidiyoruz, çünkü henüz öğlen bile olmamış ve yarın sabaha kadar ayrılmayacağız.

Genellikle, daha önce gitmediğim bir yere uçtuğumuzda şehri keşfederim, ama bulabildiğim kadarıyla Rusya pek güvenli bir yer değil, bu yüzden uçağa dönmem gerekene kadar otelde kalmaya karar veriyorum.

Genelde, geceyi dışarıda geçirmek istemediğim için sadece yerel uçuşları tercih ederim, ama ailevi bir acil durumu olan bir iş arkadaşımın yerine bakıyorum ve ona bir borcum var.

Ve şansına, Dominick Antonov ile aynı uçağa binmişim.

Odamda yerleştikten sonra, saatin orada sabahın biri olmasına ve Lisa'nın Damien'i okula götürdüğü sabaha kadar mesajımı görmeyecek olmasına rağmen, bakıcım Lisa'ya Damien'i kontrol etmesi için mesaj attım.

Annem öldükten sonra, faturaları ödemekte zorlandığım ve kiraladığımız evi bırakmak zorunda kaldığım için, Damien'i ve kendimi küçük bir daireye taşındım ve orada Lisa ile tanıştım. O, Damien'i hemen sevmiş, onun kendisine, oğlunun orduda olduğu ve yurtdişında yaşadığı için göremediği torunlarını hatırlattığını söyleyen tatlı bir yaşlı kadın. Bu kadın benim için bir nimet oldu, ben çalışmam gerektiğinde ve Damien okulda olmadığında ona bakıyor.

Planım, okulu bitirene kadar bu dairede yaşamaktı. Tüm okul ücretimi ve kitaplarımı karşılayan burs sayesinde, geçen ay işletme ve otelcilik diplomalarıyla sahneye çıktım ve daha iyi maaşlı bir iş bulup iki yatak odalı daha güzel bir yere taşınabilmek için şirketlere başvurmaya başladım. Henüz hiçbir görüşme çağrısı almadım, ama bir şeyler çıkacağını umuyorum.

Biraz kitap okuduktan sonra akşam yemeği için oda servisi sipariş ediyorum ve hem zihinsel hem de fiziksel olarak yorgun düşmüş bir halde güneş batmadan uykuya dalıyorum.

Farkına varmadan, uçağa dönme zamanının geldiğini bildiren alarmım çalıyor ve uçakta kimi göreceğimi hatırlıyorum.

Aynaya bakarak makyajımı yaparken kendime "Başarabilirsin" diyorum. "Bir uçuş daha, sonra Dominick Antonov'u bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

DOMINICK

"DOMINICK," diyor Brielle, sesi buz gibi, "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

Brielle'in dedemlerin evine giriyorum — dedemler evi ona bıraktıkları için ev Brielle'e ait — ve kapıyı arkamdan kapatıp, gecelik çantamı yere koyuyorum.

"Hayır, eve dönme zamanının geldiğini söyledim, ama sen telefonu yüzüme kapattın." "Telefonu kapatarak buranın benim evim *olduğunu* açıkça belirttim."

Çenesini öne doğru uzatıyor ve ben onun bu meydan okumasını görünce gülümsemeden edemiyorum.

"Bri, on iki saat uçtum. Bana sarılısana, sonra konuşuruz, olur mu?"

Kollarımı açtım ama o olduğu yerde kaldı.

İnatçı kadın.

"Konuşmak mı?" Alaycı bir şekilde güldü. "Siktir git, konuşmak falan yok. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Harbor Point'e dönmeyeceğimi söyledim ve ciddiye aldın. Dinlememiş olman benim suçum değil."

Kollarımı indiriyorum, tüm bu düşmanlığın nereden geldiğini anlamıyorum. Başka biri bana böyle konuşsaydı, çoktan gözlerinin arasına bir kurşun sıkılmış olurum. Ama kardeşim başka biri değil ve hayatımdaki kadınlarda bir örüntü görmeye başlıyorum. Annem, Peyton, Brielle... Hepsi güçlü ve inatçı ve benden hiç korkmuyorlar.

"Görünüşe göre, konuşacak çok şeyimiz var." Onun yanından geçip oturma odasına giriyorum.

Burası, büyükannem öldükten sonra son ziyaret ettiğim zamanki haliyle aynı. Sanki Brielle burada hiç yaşamıyormuş gibi.

"Öncelikle, Matteo ve bana neden bu kadar kızgınsın? Burada yaşamak istedin, biz de seni bıraktık. Ama lanet olsun Bri, dört yıldan fazla oldu. Büyükbabamız ve büyükannemiz öldü ve sen burada tek başınasın. Artık eve dönmenin zamanı gelmedi mi sence?"

Onu kaldırıp kapıdan dışarı atmamak için tüm gücümü kullanıyorum, ama iş adamı yanımda, bunu onun fikriymiş gibi gösterirsem daha kolay gideceğini biliyor.

"Orası benim evim değil," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ve senin yanında olmaktansa burada yalnız kalmayı tercih ederim."

"Ne yaptım ben lan?" diye bağıriyorum, sabrım tükeniyor. "Bana bağırma!"

"O zaman lanet olası bilmece gibi konuşmayı bırak ve bana sorununun ne olduğunu söyle."

"Benim sorunum, senin ve Matteo'nun, sana yanlış konuştuğu için aptalca bir şey yüzünden adamları öldürdüğünü görmüş olmam, ama ben tecavüze uğradım ve sen onu öldürmek yerine, sadece onunla ilişkilerini kestim ve onun keyifli hayatına devam etmesine izin verdin. Anlamıyorum Dominick. Anlat bana!"

Brielle'in gözlerinin dolduğunu ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü izlerken, onun neyden bahsettiğini anlamaya çalışıyorum.

Tecavüz mü? "Kim tecavüz etti sana?"

Biri ona tecavüz etseydi bilirdim. Bizim şehirde benim haberim olmadan kimse bir şey yapamaz. Benim haberim olmasa bile, bir şekilde gözümünden kaçmış olsa bile, Matteo sokakları yönetiyor. Bir şey duymuş olurdu.

"Brielle!" Cevap vermediğinde bağırırım. "Kim tecavüz etti sana?"

Brielle'in gözleri büyüdü. "Ne demek kim tecavüz etti? Sen biliyorsun..."

"Hayır, bilmiyorum." Ona doğru adım atarım, ama sonra dururum. Kalbim hızla atıyor ve kanım damarlarımdan kaynıyor. "Kim. Seni. Tecavüz etti?"

"Anthony," diye fısıldadı. "Anthony bana tecavüz etti. Ben... Senin bildiğini sanıyordum."

"Anthony burada mıydı?"

Etrafa bakındım, sanki birdenbire ortaya çıkacakmış gibi, ama büyükbabalarımızın nerede yaşadığını bilmesinin imkânı yoktu. Kimsenin bilmediğinden emin olmuşlardı, bu yüzden Brielle'i onlarla yaşamasına izin vermiştik. Güvende olacağını biliyorduk.

"Hayır." Yüzünden daha fazla gözyaşı akarken başını sallar. "Amerika'da. Ben... Aman Tanrım, Dominick, bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Neyi bilmiyordum?" diye bağırırım. "Ne zaman sana tecavüz etti?"

Öfkemi bastırmak için yumruklarımı sıkıyorum, ama tek istediğim önümdeki her şeyi yok etmek. Çünkü ne oluyor lan?

"Babam ölmeden bir ay önce. Anthony düğünün bu kadar uzun sürmesine kızmıştı. Okuluma geldi ve beni Owen'la gördü. Dikkatli davrandığımı sanıyordum, ama beni takip ettiğini bilmiyordum. Benim dairemde yalnız kalıp ders çalışana kadar bekledi, sonra içeri girip bana tecavüz etti." Ağlıyor. "Yapmamasını yalvardım ama o kadar kızgındı ki, Owen'a kendisine vaat edilen şeyi verdiğimi söyledi."

Kırmızı... Tek gördüğüm lanet olası kırmızı.

Anthony Rothschild küçük kız kardeşime tecavüz etti. Ve onu öldürmek yerine, gitmesine izin verdim.

Onu. Bıraktım.

"Andrey biliyor muydu?" diye yavaşça soruyorum.

O başını sallar. "Hamile kaldım. Owen ve ben pek dikkatli davranmadığımız için babasının kim olduğunu bilmiyordum, ama bunun bir önemi yoktu çünkü Andrey bunu öğrendiği anda beni kürtaj yaptırmaya zorladı."

Elleri karnına gider ve içim burkulur.

"Bana hasarlı mal olduğumu söyledi," diye ağlar. "Aileye utanç getirdiğimi söyledi. Anthony'nin bana tecavüz ettiğini söyledim, o da hak ettiğimi bulduğumu söyledi. Owen'la birlikte olmamam gerektiğini söyledi."

Bütün bunlar nasıl benim burnumun dibinde oldu?

"Hiçbir fikrim yoktu," diyorum ona, odanın diğer ucuna koşarak onu kollarıma alıyorum. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Bildiğini sanıyordum." Göğsüme yaslanıp ağlıyor. "Yani, Andrey'in sağ koluydun."

"Başka seçeneğim olmadığı için. Şirketi istiyorsam, onun dediklerini yapmak zorundaydım. Ama hiçbir zaman bunlara razı olmazdım."

"Ben sadece... anlamadım," diye ağlayarak bana daha sıkı sarıldı. "Bana tecavüz etmesinin, onun hayatını sonlandırman için neden yeterli olmadığını anlamadım. Ben sadece bir kadın olduğumu biliyorum..."

"Sen *sıradan* biri değilsin," diyorum ona. "Sen bizim kanımızdan, canımızdan birisin. Kız kardeşimizsin." Bir adım geri çekilip çenesini kaldırıyorum ve ellerimle yüzünü kavıyorum. "Anthony'nin sana tecavüz ettiğini, Andrey'in sana kürtaj yaptırmaya zorladığını bilseydik, ikisini de kendi ellerimizle öldürmeyeceğimize gerçekten inanıyor musun?"

"Aman Tanrım, Dominick." Daha da fazla ağlamaya başlar. "Çok kötü bir durumdaydım ve senin bildiğini sandım. Andrey erkek arkadaşımı öldürmüş, sonra da beni kürtaja zorlamıştı. Sizin zarar kontrolü yapmanız gerektiği hakkında bir şeyler söylüyordu ve ben de senin bildiğini sandım. Aklım başımda değildi. Çok üzgünüm. Bilmiyordum! Yapmamalıydım..."

"Şşş. Dur." Onu kendime çekip başının üstüne öpüyorum. "Neden eve gelmek istemediğini öğrenmek için daha çok çabalamalıydık. Erkek arkadaşını kaybettiğin ve sonra Andrey'in öldüğü için olduğunu düşündük. Bilmiyorduk."

Çenesini kaldırıp annemizle aynı mavi gözlerine bakıyorum. "Sana söz veriyorum, Matteo ve ben o pisliği bulduğumuzda, ona ödetiriz. Onunla işimiz bittiğinde, bizi onu öldürmemiz için yalvaracak."

"Teşekkür ederim," diyor, geri adım atarak. "Ama Dominick, lütfen beni oraya geri gönderme. Burayı seviyorum."

"Hayır, burada saklanmayı seviyorsun," diye düzeltiyorum. "Ve şimdi ne yaşadığını anladığım için seni anlıyorum. Ama artık saklanmak için bir nedenin yok. Andrey öldü, Matteo ve ben artık işleri yürütüyoruz. Ev yenilenmiş. Tanıyamayacaksın bile."

"Ne zamandan beri sana Andrey, *Peder* değil?" diye sordu.

"O unvanı kaybetmesinden beri. Hayatında birçok aptalca şey yaptı, ama öldüğü için şanslı, yoksa onu iki metre altına gömerdim. Berbat bir koca ve babaydı ve ikisi olarak da anılmayı hak etmiyor."

Kız onaylayarak başını sallar.

"Ben sadece... O şehre ve o eve geri dönebileceğimi bilmiyorum. Anılar... Harbor Point, Andrey'in her şeyi ve bana yaptıklarıyla lekelenmiş durumda."

"O şehir bizim, onun değil," diyorum ona. "Sanki hiç var olmamış gibi. Lütfen eve gel ve bir şans ver. Seni özledik ve ailemizin yeniden bir araya gelmesini istiyoruz."

Bana birkaç saniye bakıyor ve sonunda "Tamam, eve geleceğim" diyor.

Telefonum titrer ve Matteo'dan olabilir diye çıkarırım. Uçakta Peyton'ı gördükten ve o Damien denen adamdan birkaç kez bahsettikten sonra, Matteo'ya onu araştırmasını mesaj attım, biriyle birlikte olup olmadığını ve ilişkinin ciddi olup olmadığını öğrenmek istedim.

Birisi hakkında bilgi bulmak kardeşim için çocuk oyuncağı olduğu için, ihtiyacım olan bilgiyi bana ulaştırması uzun sürmeyecektir.

Matteo: Konuşmamız lazım.

Kahretsin, bu iyiye işaret olamaz.

PEYTON

ON İKİ SAATLİK UÇUŞ boyunca Dominick, içki ve yemek sipariş etmek için gerekli olduğu zamanlar dışında beni neredeyse tamamen görmezden geldi.

Uçuşun çoğunu dizüstü bilgisayarında çalışarak geçirdi, yanında ise yolculuk boyunca müzik dinleyip tabletinde dizi izleyen güzel bir sarışın kadın oturuyordu.

Geri dönüş uçuşunda saklanmam gerekeceğini düşünmüştüm, ama sanki benim varlığımdan haberi bile yokmuş gibi.

Maalesef, ana üssümüze dönmeden önce onları bırakmak için Harbor Point'e uğrayacağız, bu da onun şehrinde geceyi geçirmek zorunda kalacağımız anlamına geliyor.

"Bu kış kayak yapmalıyız," diyor kadın, telefonundan Dominick'e bakarak. "Birkaç yıl önce gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Çok eğlenmiştik."

Dominick ona bakıp gülümsüyor ve kalbim duruyor. Bu kadının kim olduğunu bilmiyorum, ama Dominick'in nadiren gülümsediğini öğrendim ve onun gülümsemesini hak eden biri, onun için önemli biri olmalı.

"Tabii," diyor. "Sen planla, biz de gidelim."

Onun biriyle birlikte olması umurumda olmamalı. Bu, beni rahat bırakacağı anlamına geliyor, ki bu da benim istediğim... *ihtiyacım olan* şey. Ama dün, o... neye giderken, benimle resmen flört ettiği gerçeği yüzünden damarlarımdan öfke yayılmasına engel olamıyorum. Bu kadını alıp buraya getirmek için mi?

Kadın ıgık atar ve eğilip onun yanağına öpücük kondurur, ve ben ne yaptığımı dşnemeden, onlara doğru ilerlemeye başlarım.

Dominick beni önce görüyor ve sorgulayan bir bakış atıyor. Ama kadın, ben onun görüş alanına girene kadar beni fark etmiyor.

"Bilgin olsun," diyorum ona, "yanındaki adam dn aynı uçakta bana asılıyordu. O yüzden dikkatli olsan iyi olur."

Kadın birkaç saniye şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor, sonra bana ve Dominick'e bakıp gülmeye başlıyor. Uçakta yankılanan, içten gelen bir kahkaha gibi.

"Aman Tanrım, Dominick, uçuş görevlisine asılıyor muydun?" Başını sallar. "Hiç sınırın yok mu? Matteo'dan bunu beklerdim, ama senden değil."

Dominick gözlerini devirir ve ben de onlara bakarak, kadının neden kızmadığını merak ederim. Yani, az önce onun... *her neyse, onun* başka bir kadınla flört ettiğini öğrenmiştir.

"Neyse," diyorum, "sadece bilmeni istedim. Kız gücü falan filan."

n tarafa dönmek üzereyken, o konuşur ve beni durdurur.

"alışanlarla flört etmenin kötü bir davranış olduğunu kabul ediyorum," der Dominick'e yan gözle bakarak, "ama kardeşim istediği kişiyle flört etmekte özgürdür."

Kardeş...

Kahretsin.

Dominick'e bakıyorum, o sırtıyor.

Her şeyi yanlış anlamışım.

Ve aptal gibi görünüyorum.

Ve kıskanç bir kız arkadaş gibi konuşuyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyorum. "Ben gidiyorum..." Omzumun üzerinden başımı sallıyorum ve Dominick'in akrabası olduğu anlaşılan kadın gülerek uzaklaşırken ben de hızla uzaklaşıyorum.

Neyse ki, uçuşun geri kalanı sorunsuz geçiyor. Sonia'ya kendimi rezil ettiğimi söyledikten sonra, o onlara içeceklerini servis ediyor, böylece ben de uçağın inişine ve Dominick ile kız kardeşinin uçaktan inmesine kadar saklanabiliyorum.

Görevlerimizi bitirdikten sonra, Sonia ve ben havaalanı oteline gidiyoruz, çünkü yarın sabaha kadar Harbor Point'te kalmak zorundayız. Daha erken eve dönebilmek umuduyla, çalıştığım şirkete Coral Bay'e giden herhangi bir rotada çalışabileceğimi bildirdim, ama bir fırsat çıkmadı.

Damien'le konuşup onu sevdiğimi ve özlediğimi söyledikten sonra yatmaya gidip alarmımı sabah altıya kurdum.

Yastığıma kıvrılıp gözlerimi yavaşça kapatırken, kapım çalınır. Otelde olduğum ve saatin geç olduğu için, bu sadece bir kişi olabilir...

"Peyton, aç kapıyı." Dominick'in erkeksi sesi kapıdan geliyor.

Ona gitmesi için bağırmaı düşünüyorum, ama içimden bir ses, onun gibi birinin bunu sadece bir meydan okuma olarak göreceğini söylüyor. Belli ki benim nerede olduğumu bulmak için elinden geleni yapmış ve söylemesi gereken şeyi söyleyene kadar gitmeyeceğini düşünüyorum. Açıkçası, beni eve kadar takip etmektense burada benimle konuşması daha iyi. Bu tehlikeli adamın Coral Bay'de olmasını hiç istemiyorum.

"Ne?" diye soruyorum kapıyı açarken.

Cevap vermek yerine, burası onunmuş gibi yanımdan geçip, küçük ana salonun ortasına gelene kadar durmadı.

"Seni bulduğuma şaşırmadın," der, kaşlarını kaldırarak. "Bu, artık kim olduğumu bildiğin anlamına mı geliyor?"

"Evet, kim olduğunu çok iyi biliyorum," diyorum, kollarımı koruyucu bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Ve açıkça belirtmediysem, seninle hiçbir ilgim olmak istemiyorum."

"Gerçekten mi?" Karanlık bir kahkaha atarak bana doğru adım attı. "Çünkü beni *kız kardeşimi* aldatmakla suçladığında, istediğin şey biraz belirsiz görünüyordu."

"O bir hataydı. Yıllar önce yaşadığımız şey tek seferlik bir şeydi ve gidersen çok sevinirim."

Dominick birkaç saniye boyunca beni süzer, bakışları yüzümden vücuduma doğru iner ve pijamalarımı giymiş olmama rağmen, hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim.

"Damien kim?" diye sordu.

Bu beklenmedik soru karşısında irkildim ve fark etmeden önce yüzümü toparlamaya çalıştım.

"O..."

"Onun benim işim olmadığını söylemeyi aklından bile geçirme."

Kahretsin.

"Ve yalan söyleme."

Siktir.

Onun itibarını biliyorum. Ona yalan söylemek ve onun bunu öğrenme riskini göze almak aptalca olur, ama başka seçeneğim yok çünkü alternatif...

"O benim erkek arkadaşım. Ve bu ciddi bir ilişki."

Dominick başını eğip beni değerlendiriyor ve kalbim göğsümde deli gibi atıyor, umarım yalanımı anlamaz.

"Bundan emin misin?" diye sorar bana açıkça.

Neden bilmiyorum, ama cevabı zaten bildiğine dair içimde kötü bir his var. Bu da demek oluyor ki...

"Beni araştırttın mı?"

"Ne önemi var?" diye sorar. "Eğer doğruyu söylüyorsan, saklayacak bir şeyin yoktur."

Bana doğru bir adım atar ve ben bir adım geri çekilip arkamdaki duvara çarparım. "Lanet soruyu cevapla," der, ses tonu bana *şunu* hatırlatır *Gün*. Soğuk, tehditkar... ölümcül. "Damien kim?"

Aman Tanrım. O biliyor.

Bilmiyor olsaydı sormaya devam etmezdi. Bu, Damien'e yapmaması gereken bir şey hakkında soru sorduğumda, cevabı zaten bilmeme rağmen onun bunu kendisi itiraf etmesini istemem gibi bir şey.

Gerçeği söylemeliyim. Ama söyleyemem. Çünkü bunu yapmak Damien'i tehlikeye atmak anlamına gelir ve ben bunu yapmam. Onu korumak benim görevim.

"Erkek arkadaşım!"

"Lanet olsun,

Peyton!"

Elini kaldırıyor ve ben darbe gelmeden önce korkuyla geri çekiliyorum. Ama bana vurmak yerine, eli yanımdaki duvara çarpıyor.

"Ciddi misin sen? Seni vuracağımı mı sanıyorsun?"

"Neler yapabileceğini biliyorum!" diye bağıriyorum. "İnsanları öldürdün! Bana zarar vereceğini düşünmek o kadar da abartılı mı?"

Benim suçlamam karşısında şok içinde biraz geri çekilir ve ben bunu kaçmak için bir fırsat olarak kullanırım. Onun altından geçerek kapıya doğru koşarım, ama dışarı çıkacak kadar kapıyı açmadan, o kapıyı çarparak kapatır. Bu hareketle vücudum kapıya çarpar ve kollarıyla beni hapseden o, beni kapana kısıtır.

"Lütfen," diye yalvarırım, tüm vücudum titriyor, "bana vurma!"

Babamın annemi itip kakması gözümün önüne gelir ve gözlerimi kapatıp Dominick'in babamın anneme yaptığı gibi bana zarar vermemesi için dua ederim.

"Sana vurmayacağım!" diye bağırır ve beni döndürerek ona bakmaya zorlar. "Şimdi, bana yalan söylemeyi kes. İkimiz de Damien'in kim olduğunu biliyoruz ve sen bunu söyleyeceksin!"

"Hayır," diye bağıyorum, "Söylemeyeceğim! Odamdan ve hayatımdan defolup gitmeni istiyorum! Sana zaten söyledim..."

Tık. Tık. Tık.

"Burası güvenlik. Gürültü şikayeti aldık. Lütfen kapıyı açın."

Kenara çekiliyorum, ama Dominick kapıyı açmak yerine birkaç saniye boyunca kapıya sert bir bakış atıyor.

Sonunda, sinirli bir iç çekişle bir adım geri çekilir ve kapıyı açar. "Her şey yolunda," der güvenlik görevlisine. "Ben çıkmak üzereydim."

"Oh, özür dilerim, Bay Antonov. Burada olduğunuzu bilmiyordum..."

Cidden mi? Benim dışımda herkes bu adamın kim olduğunu biliyor mu?

"Önemli değil," der beyefendiye.

Tek kelime etmeden çıkacağını sanıyorum, ama dönüp soğuk gri gözleriyle benimkilere bakıyor.

"Bu iş burada bitmedi, Peyton," diye uyarıyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Çünkü onun sözlerinin boş olmadığını biliyorum ve benim peşimden gelip benden gerçeği zorla öğrenmesi sadece an meselesi, bu yüzden bir an önce buradan gitmem gerekiyor.

Sanki Dominick düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Gitmeyi düşünmeden önce, sabah geri geleceğim. Ve sen de burada olup dürüstçe konuşmaya hazır olsan iyi olur" diye ekler.

Cevabımı beklemiyor. Sanki beni tehdit etmemiş gibi, sakın sakın uzaklaşıyor.

Tehditkar sözlerine rağmen, sabah burada olmayacağımdan eminim.

DOMINICK

BU LANET KADIN. Dört buçuk yıldır bu sırrı saklıyor. Ve benim bildiğimi bildiği halde, hala itiraf etmiyor.

"Patron," Matteo ve benim için çalışan adamlardan biri olan George, köşeyi döndüğümde diyor.

"O lanet odada olmanı istiyorum. Eğer ayrılırsa, onu takip et."

Durup, ona vuracağımı sandığında nasıl çıldırdığını hatırladım. Bana babasının şiddet uyguladığını ve annesinin kaçtığını anlatmıştı. Kızgın olabilirim, ama bir kadına asla elimi sürmem.

"Ona dokunma," diyorum
ona. "Peki ya kaçarsa,
patron?"

"O zaman onu takip et ve beni ara. Onu kaybetme, ama ona dokunma."

Anladığını belirten bir şekilde başını sallar ve ben asansörle otoparka inerken o da kızın odasına doğru yönelir.

"O senin mi?" Matteo, eve dönerken onu aradığımda sordu. "Söylemiyor. Anthony'yi buldun mu?"

Anthony'nin yaptıklarını ona anlattığımda, deliye döndü. Ve ben de onu anladım, çünkü Brielle'i korumak bizim görevimizdi ve biz bu görevimizi yerine getirememiştik.

Kendini toparladıktan sonra Anthony'yi aramaya başladı.

"Adamlarım sokakları tarıyor," diyor.

Brielle ile evde vakit geçirmek yerine, dışarı çıkıp Anthony'yi kendisi aramak için sabırsızlandığını biliyorum. Ama onu yalnız bırakmak istemedim. Eve vardığımız anda, Andrey'in ona yaptıklarından dolayı hala travma altında olduğu belli olan Brielle, içeri girmek istemediğini söyleyerek ağlamaya başladı. Ama ona, o evde Andrey'den geriye hiçbir iz kalmadığını söyledim.

"Onu bulmalıyız," diyorum otoyola girerken.

"Bulacağız. Önceden aramadık çünkü umursamıyorduk. Ama şimdi, onu bulana kadar hiçbir şey beni durduramaz," diyor Matteo, beni bile korkutacak kadar ürpertici bir ses tonuyla. Kardeşimin bana zarar vermektense kendi canına kıymayı tercih edeceğini bilmesem, bu ses tonu beni çok korkuturdu.

Eve vardığımda Brielle uyuyor. Matteo ayrılıyor ve ben George'a durum soruyorum, o da bana herhangi bir hareket olmadığını söylüyor. Sabah planlanmamış bir Coral Bay gezisi yapacağım için valizimi alıp hızlıca düş alıyorum.

Biraz uyumalıyım. Uzun bir iki gün geçirdim ve yarın da daha iyi olmayacak. Ama zihnim, Peyton ile son konuşmamı düşünerek durmadan çalışıyor.

"Hayatıma devam ettim. Başka biriyle tanıştım ve lütfen beni rahat bırakmanı istiyorum."

O zaman hamile olduğunu biliyor muydu?

Ama bu mantıklı değil. Onunla iletişime geçmiştim. Bana telefonda söyleyebilirdi. Bunun yerine yalan söyledi. Bana nasıl ulaşacağını biliyordu, ama hiç ulaşmadı. Benden bu büyük sırrı sakladı, beni hiç umursamadı.

Onu uçakta gördüğümde, bunun kader olduğunu düşündüm. Peyton'ı benim yapmam için ikinci bir şans olduğunu düşündüm. Şimdi tek istediğim şey lanet olası gerçek.

Eski moda bir içki ve dizüstü bilgisayarımla, biraz iş yapmaya çalışmak için kanepeye oturdum, Matteo aradı.

"Nerede kaldığını bulduk."

"Kaldığını mı?"

"Bütün yer temizlenmiş," diyor ve onu göremiyor olsam da, bir şeye yumruk attığını duyabiliyorum. "Bir

lanet olası bir köstebek var. Biri ona geleceğimizi söylemiş olmalı. Başka türlü eşyalarını toplayıp gitmesini bilemezdi. Adamlarımıza görüntüleri inceleyip bir şey bulabilir miyiz diye bakmalarını söyledim."

"Beni haberdar et."

"LANET OLASI HİZMETÇİ Mİ? Dalga mı geçiyorsun?" Matteo sehpadan bir vazo kapar ve odanın diğer ucuna fırlatır.

"Hey, sakıncası var mı?" diye bağıyorum. "Kızgın olduğumu biliyorum. Ben de öyleyim, ama temizlik ekibini kovmak zorunda kalacağımız için, ortalığı mahvetmek istemiyorum."

"Onu öldüreceğim," der, kameraya yakaladığımız, evin her yerine dinleme cihazı yerleştiren hizmetçiyi kastederek.

Evimizi böcekler için taratmadığımız için gevşek davranmıştık, bu da onun içeri girip çeşitli odalara böcekleri yerleştirip çıkmasını kolaylaştırdı ve Anthony'nin söylediğimiz her lanet kelimeyi duymasına izin verdi.

"Hayır, öldürmeyeceksin," diyorum ona, düşüncelerim Peyton'a ve onun benden korktuğu şekle geri dönüyor. "Kadınlara zarar vermeyiz."

Matteo bana sert bir bakış attı. "Peki. O zaman onu geldiği yere geri göndereceğim."

"Önce, Anthony'nin ona ulaştığını doğrulamamız lazım. Sonra, biz..."

Telefonum çaldı, arayan George'du.

"Evet."

"O kaçtı."

Siktir.

"Onu takip et." Kanepeden fırladım. "Ve bana konumunu gönder. Unutma, ona dokunma."

Telefonu kapatıp kapının yanındaki valizimi alıyorum.

"Peyton kaçtı," diyorum Matteo'ya. "Görünüşe göre, her fırsatta bana karşı gelmeye kararlı."

O başını sallar. "Kadınlar lanet olası beladan başka bir şey değil."

PEYTON

Dominick'in gittiğinden emin olmak için kaçmadan önce bekledim. Sonra, hala buralarda olabileceğinden korktuğum için biraz daha bekledim. Birkaç saat sonra, çok uzun süre kalırsam geri döneceğinden endişelenmeye başladım.

Bu yüzden eşyalarımı topladım ve harekete geçtim. Birkaç saat sonra Coral Bay'e giden bir uçuş buldum ve rezervasyon yaptırdım. Ticari bir havayolu olduğu için ücretini ödemek zorunda kaldım, ama özel bir uçağa binme riskini göze alamazdım. Beni hangi otelde ve odada bulacağını bilseydi, eve dönmek için uçağa ne zaman bineceğimi de bilirdi.

Odanın dışına çıktığımda koridor boştu ve tehlikenin geçtiğini düşünerek rahat bir nefes aldım. Ama asansöre doğru yürümeye başladığım anda, birinin peşimde olduğunu hissettim. Beni asansöre kadar takip etti, birinci kata indi ve ben havaalanına doğru yol alırken de takip etmeye devam etti.

Havaalanında hızlıca yürüdüm, check-in masalarını geçtim ve beni güvenlik kontrolüne götürecek olan yürüyen merdivenden aşağı indim. Güvenlik kontrolünden geçtikten sonra, artık güvende olacaktım çünkü sadece biletli yolcular güvenlik kontrolünden geçebiliyordu ve bu adamın bilet almış olması imkansızdı.

Saat erken olduğu için sıra hızlı ilerliyor ve farkına varmadan ehliyetimi güvenliğe verip geçiyorum.

Metal dedektöründen geçiyorum ve tam konveyör banttan el bagajımı almak üzereyken, bir beyefendi onu kaldırıyor ve "Hanımefendi, benimle gelmenizi rica ediyorum" diyor.

Dalga mı geçiyorsun?

"Bagajımda bir sorun mu var?" diye soruyorum.

"Lütfen benimle gelin" diyor ve bizi تنها bir alana doğru yürütüyor.

Acele ettiğim için bagajımın dikkat çekmesi tam da benim şansım.

Neyse ki uçağım için biraz erken geldim.

Bana kapıyı açtı ve ben içeri girdim, bagajımın ne sorunu olduğunu tekrar sormaya hazırdım ki, beni takip eden adamın odada durduğunu gördüm.

"Hayır!" diye bağırarak koşmaya başladım.

Ama kapı kapalı ve kilitli, ve ben mahvoldum.

"Hemen beni dışarı çıkarın!" diye bağıryorum, ama nafile. "Uçağıma yetişmem lazım."

Bana sıkılmış ve ilgisiz bir şekilde bakıyor ve bu beni öfkeliyor. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı yumruklamaya başladım, birinin bana yardım etmesini bağırarak, ama kimse gelmedi.

Vazgeçmeyi reddediyorum, endişemi ve hayal kırıklığı bir şeye yöneltmem gerekiyor, Dominick için çalıştığı belli olan adam köşede durmuş, ifadesiz bir yüzle izliyor.

Hâlâ kapıyı yumrukluyorum ki kapı açılır ve ben geriye doğru sendelerim. Dominick, daha önce giydiği aynı şık takım elbiseyle içeri girer ve küçümsemeyle dolu gri gözleri benimkilerle buluşur.

"Gitmemeni söylemiştim," diyor ve beni duvara sıkıştırıyor.

"Ben de seni rahat bırakmanı söyledim!" sahte bir cesaretle karşılık veriyorum. Gerçekte ise titriyorum, bundan sonra ne olacağından korkuyorum.

Damien'le görüşmek isteyecek mi?

Onu benden almaya çalışacak mı?

"Gidelim," der ve bileğimi o kadar güçlü bir şekilde tutar ki, acı içinde çığlık atarım.

"Acıyor!" diye tıslayarak, onun elinden kurtulmaya çalışıyorum.

Bizi arka kapı gibi görünen başka bir kapıya yönlendirirken, elini biraz gevşetir. Koridorlar boştur, bizi nereye gidersek gidelim takip eden casusu dışında.

Koridora adım attığımızda, birden farkına varıyorum...

"Hayır! Hayır, hayır, hayır!" Bileğimi kurtarmaya çalışıyorum. "Beni kaçıramazsın!" Buradan bir jetin bir kısmını görebiliyorum ve eğer zorla uçağa bindirilsem, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

"Kes şunu!" Dominick bağırır ve beni jete sürükler. "Seni kaçırmıyorum."

"Gerçekten mi? Beni istemediğim halde uçağa bindirmek ne demek oluyor sence?"

"Seni Coral Bay'e geri götürmek," diye ciddi bir ifadeyle cevaplar.

Kahretsin, bu kötü.

Coral Bay'e gitmek istemesinin tek bir nedeni var.

Damien.

Birkaç gün önce onu gördüğüm uçağa benzer bir uçağa biniyoruz.

Kahretsin, nasıl sadece birkaç gün geçmiş olabilir?

Maun ağacı ve krem rengi deri ile şık bir uçak, zenginlik ve ihtişamı yansıtıyor. Uçuş görevlisi hazırlıkları yapmak için koşturuyor, ama Dominick'e selam vermiyor, onun kim olduğunu çok iyi bildiğini söylüyor.

"Bu senin uçağın mı?" diye soruyorum, merakımdan kendimi alamıyorum. "Otur," diye emrediyor, sorumu görmezden geliyor.

"Hayır."

Çenesi seğiriyor, ama ben yerimden kıpırdamıyorum, ona kolaylık etmek istemiyorum. Tanrı aşkına, beni kaçırıyor, beni eve götürmek için olsa bile.

"Peki."

Omuzlarını silkiyor ve ben onun pes edeceğini düşünüyorum. Ama sonra eğiliyor ve beni lanet bir bez bebekmişim gibi omzuna atıyor.

"Dominick! Beni indir!" diye bağıriyorum, o uçağın arkasına doğru yürürken.

Baş aşağı duruyorum, tekmeliyor ve bağıriyorum, beni indirmesini tekrar tekrar talep ediyorum, ama dinlemiyor.

"Böyle devam edersen, kıcını tokatlarım," diye mırıldanır ve düşüncelerimi birlikte geçirdiğimiz geceye geri götürür — banyoda arkamdan becerirken kıcımı tokatladığı geceye.

Ondan sonra başka erkeklerle birlikte oldum, ama hiçbiri Dominick'in o gece bana verdiği zevki veremedi.

Birlikte geçirdiğimiz zamanları düşünerek kıvranıyorum ve pislik herif kıkırdıyor. Lanet olası kıkırdıyor! Vücudumu bu kadar iyi okuyabilmesinden nefret ediyorum. Beni neredeyse hiç tanımıyor

, ama nedense benim bedenimi, birlikte olduğum herkesten daha iyi biliyor.

Kapıyı açıyor ve beni yatağa atıyor. Oda sade ama zarif ve temiz olmasına rağmen, burada onun erkeksi kokusu kalmış.

"Şimdi," diyor, bir sandalyeyi yatağın kenarına çekip üzerine otururken, "Coral Bay'e varmamıza yaklaşık bir saat var ve konuşacağız."

Kapalı kapıya bakıyorum ve o başını sallıyor.

"Uçağın kapıları kapanıyor ve kalkışa geçmek üzereyiz. Hiçbir yere gidemezsin."

Sinirlenerek homurdanıyorum ve sırt üstü yatıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup tavana bakıyorum, onunla konuşmayı reddediyorum.

"Peyton," diyor, ses tonu omurgamdan aşağı titreme geçiren bir tonda, "bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Karar senin."

"Zor yol neymiş?" diye terslerim, ona bakmak için tekrar otururum. "Bana işkence mi edeceksin? Beni tehdit mi edeceksin? Beni *öldürecek misin*?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırır. "Sadece Damien'in benim oğlum olduğunu ve onu benden sakladığını itiraf etmeni istiyorum. Benim kanımdan ve canımdan olduğunu bildiğin halde bana söylemek yerine saklamayı tercih ettiğini kendi ağzından duymak istiyorum. İtiraf etmeni istiyorum..."

"Tamam!" diye bağıyorum. "Evet, Dominick. O da seninle aynı biyolojiye sahip. Ama bir şeyi netleştirelim. O senin değil. O benim ve ona asla yaklaşamayacaksın!"

Cümlemi bitirmeden, Dominick yatağın karşısına geçip üzerime eğildi. Dizleri uyluklarımı sıkıştırarak beni orada tuttu. Parmakları çenemi kavradı ve başımın arkası arkamdaki duvara çarptı.

"Nasıl benim oğlumu benden uzak tutarsın!" diye kükrer.

"Onu koruyordum!"

"Benden mi?" Yüzümü tutan eli sıkılaştır. "Ben onun babasıyım!" "Ve sen tehlikelisin!" diye bağırırım. "Ben... seni gördüm."

"Neyi gördüm?"

"O adamı öldürdüğünü gördüm."

Dominick yüzümü tutan elini çekip biraz geri çekildi. "Açıkla."

DÖRT BUÇUK YIL ÖNCE

HAMİLEYİM.

Kahretsin, hamileyim.

Adetlerim her zaman düzenli gelir. Saat gibi, tam zamanında gelir. Bu yüzden, gelmediğinde bir sorun olduğunu anladım. Ve sonra fark ettim ki Dominick ve ben dikkatli davranmamıştık. O anki tutkumuzun içinde kaybolmuştuk. O zamanlar, bu bir fantezi gibi gelmişti.

Ama şimdi, pozitif çıkan hamilelik testine bakarken, gerçeklik ortaya çıkıyor.

Bu sadece tek seferlik bir şey olacaktı ve ertesi sabah hiçbir not bile bırakmadan ayrıldığında bunu kanıtladı.

Ve şimdi ona hamile olduğumu söylemek zorundayım.

Çalıştığım otelin müdürü, başka bir çalışanla vardiyamı değiştirebilir miyim diye soran bir mesaj gönderdi. Annem hasta olduğu için, onunla evde olmak istediğimden uçuş görevlisi olarak çalıştığım işi bıraktım ve mezun olduğumda özgeçmişime katkı sağlayacağını umarak yerel bir otelde resepsiyonist olarak işe girdim.

Ve şimdi hamileyim. Bir bebeği karşılayamam.

Zaten param yetmiyor.

Odak noktam annemin sağlığı olmalı. Ama içimde bir bebek büyüyor.

Elimi karnıma koyuyorum ve iç çekiyorum.

Önce önemli olan şeyleri halletmeliyim. Hamileliğimi doktora teyit ettirmeliyim. Ve sonra, gerçekten hamileysem, Dominick'e haber vermem gerekecek.

Harbor Point'e giden uçakta otururken, grenli siyah-beyaz görüntüye bakıyorum. Hamileyim. Aralık ayında doğacak. Birkaç ay içinde her şey değişecek. Anneme henüz söylemedim çünkü önce Dominick'e söylemek istiyorum.

Onu araştırdım ve Harbor Point'te bir iş adamı olduğunu öğrendim. Şehir merkezinde bir ofisi var, oraya gidip benimle konuşmaya hazır olup olmadığını soracağım.

Bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla, bebekle hiçbir ilgisi olmak istemeyecek. Ama bu kararı ona bırakacağım.

Ofise vardığımda, güvenlik görevlisi önemli bir konu hakkında biriyle konuşmakla meşgul, bu yüzden asansör kapıları açıldığında ve bir kadın dışarı çıktığında, ben de içeri giriyorum. İçeride ofislerin listesi var, ama hiçbirinde Dominick Antonov'un adı geçmiyor.

Umarım doğru yerdesiniz.

Antonov Enterprises Executive Business için ayrılmış olduğu için en üst katın düğmesine basıyorum. Ama kata çıktığımda, burası sessiz.

Geri dönüp aşağı inmek üzereyken sesler duydum ve kapıda *Dominick Antonov, CEO* yazılı bir isim levhası gördüm.

Kapıyı çalmak için yaklaşıyorum. Buraya kadar uçtum, hamileliği ona söylemeden geri dönmek para israfı olur. Gelmeden önce aramalıyım, ama telefonuma cevap vermeyeceğinden ya da cesaretim kırılacağından korktum.

Kapının diğer tarafında bir ses duyuyorum, bu yüzden parmak uçlarımda yürüyorum ve kulağımı kapıya dayayıp yakalanmamam için dua ediyorum. Kapıyı açtığında ofise düşersem ne kadar utanç verici olurdu?

"Babam bana arkadaş edinmeyi öğretmeyi unutmuş olabilir. Ama küçük yaşta bana aşıladığı bir ders var. Birisi seni tehdit edecek kadar cesursa, bunu yapmaya da hazırdır. Ve babamı söylediğin kadar iyi tanıyorsan, onu tehdit edenlere ne yaptığını da bilirsin."

Ses kesinlikle Dominick'in sesiydi, ama birlikte olduğumuz zamanlarda bana konuştuğu ses tonundan çok daha soğuktu. İş sesini kullanıyordu. Bu sesi birkaç kez duymuştum, örneğin Dominik Cumhuriyeti'nde o beyefendiyle brunch yaparken.

"Ben... ben..." başka bir beyefendi diyor. Dominick yalnız değil. Gitmeliyim.

Rezervasyon yaptığım otele gidip onu aramalıyım.

Ama ben her zaman kendi iyiliğim için fazla meraklı olmuşumdur.

Bu yüzden dinlemeye devam ediyorum ve duyduklarım, o uçağa hiç binmemiş olmayı dilememe neden oluyor. Çünkü cehalet mutluluktur.

Ama artık cahil değilim.

Ve az önce duyduğum şeyi asla
unutamayacağım. Bebeğimin babası bir
adamı öldürdü.

GÜNÜMÜZ

"O SENDİN," diyor Dominick, bir adamı öldürdüğünü duyduğumdan hiç
endişelenmeden.

"Ne benim yaptım?"

"Kardeşim o gün ofisimin yakınındaki lobide bir kadın görüldüğünü
söyledi. Ona bunu takip etmesini ve kadının hiçbir şey görmediğinden emin
olmasını söyledim. Bir daha bu konuyla ilgili hiçbir şey duymadığım için,
onun bu işi hallettiğini düşündüm."

"Bir adamı öldürdün."

"Birçok adam öldürdüm," diye itiraf ediyor. "Ama o adam özellikle kötü
bir adamdı. Limanımdan kadın kaçakçılığı yapıyordu ve bunu sürdürmesine
izin vermediğim için bana kızgındı."

"Ne diyorsun sen? Kendini bir tür kanunsuz mu sanıyorsun?"

Dominick kahkahayı patlatır. "Hiç de değil."

Benden kalkıp köşeye gider ve kendine bir içki hazırlar. Uzun bir yudum
alır ve yutkunurken gırtlığındaki elma çekirdeğinin sallanışını fark etmeden
edemem.

Şu anda tahrik olmanın sırası değil, diye kendime hatırlatıyorum.

"Yani, sen kötü bir adamsın?" Bu bir soru, ama aynı zamanda değil, çünkü
onun iyi bir adam olmadığını zaten biliyorum.

Duyduklarımdan sonra paniğe kapılıp kaçtım. Beni bulmayı başardı, ama
yalan söyleyip hayatıma devam ettiğimi söyledim.

Eve gitmek yerine, birkaç farklı bara gidip çeşitli insanlara Antonov
ailesini sordum. Kadınlar hayran kalmıştı, erkekler kıskançtı. Bazıları
onlardan korkuyor, bazıları ise saygı duyuyordu. Ama neredeyse herkes benim
zaten bildiğim şeyi doğruladı: onlar tehlikeliydi.

"Ben ne olursam olayım," diyor Dominick, "bu sana oğlumu benden uzak
tutma hakkı vermez." Koltuğuna geri dönüyor ve oturduğunda, ayak bileğini
diğer bacağının dizine rahatça koyuyor.

"Aslında," diyorum, oturup bacaklarımı yana doğru sallayarak, "bu bana
hak verdi. Çünkü Damien'in annesi olarak benim görevim onu sevmek ve

onu korumaktır, bu onu senden korumak anlamına gelse bile.

"Sesindeki şiddeti duydum. Çıplak ellerinle bir adamı öldürdüğünde, ve çocuğuma *asla* yaklaşmana izin vermeyeceğim.

"Babamın anneme şiddet uyguladığını gördüm ve sana bir keresinde tarihin tekerrür etmesinden korktuğumu söylemiştim. En büyük korkum bu döngüyü kıramamak olduğunu söylemiştim ve sen bana bunu kıracağımı söylemiştin. Ben de oğlumu korumak için yapmam gerekeni yaptım."

Onun yanından geçiyorum, ama o bileğimi yakalıyor ve bana bakıyor.

"Neler yapabileceğimi gördün," diyor, başını hafifçe eğerek. "Canavarı kışkırtmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Seni öldürmeyeceğimi kim söyleyebilir? O zaman, oğlumuzu almamın önünde ne engel kalacak?"

"Oğlum için *her zaman* savaşaacağım," diyorum ve kolumu onun elinden çekiyorum. "Son nefesimi verene kadar onun için savaşaacağım çünkü ben onun annesiyim. O sadece bir bebek, Dominick. Senin varisin ya da piyonun değil. O, senin şiddetinin yakınında olmaması gereken masum bir çocuk."

Dominick beni durdurmadan odadan çıkmama izin verince şaşırıyorum.

İyi. Belki ona ulaşmışımdır. Belki anlamıştır.

Belki doğru olanı yapar ve bizi bırakır.

DOMINICK

"GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ, burada kimse yok," diyor Peyton, birkaç saat sonra onun dairesine vardığımızda.

Oğlumuzu büyüttüğü ortamı gözlemliyorum. Eskimiş kanepeler ve daha iyi günler görmüş sandalyelerle donatılmış bir mutfak masası. Dolaplar, 80'lerden kalma, Formica tezgahlı, orijinal koyu renkli ahşap yonga levhadan yapılmış. Zemin ise çiziklerle dolu bir muşamba.

Ama duvarlarda, dünyadaki en değerli şeylermiş gibi çerçevelenmiş çocuk çizimleri var. Buzdolabına, Peyton ve bir çocuk ile birkaç kişinin bulunduğu düzinelerce fotoğraf yapıştırılmış. Her fotoğrafta gülüyor ve gülümsüyorlar, kalbim kabarıyor. Çocuğun kızıl saçları ve porselen teni var, ama gözleri... gri gözleri yüzde yüz benim. Ve bir oğlum olduğunu hatırlamak - benim gözlerime sahip, benim genlerimi paylaşan, hiç tanışmadığım biri - kanımı yeniden kaynatıyor.

"Oğlumuzu görmek istiyorum," diyorum Peyton'a.

"O senin değil," diye karşılık verir. "O benim. Sana ona yaklaşmaman gerektiğini zaten söylemişim. Sen şiddet eğilimli ve tehlikelisin, oğluma yaklaşmana izin vermem için beni öldürmen gerekecek."

"Bu halledilebilir," diyorum ona, odanın karşısına doğru büyük adımlarla ilerlerken.

Sahte cesaretine rağmen, sırtı duvara çarptığında gözleri korkuyla parlar.

Normalde, bir kadına, özellikle de çocuğumun annesine asla zarar vermeyeceğimi söyleyerek onu sakinleştirdim, ama onun saçmalıklarından bıktım artık.

"Oğlumuzu koruduğunu düşündüğünü anlıyorum ve buna saygı bile duyabilirim," diyorum ona, onu köşeye sıkıştırarak. "Ama bana onun hayatının üç yılından fazlasına mal oldun ve bu artık sona erecek. Seçimlerini yaptın ve şimdi sonuçlarına katlanacaksın. Oğlumuzun bir babası olduğu gerçeğini kabullenmen için sana kırk sekiz saat veriyorum. Hayatında olacak bir baba. İki gün sonra döndüğümde, Harbor Point'e taşınmaya hazır ol."

Tartışmak için ağzını açıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Seni burada tutan hiçbir şey yok. Annen öldü, mezun oldun ve bu daire kiralık."

"Bir işim var!"

"Uçuş görevlisi olarak yaptığın part-time iş mi?" alaycı bir şekilde soruyorum. "Bu iş faturalarını bile zar zor ödüyor. Paran bitiyor ve başvurduğun otellerden veya restoranlardan birinde iş bulmayı umuyorsun."

Gözleri ince bir çizgiye dönüşür. Bu kadar çok şey bildiğim için kızgındır, ama umurumda değil. Son dört yıldır kendi bildiği gibi davrandı, ama bu artık sona eriyor.

"Oğlumuz Harbor Point'te bir ev sahibi olacak ve orada her şeyin en iyisine sahip olacak. Ya buna katılırsın ya da tren seni burada bırakıp gider. Haklıydın. Ben tehlikeliyim ve güçlüyüm, yani önemli insanları cebimde tutuyorum. Bildiğin gibi, insanları öldürdüm ama hapse girmedim. Ne istersem, nerede istersem, nasıl istersem yaparım ve kimse beni durduramaz."

"Çok mu kibirli?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Hayır, sadece gerçekleri söylüyorum. Bağlantılarımı kullanarak oğlumuzu hayatımda tutacağımı düşünmüyorsan, araştırmanı iyi yapmamışsın demektir."

Ona biraz alan açmak için geri çekildim. Buna ihtiyacı olacak, çünkü geri dönüp onu evime götürdüğümde, kendi alanına sahip olduğu günler sona erecek.

"Oğlumuzla geçireceğim bir dakikayı bile kaybetmemek için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim ve söz veriyorum, bunu gerçekleştirmek için gerekli paraya ve kaynaklara sahibim."

Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yavaşça yürüdüm. "Eşyalarını topla, Peyton," dedim kapıyı açarken. "İki gün sonra döneceğim ve oğlumuz benimle gelecek. Sen olsan da olmasan da."

Arabaya geri binip telefonumu çıkarırım, işleri halletmem gerekir, ama tanımadığım bir numaradan bir mesaj geldiğini fark ederim.

Bilinmeyen: Göze göz.

Mesajı IT uzmanımıza iletirim, böylece numaranın izini sürebilir, şoförüme beni otele götürmesini söylerim ve asistanıma bir mesaj atarım.

Dominick: Peyton'ın dairesine taşınma malzemelerini gönder.

Peyton'ın iki günü var, sonra hem onu hem de oğlumuzu almaya geleceğim. Onu tekmeleyip bağırarak Harbor Point'e geri götürmem gerekirse, öyle yapacağım.

O bu oyunu kendi kurallarıyla oynadı. Şimdi benim kurallarımla oynama zamanı.

PEYTON

"Ben de öyle bir ağaç istiyorum," diyor Damien, *The Giving Tree kitabını* kapatırken bana sarılarak. Bu, son zamanlarda en sevdiği kitap; bir ağacın, büyüyen bir çocukla özel bir dostluk kurmasını anlatan bir kitap. "Öyle bir ağaç alabilir miyiz?"

Ciddi bir ifadeyle bana bakar ve ben, üç yaşındaki çocuğumun benimle alay ettiğimi düşünmesini istemediğim için gülmeme engel olurum.

"Onu yetiştirmemiz gerekir," diyorum ona. "Ve bu yıllar sürer."

O iç çeker ve birkaç saniye düşünür, sonra gözleri parlar. "Ya da kimsenin istemediği bir ağaç bulup onu kazıp buraya getirebiliriz."

"Onu nereye koyacağız?"

"Bilmiyorum," der düşünceli bir şekilde. "Frankie'nin bahçesi gibi bir bahçeye ihtiyacımız var."

Frankie, anaokulundan arkadaşı. Damien onun evine oyun oynamaya gittiğinden beri, bana salıncak ve havuzlu bir bahçe için yalvarıyor.

Bir çocukla apartman dairesinde yaşamak zor. Daire küçük ve oyun oynayacak yer yok. Tek yatak odalı bir daire olduğu için aynı odayı paylaşıyoruz. Büyüdükçe daha fazla alana ihtiyacı olacak, ama daha büyük bir ev bulmak için daha iyi bir iş bulmam gerekiyor. Çalıştığım şirkette tam zamanlı çalışmaya başlayabilirim, ama bu daha uzun uçuşlar, bazen gece uçuşları anlamına gelir ve Damien'den o kadar uzun süre uzak kalmak istemiyorum.

"Bir gün," diyorum ona, başının üstüne öpücük kondurarak. "şimdi uyu biraz.

Sabah okula gitmen gerek."

Gözleri zaten kapanmışken başını sallar. "Ağacın resmini çizeceğim," diye mırıldanır.

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

Onu bir kez daha öpüyorum, sonra parmak uçlarımda odadan  ıkıyorum. Birkaç saat sonra ben de uyumak için geri döneceğim, ama onun derin bir uykuya dalması için genellikle oturma odasında çalışırım.

Dizüstü bilgisayarımda çalışıyorum, diplomamla iş bulabileceğim her işe başvuruyorum, birden  n kapının yakınında bir hareketlilik duyuyorum. Dairemin anahtarı olan tek kişi bebek bakıcım Lisa, ama bu gece gelmesi planlanmıyor.

Gürültü devam ediyor ve ben ayağa kalkıp neler olduğunu merak ediyorum. Belki Lisa, Damien'e bakıcılık yaparken bir şey unutmuştur.

"Lisa, unuttun mu..." diye başlıyorum, kapıyı açıp açıyorum.

Ancak kapının diğer tarafında Lisa yerine iki adam beni içeri itti. Siyah giyinmişlerdi ve yüzlerini balaklavalarla  rtm şlerdi.

  g d sel olarak çığlık atıp kaçmaya çalışıyorum, ama adamlardan biri beni belimden yakalarken, diğeri onun yanından geçip doğrudan yatak odama doğru ilerliyor.

Damien'e.

"Dur! Hayır!" diye bağırıyorum, tekmeliyor ve  ırpınıyorum. "Bırakın beni!"

Adam beni daha sıkı tuttu ve ona karşı hiç şansım olmadığını biliyorum, ama pes etmeyi reddediyorum. Arkama uzanıp, onun derisini tırmalamaya çalışıyorum. Bacaklarına tekme atıp, göğsüne dirsek atmaya çalışıyorum.

"Orada değil," diyor adam ve  n kapı açılıp daha fazla adam daireye girerken odadan çıkıyor.

Onların kim olduklarını iyice g rebilmeden, önümde duran adam yere yığılır. Ona bakarım ve alnının ortasında k  k kırmızı bir delik görürüm.

Kahretsin, adam ölmüş.

Onu kimin öldürdüğünü görmek için dönünce, saldırgan beni bırakıp o da yere düşüyor. Sonra, ayaklarım yerden kesiliyor ve dışarı taşınıyorum.

daire.

"Bekle!" diye yalvarıyorum. "Oğlum..."

Adam orada olmadığını söyledi. Bu nasıl olabilir? Biri onu kaçırmış olabilir mi?

"Dominick onu aldı," diyor adam, siyah bir şehir arabasına binip uzaklaşana kadar durmadan.

Beni kurtaran adam telefonuyla bir arama yapar ve "O bende. İkisi temizlenmeli." Sonra telefonu kapatır.

Ona neler olduğunu sormak istiyorum ama kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Bu yüzden nefes almaya odaklanıyorum.

Nefes

al,

nefes

ver.

Nefes

al,

nefes

ver.

Biraz sakinleştiğimde, beyefendiye bakıyorum ve göz rengi gri yerine mavi olmasına rağmen, yüz hatları Dominick'e benziyor. Bronzlaşmış ten. Çene kemiği belirgin, sakallı. Roma burnu var ama Dominick'inki tamamen düzken, bu adamınki biraz eğri.

"Dominick benim kardeşim," diyor adam, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Benim adım Matteo Antonov."

"Nasıl bildin..." Kafamı sallıyorum. "Zamanlaman..." Küçük oğlumun ne kadar korktuğunu düşününce gözlerim yaşarır. "Oğlumu görmem lazım. Lütfen. Dominick'in onda olduğundan emin misin?"

"Eminim," diyor bana. "Yakında onlarla birlikte olacağız." "Nerede? Neredeler?"

Kalp atışlarım biraz normale döndüğüne göre, şimdi pek çok sorum var. "O adamlar kimdi? Neden içeri girdiler?"

Ve sonra aklıma geliyor. "Sen... sen onları öldürdün."

"Yapılması gerekiyordu," diyor Matteo. "Dominick her şeyi açıklayacak."

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçer. Matteo birkaç telefon görüşmesi yapar, ama İngilizce ile başka bir dil arasında geçiş yaptığı için ne dediğini anlamıyorum. Sanırım Rusça olabilir. Telefon görüşmesi yapmadığında mesajlaşıyor.

Coral Bay havaalanını gördüğüm anda midem düğümlenir. Dominick, Damien ve beni almaya geleceğini söylemişti ve geldi. Şimdi de bizi Harbor Point'e götürüyor.

Şoför terminale yanaşmak yerine, bizi başka bir girişten geçirip, tıpkı filmlerdeki gibi, doğrudan pistin üzerine sürüyor.

Burada başka kimse yok ve kalbim sıkışıyor. Matteo'nun yalan söylemediğini ve Dominick'in gerçekten oğlumuzu kaçırdığını umuyorum.

Uçağa adımımları attığımız anda, etrafı taradım ama o burada değildi.

Burada kimse yoktu.

Matteo'ya bağırarak, oğlumun nerede olduğunu sormak üzereyim, ama arkamı döndüğümde Dominick, kollarında uyuyan oğlumuzla uçağa biniyor.

"Bebeğim," diye boğuk bir sesle haykırarak onlara doğru koşuyorum.

Damien'i kollarından alıp küçük oğluma sıkıca sarıldım.

Sinirlenerek kıpırdanıyor ama uyanmıyor ve onun bu kadar derin uyuduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Onun etrafında elektrikli süpürgeyle temizlik yapabilirdim, ama o uyanmazdı.

"Arkada bir yatak var," diyor Dominick. "Onu oraya yatır."

Damien'i yatağa yatırırken, bu gece olan her şeyi düşünüyorum.

İzinsiz girenler... Biri beni tutarken diğeri Damien'in peşinden gitti.

Ama o çoktan gitmişti.

Kısa bir süre sonra Matteo ortaya çıktı. Adamları görünce şaşırmadı. Hazırlıklıydı ve onları çabucak öldürdü. Araba bizi bekliyordu. Uçak hazırды.

O anda, rastgele bir saldırının kurbanı olduğumu düşündüm. Ama bu hiç de rastgele değildi...

Dominick tehlikeli bir adam. Şiddet eğilimli. Bir suç örgütünün üyesi olduğu söyleniyor. Şehrini demir yumrukla yönetiyor. Bir adamı öldürdüğünü gördüm

...

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Bu onun yüzünden oldu."

Sessizce odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve uçağın ön tarafına doğru yürüdüm. Dominick, Matteo ve başka bir adam koltuklarında oturmuş sessizce konuşuyorlardı.

Dominick beni ilk gören oldu, ama o bir şey söylemeden, yüzüne karşı çıktım. "Bunu sen yaptın!" diye fısıldayarak bağırdım. "Hayatımıza gireli iki dakika oldu ve ben saldırıya uğradım, oğlum da neredeyse kaçırılıyordu!"

"Sakin ol," diyor Dominick. "Uyanacaksın..." "Yanlış cevap,"

diyor diğer adamlardan biri.

"Bana sakinleşmemi söyleme!" Omuzlarından itiyorum. "Ve oğlumla ne yapacağımı söyleme. Sana uzak durmanı söyledim, ama dinlemedin ve şimdi..."

"Yeter!" Dominick ayağa kalkar ve üzerimde dikilir. "Ben batırdım," der. "Seni güvenlik olmayan o harap dairede bıraktım ve bu benim suçum. Bunun farkındayım." Boğazını temizler. "Ama bir daha asla olmayacak."

"Bunu bilemezsin," diye tıslarım. "Bu senin dünya. Şiddet, yolsuzluk ve ölüm. Sana bunun bir parçası olmak istemediğimi söyledim, ama dinlemedin." "Artık çok geç," der, gri gözleri benimkilerle kilitlenir. "Takip ediliyordum ve senin ve oğlumuzun varlığını öğrendikleri anda, ikiniz de

hedef haline
geldiniz."

"Onlar kim?"

"Şu anda bunu anlamaya çalışıyoruz." Diye iç geçirir.

"Tabii ki." Alaycı bir şekilde gülümserim. "Çok fazla düşmanın var. Muhtemelen bu sefer hangisinin sana saldırmaya çalıştığını bulmak için bir eleme oyunu oynamak zorunda kalacaksın."

Biri burun kıvrır ve Dominick ona sert bir bakış atar.

"Bunun olacağını biliyordun," diye suçluyorum. "Bu yüzden bize bu kadar çabuk ulaşabildin. İşte bu yüzden Damien'in hayatında olmanı istemediğimi söylemiştim. Neredeyse yakalanıyorduk!"

"Ben hallettim," diyor.

"Sen hallettin." Gülmeye çalışıyorum, ama çılgınca çıkıyor. "Sen hallettin mi? Halledilecek bir şey olmamalıydı! Normal insanlar gece yarısı saldırıya uğramaz! Çocuklar uyurken kaçırılmaz!"

"Aslında şaşıracaksın," diyor Matteo. Ona
ölümcül bir bakış atıyorum.

O ise hiç etkilenmeden omuz silkiyor. "Sadece diyorum ki, şiddet, yolsuzluk ve ölüm her yerde. Sen sadece görmüyor ya da duymuyorsun."

"Bana ne olduğunu anlat," diyorum Dominick'e. "Şu anda beyninde kurşun delikleri olan ve benim evimin zemininde yatan adamlar kimdi? Neredeyse... neredeyse..." Boğazım düğümleniyor, durumun gerçekliği beni derinden etkiliyor.

Bacaklarım jöle gibi titriyor ve oturmazsam düşeceğimden korkarak kanepeye çöküyorum. "Neredeyse küçük oğlumuzu yakalıyorlardı," diye fısıldıyorum, Dominick'e bakarken, gözyaşlarımdan bulanıklaşan görüşümle.

"Ona asla bir şey olmasına izin vermem," diyor, sesi soğuk ve kendinden emin.

"Yine de, birkaç dakika sonra gelseydin, onu kaçırırlardı."

"Biliyorum," diyor. "Her şeyi mahvettim. Birkaç gizemli mesaj aldım ve onları Coral Bay'e kadar takip ettik, ama ikinizin durumunu bildiklerini düşünmemiştim." Bana bakıyor, gözleri ham duygularla dolu. "Sizin ve Damien'in peşine düşeceklerini bilmiyorduk, ama Matteo mesajları gördükten sonra Coral Bay'e gelmekte ısrar etti. Sizin ve Damien'in bizimle gelmenizi talep etmek için evinize yaklaşmıştı ki, onların kapınıza doğru yürüdüklerini gördük."

Olanlardan açıkça etkilenmiş bir şekilde içinden küfrediyor, ama ben onu teselli edecek durumda değilim çünkü bunu o yaptı.

"Matteo ve bizim için çalışan adamlardan biri olan Scotty ön tarafı hallederken ben arka tarafa gittim. Kardeşim seni alırken ben Damien'i yakaladım, Scotty de adamlarla ilgilendi."

"Onlar kimdi?" diye tekrar soruyorum.

"Henüz bilmiyoruz. Adamımız parmak izlerini kontrol ediyor, bir şey çıkacak mı diye. Normalde onları sorguya çekeriz, ama..."

"Ama ikisi de öldü," diye bitiriyorum.

"Sen ve oğlumuzu tehlikeye atamazdık," diyor Dominick. "Ama seni temin ederim, sorumluların kim olduğunu bulduğumuzda, onlarla ilgileneceğiz."

DOMINICK

YAKINDI. Çok yakındı. Birkaç dakika sonra gelseydik, Peyton ve oğlumuz gitmiş olacaktı, ya da daha kötüsü, ölmüş olacaktı. Sorumluyu bilmediğimiz için, niyetlerinin ne olduğunu da bilmiyoruz.

IT uzmanımızın incelemesi için telefonlarını aldık, ama ben riske girmeyeceğim. Bana ve aileme kimlerin peşinde olduğunu öğrenene kadar, herkes evden çıkmayacak.

Aklım Brielle'de. Çok kızacak. Eve yeni geldi ve şimdi, nefret ettiği evde tutsak olacak.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçiyor, ancak Peyton'ın bakışları oldukça gürültülü.

Scotty havaalanına vardığımızda ayrılıyor ve Matteo bizimle eve dönüyor. Eve kadar olan yol boyunca Peyton hala uyuyan Damien'i kucığında tutarken, ben ikisini izliyor ve oğlumun hayatının bu kadar çok kısmını kaçırdığım için kendimden nefret ediyorum. İlk sözleri, ilk adımları. Artık neredeyse dört yaşında.

Neden babası olmadığını sordu mu?

Kendime hep, babamdan daha iyi bir baba olacağımı söyledim. Çocuğumu bu hayata zorlamazdım. Hayallerinin peşinden gitmesine izin verirdim ve onu desteklerdim.

Ama Peyton, bana kendi kanımdan olan çocuğumdan bahsetmeme kararı aldığı anda, tüm bunları benden aldı.

Onu bunun için nefret etmek istiyorum, ama bir yanımda onu anlıyor. Bu yüzden yıllar önce onun peşinden gitmedim. O tatlı ve masum, ve ben onu bizim bokumuzla lekelemek istemedim.

bizim bokumuzla lekelemek istemedim. Brielle, bir adamın gözlerinin önünde öldürölmesini izleyebilir ve gözünü bile kırpmaz. Annem, erkeklerin işkence gördüğünü gördü ve sonra sanki her gün olduğu gibi akşam yemeğine oturdu. Ama Peyton, bir adamın hayatını aldığımı *duydu* ve korkarak kaçtı, benim bebeğime hamile olduğunu söylemeyi reddetti.

Onun koruyuculuğunu takdir edebilirim. Oğlumuza iyi bir anne olduğu ve elinden gelenin en iyisini yaptığı açık. Ama artık onun tek ebeveyni değil ve benim varlığıma alışması gerekecek çünkü onlar artık benim hayatımın bir parçası ve bundan kaçış yok.

Mülke vardığımızda, Peyton'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ev, North Harbor Point'in eteklerinde birkaç dönüm arazi üzerinde bulunuyor. Andrey, ilk milyonunu kazandığında otuz yıl önce bu evi inşa etti ve o zamandan beri yirmi birinci yüzyıla uygun hale getirilmek üzere yenilenmiş.

Arabamız, ortasında büyük bir *A harfi* bulunan siyah ferforje kapının önünde durdu ve adamlarımızdan biri, bizim olduğumuzdan emin olmak için bekçi kulübesinden çıktı

—tahmin etmekten daha iyisini bilirler.

Kapı açıldıktan sonra, araba yolundan aşağı doğru ilerliyoruz. İki katlı ev, dairesel bir araba yolu ve ortasında annemin çok sevdiği iğrenç bir çeşme ile gözlerimizin önüne geliyor. Peyton duygularını saklamaya çalışsa da, aralık dudaklarından küçük bir çığlık kaçıyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu, merakı onu ele geçirmişti. "Hepimiz burada yaşıyoruz," dedim. "Ama annem muhtemelen dışarıdadır."

Birkaç hafta boyunca nadiren evde olduğu için, ona göz kulak olan güvenlik görevlisine ne yaptığını sordum ve biriyle çıktığını doğruladı. Erkek arkadaşını araştırıp onun bir tehdit olmadığını öğrendikten sonra, bu konuyu kapattım. Henüz bize ondan bahsetmedi, ama hazır olduğunda bahsedeceğini düşünüyorum. Andrey'den uzaklaşmasını desteklediğimizi biliyor.

Damien'i yeni öğrendiğim için ona Damien'den bahsetme fırsatım olmadı, ama torununu şımartabileceğini öğrenince çok sevineceğinden eminim.

"Geç oldu," diyorum, arabadan inip ön kapıya doğru yürürken. "Size misafir odasını göstereyim. Yarın size evi gezdirebilirim ve hangi odaları istediğinize karar verebiliriz."

Peyton bana öfkeyle bakar ama hala kucağında küçük oğlumuz olduğu için tartışmaz.

"Onu yukarı taşımamı ister misin?" diye soruyorum, çünkü çok fazla merdiven var ve onu uzun süre kucağında tuttuğu için ağırlaşmış olmalı.

"Beni hiç tanımamış gibi davranmanı istiyorum," der ve Matteo gülerek kaybolur.

Beni merdivenlerden yukarı takip eder ve ben odama en yakın misafir odasının önünde durup kapıyı açarım, onun önce geçmesini sağlarım.

Damien'i kraliçe yatak üzerine yatırdı ve üzerine battaniyeyi örttü, sonra bana baktı. "Artık gidebilirsin," dedi, beni uğurlayarak. "Ben onunla burada kalacağım."

Tartışacak kadar yorgun olduğum için başımı sallıyorum. "Banyoda havlu ve banyo malzemeleri var, ikiniz için de kıyafetler getiriyorum. Gelir gelmez yukarıya çıkaracağım. Yarın da ihtiyacınız olan her şeyi alabiliriz."

"İhtiyacımız olan şey," diye tıslayarak bana doğru adım atıyor, "evimize gitmek

"Her şey şu anda toplanıyor," diyorum ona.

"Şu anda hepsi toplanıyor," diyorum ona.

"Peki ya Damien'in okulu?" diye sordu. "Sabah uyanıp tüm arkadaşlarının olduğu okula gitmeyi bekleyecek. Onları da paketleyecek misin?" dedi, her kelimesinde alaycı bir ton vardı.

"O üç yaşında. Tehdidi kontrol altına aldığımızda, ona burada iyi bir okul buluruz."

Alaycı bir şekilde başını sallar. "Yani, burada tutsak mı tutuluyoruz?"

"Tehditin kim olduğunu bulana kadar."

"Ve tehdit ortadan kalktığında, taşınabilir miyiz?" diye soruyor, oğlumuzun benim çatımın altında yaşamasına izin vermeyeceğimi çok iyi bildiği halde.

"Günü gününe bakalım," diyorum ona. "Neredeyse dört yıl oğlumdan ayrı kaldım. Senin için de uygunsa, onunla biraz zaman geçirmek istiyorum. Bütün bu yıllar boyunca o sana aitti, ben ise onun hayatta olduğunu bile bilmiyordum."

"Peki, bu gece olanlara bakılırsa, onun hala hayatta olmasının tek nedeni onu senden uzak tutmam. Onun varlığını öğreneli henüz on iki saat bile olmadı ve şimdiden tehdit ediliyoruz. Onu tanımak istiyorsan, onu tehlikeden uzak tutmak için biraz daha çaba sarf etsen iyi olur." Son cümlede sesi kısılır, duyguları sızar.

Bir an için, bana gösterdiği soğuk kalpli kadın yerine, çocuğunun hayatından endişe duyan kaygılı bir anne görüyorum.

Onun uzaklaşıp banyoya girmesini izlerken, ikisinin de korunup güvende olmasını sağlayacağıma yemin ettim. Annemi ve kız kardeşimi hayal kırıklığına uğrattım, ama onları hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"NE BİLİYORUZ?" diye soruyorum, birkaç dakika sonra ofisime girerken.

Matteo, IT elemanımızla birlikte ziyaretçi koltuğunda oturuyor. Eddy, teknoloji konusunda tam anlamıyla bir dahi. Neredeyse her şeye girip, aradığımız her şeyi veya herkesi bulabilir.

"Anthony Rothschild," diyor Matteo, Eddy de benim görebilmem için dizüstü bilgisayarını bana doğru çeviriyor. "Tüm bağlantılar ona çıkıyor."

Bir an için, bundan ne kazanacağını düşünüyorum. Kız kardeşimle evlenmek istiyordu.

Onun başka biriyle birlikte olduğunu öğrendiğinde ona tecavüz etti.

Kız, babasının kim olduğundan emin değildi...

Aklım, onun gönderdiği mesajda yazanlara gidiyor: *Göze göz.*

Aniden, her şey yerine oturdu.

"O biliyor." Matteo'ya bakıyorum, o da sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor. "Joseph'in Andrey'i vurduğu gün ne konuşulduğunu bilmiyoruz. Anthony oradaydı. Birini iş ortağını öldürecek kadar çileden çıkaran ne olabilir?"

Matteo devam etmemi bekliyor.

"Andrey onlara Brielle'in kürtaj yaptırdığını, Joseph'in kanından olan çocuğun öldüğünü söyledi."

"Siktir," Matteo nefesini tutar. "Mantıklı. Andrey muhtemelen Anthony'nin düğünden önce onunla birlikte olmasına kızmıştı ve onu cezalandırmak, bir ders vermek istedi. Andrey, Brielle'in evlilik dışı bir çocuk sahibi olmasına asla izin vermezdi."

"Hayır, çünkü bu ailenin itibarını zedelerdi."

"Yani Joseph, Andrey'i öldürdü. Sonra Giuseppe, Joseph'i öldürdü. Anthony ise kaçtı. Depoda onu sorguladığımız gün şöyle dedi ... 'Bana olan borcunu istiyorum.'"

"Sadece Bri'yi kastetmedi," diyor Matteo. "Bebeği de kastetti."

"Ve bir oğlum olduğunu öğrendiği anda, onun peşine düştü... *göze göz.*"

"Onu ortadan kaldırmamız gerekiyor," dedi Matteo ciddi bir ifadeyle. "Damien'i ele geçirene kadar durmayacak."

"Belediye başkanıyla çalışıyor," diyorum. "Belediye başkanının ona neden zaman ayırdığını bilmiyorum, ama müzayedede Anthony'yi destekleyen oydu."

"İnanılmaz," diyor Matteo. "Paul Astor Jr.'ın seçimlerden hemen önce neredeyse öldürülmesi ve adaylıktan çekilmek zorunda kalması, Eric Vanderbilt'in otomatik olarak kazanmasını sağlaması tesadüf değil."

"Hayır," diye onaylıyorum. "Bu bir tesadüf değil. Öyleyse soru şu: Belediye Başkanı ne istiyor?"

"MARTHA." Ertesi sabah mutfağa girerken hizmetçiye başımı salladım.

"Bay Antonov," diyor gülümseyerek kahvemi doldururken.

Evimizdeki böceklerin sorumlusunun kim olduğunu öğrendikten sonra, başka kimsenin tehlikeye girip girmediğinden emin olamadığımız için temizlik şirketini kovmak zorunda kaldık. Neyse ki Martha yıllardır bizimle birlikte ve son derece sadık.

"Birkaç yeni misafirimiz var," diyorum ona, kahveyi elinden alıp mutfak adasına otururken. "Oğlum Damien ve annesi Peyton, belirsiz bir süre bizimle kalacaklar. O üç yaşında... neredeyse dört," diye ekliyorum, oğlumun doğum gününün ne zaman olduğunu bile bilmediğimi fark ederek.

"Oh." Canlanır ve Damien'e ne pişirebileceğini şimdiden planladığını tahmin ederim. "Ne sevdiğini biliyor musun? Ya da daha iyisi, o geldiğinde kendim sorayım," der düşünceli bir şekilde.

Biz küçükken, bizi büyütmemize pratik olarak yardım etti ve artık dadıya ihtiyacımız kalmayacak kadar büyüdüğümüzde, evin bakımını ve yemekleri üstlendi. Onun yavaşladığını fark ettiğimde, her hafta gelip evi baştan aşağı temizleyecek bir temizlik şirketi tutmaya karar verdim.

"Günaydın," diyor Brielle, spor kıyafetleriyle mutfağa girerken. "Martha, seni çok özledim." Ev hizmetçisine sarılıyor, o da ona sarılıyor.

Brielle ve ben Rusya'dan döndüğümüzde Martha bir akrabasını ziyaret ediyordu, bu yüzden şimdiye kadar onu görme fırsatı bulamamıştım.

"Ah, Brielle," Martha, ayrıldıklarında şefkatle diyor. "Ne kadar güzel bir genç kadın olmuşsun. Eve hoş geldin, canım."

"Teşekkürler," dedi Brielle, yanıma oturarak. "Eve döndüğüme sevindiğimi söyleyebilmeyi isterdim, ama" —bana yan gözle baktı—"buraya istemediğim halde sürüklendim."

"Hiç de bile," diye mırıldanıyorum, kahvemi yudumlarken.

Kadınlar sohbet ederken, ben uyurken gelen e-postaları gözden geçiriyorum. Brielle Pilates'e gideceğini söyleyene kadar sohbete katılmıyorum, çünkü kavga çıkacağını biliyorum.

"Gidemezsin," diyorum ona.

Başını çevirip bana bakar. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmediğin şeyler var," diye başlıyorum.

Ona anlatamadan, dinozorlu pijamalarıyla küçük bir çocuk mutfağa sendeleyerek girer. Kırmızı saçları uykudan dağıktır ve gözlerini ovuşturmaktadır.

"Anne?" diye mırıldanıyor, etrafına şaşkınlıkla bakıyor. "Annemin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ne oluyor?" diye nefesini tutar Brielle. "Küçük bir çocuk buraya nasıl girdi?"

Onun sorusunu görmezden gelerek yanına gidip önünde diz çöküyorum. "Merhaba Damien. Benim adım Dominick. Annen burada bir yerde. Gidip onu bulalım mı?"

"Annesi kim?" diye soruyor Brielle, ben de ona ters ters bakıyorum. "Bana öyle bakma," diyor akıllıca. "Bir çocuk evde dolaşıyor."

"Dolaşmıyor," derim, ayağa kalkıp ona elimi uzatarak. "O... bizim akrabamız."

Onun benim oğlum olduğunu söylemek istiyorum, ama Peyton'ın bunu iyi karşılayacağını sanmıyorum. Ona babalığımı gizleme niyetim yok, ama ona nasıl davranmak istediğini sorsam daha iyi olur diye düşünüyorum.

Bu arada...

Merdivenlerden gelen yüksek sesli ayak sesleri havayı doldurur ve birkaç saniye sonra, çocuğumun annesi köşeyi dönerek koşarak gelir.

"Aman Tanrım, bebeğim!" diye bağırır Peyton ve Damien'i kucağına alır. "Tuvalete gittim ve sen yoktun. Beni korkuttun! Merdivenlerden tek başına mı indin? İyi misin?"

Damien, annesine sanki iki kafası varmış gibi bakar ve "Anne, ben bebek değilim. Üç yaşındayım" der. Parmaklarını kaldırarak sözlerini vurgular.

Onu karşılaştıracak başka çocuğum olmasa da, itiraf etmeliyim ki benimki çok sevimli.

"Biliyorum," diyor Peyton sabırlı bir ses tonuyla. "Ama merdivenler tehlikeli olabilir.

Düşüp yaralanabilirdin. Kafanı çarpabilirdin." "Düşmedim," diyor

Damien. "Kaydım."

Peyton iç çeker ve ben gülmemi zor tutarım çünkü o tam bir anne gibidir; Damien hiç endişelenmezken kendisi onun için endişelenir. Kardeşimle ben küçükken başımıza gelenleri bilseydi kalp krizi geçirirdi.

"Bekle, kaydın mı?" diye sorar. "Nereye kaydın?"

"Merdivenlerden aşağı." Kıkırdar ve sonra vücudunu sallayarak sessizce indirilmesini ister.

Peyton onu bıraktığında, mutfaktan çıkar ve hepimiz onu takip ederiz ve dünyayı umursamadan merdivenleri uçarak çıkmasını izleriz.

Peyton nefesini tutarken, ben içimden gülüyorum ve o bana kızgın bir bakış atıyor. "Bak anne!" Damien merdivenlerin tepesine ulaştığında bağırıyor.

Kıçının üstüne oturur ve sonra kaymaya başlar, her basamağa çarparak, yol boyunca gülerek. Yarıya kadar indiğinde, Peyton gülümser ve başını sallar.

"Gördün mü?" diye sorar aşağı indiğinde. "Kayarak indim. Düşmedim."

"Anlıyorum," der ona. "Ama merdivenlerden inip çıkarken daha yavaş olmanı istiyorum, lütfen. Takılıp düşüp yaralanabilirsin."

"Tamam," diye iç çekerek cevaplar. "Artık okula gidebilir miyim?" diye sorar, konuyu o kadar hızlı değiştirir ki, insan boynunu incitebilir.

Peyton ne diyeceğini düşünürken bana öfke dolu bakışlar atıyor, ben de araya girip durumu düzeltirsen çocuğumun annesinin gözünde puan kazanabileceğimi umuyorum.

Dün gece, asistanımla çocukların kıyafetlerini almaktan bahsederken, hiçbir şeyleri olmadığı için oyuncaklara da ihtiyaçları olduğunu söyledi. Bir şeyler sipariş etmeyi planlıyorum, ama o, ben bunu yapana kadar onu oyalamak için bir sürü şey aldı.

"Hey, Damien," diyorum, ona doğru adım atarak. "Sen bilmiyorsun, ama sen uyurken seni uçağa bindirdik."

"Gerçekten mi?" diye sordu, düşünceli bir şekilde başını eğerek.

"Evet. Seni buraya getirdik... tatile. Tatil nedir biliyor musun?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. "Evden uzak bir yere gidip eğlenmektir."

"Ama okul eğlencelidir." Dudaklarını büküyor. "Okula gitmek istiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturur ve Peyton bana sessizce *"sana söylemiştim"* der gibi sırtarak bakar.

"Biliyorum," diyorum ona. "Ama burada da eğlenceli şeyler var.

Mesela havuz." "Havuz mu?" diye soruyor, gri gözleri parlıyor.

"Evet. Havuzumuz var ve güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre, o koridorun sonunda, oturma odasında, bir sürü havuz oyuncağı ve senin için bir mayo var."

"Yaşasın!" diye bağırarak işaret ettiğim yöne doğru koşar.

"Onun sinir krizi geçirmesi hakkında ne demiştin?" diye Peyton'a sırtarak fısıldadım.

"Her neyse," diye mırıldanır. "Sadece bu sorunu çöz de gidelim."

Ayaklarını yere vurarak uzaklaşmak ister, ama ben elimi uzatıp onu durdururum.

"Bu sorunu çözeceğim," diyorum, onun sözlerini kullanarak. "Ama oğlum hiçbir yere gitmiyor. Bu yüzden, bu evde yaşamaya alışmalısın, çünkü onu burada benimle bırakmayı kabul etmediğin sürece, sen de hiçbir yere gidemezsin."

"Gerçekten mi?" diye tersler. "Çocuğunun annesini tehdit mi ediyorsun? Ne centilmen."

"Beyefendi olduğumu hiç iddia etmedim." Omuz silkiyorum. Sadece onun duyabileceği kadar yaklaşıyorum, nefesim kulağını gıdıklıyor. "Ve eminim ki, seni arkadan sikerken, daha sert yapmam için yalvarırken, bununla hiçbir sorunun yoktu. Kendine dürüst olursan, bence sen de böyle olmasını tercih ediyorsun."

"Sen tam bir pisliksin," diye tısladı, gözlerimin içine bakarak. "Görünüşe göre birlikte geçirdiğimiz zamana biraz takıntılısın. Bu konuyu ikinci kez gündeme getiriyorsun. Umarım hafızan iyidir, çünkü beni bir daha sikebileceğin tek yer zihnindir."

O uzaklaşırken, ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Göreceğiz," diye seslenirim ve o da bana orta parmağını gösterir.

"Bu da neydi böyle?" Brielle, benden Peyton'a bakarak sorar. Peyton, oğlumuza pizza şeklinde bir yüzdürme cihazını şişirmesine yardım etmektedir. "Ve uçuş görevlisi neden bizim evde?"

"Korunmazsan böyle olur," Matteo gülerek odaya girer ve kolunu Brielle'in omuzlarının arkasına atar. "Kardeşimiz bu kadınla birlikte oldu ve onu hamile bıraktı."

Brielle'in vücudu kaskatı kesilir ve Matteo gülümsemesini bırakır.

"Hey," diyorum ona. "Ben kadın değilim, bu yüzden senin neler yaşadığını bilemem..."

"Sorun değil," diyor Brielle sertçe. "Yıllar oldu. Artık unuttum."

Açıktır ki atlatmamıştır, ama bizim ailede herhangi bir duygu göstermek zayıflık sayılır.

"Yani, o... ne, onu senden uzak mı tuttu?" Brielle, öfkesini Peyton'a yönelterek sorar.

"Pençelerini çek," diye uyarıyorum.

Peyton'ın yaptığı şeyden dolayı kızgın olabilirim, ama bu benimle onun arasında bir mesele. Ailemin benim için savaşmasını istemiyorum ve onunla bir arada yaşama şansım varsa, kız kardeşim veya annemin benim adıma ona saldırmasına izin veremem.

"O doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı," diyorum ona. "Önemli olan, artık bunu biliyor olmam ve onunla iyi geçinirsen işler daha kolay olur, özellikle de o hiçbir yere gitmeyecekse."

"Burada mı yaşıyor?" Brielle şok içinde gözlerini kocaman açarak suçlar. "Ne... senin milyarlarca doların olduğunu öğrenip paranı almaya mı geldi?"

"Aslında, ondan hiçbir şey istemiyor," diyor Peyton, bana doğru başını sallayarak. "Damien'den ona bahsetmeye niyetim yoktu. Ama kardeşin, onu rahat bırakmasını söylediğim halde beni takip ettiği için, oğlumuzu öğrendi ve neredeyse onu kaçıyordu. Sorumlu kişiyi bulur bulmaz, başınızdan gideceğiz."

Brielle'in cevap vermesini beklemeden Damien'in yanına geri döner, elini tutar ve diğer eliyle dev pizzayı alır, sonra arka kapıdan çıkarlar.

"Eh, iyi gitti," diye mırıldanır Matteo.

"Anthony Damien'in peşinde," derim

Brielle'e. "Ne?" diye haykırır. "Neden?"

"Sanırım senin onun çocuğuna hamile olabileceğini biliyordu ve babamın sana kürtaj yaptırmaya zorladığını biliyor."

Yüzü bembeyaz olur.

"Muhtemelen varisini ve ailemizle olan bağlantılarını kaybetmiştir. Sanırım ailemizden intikam almanın bir yolunu arıyordu ve benim bir oğlum olduğunu benimle aynı anda öğrendi. Bana bir *mesaj* gönderdi - *göze göz* - ve sonra Damien'i kaçırmaya çalıştı."

"O orospu çocuğu," diye tıslar Brielle. "Nerede o? Neden onu henüz öldürmedin?"

"Saklanıyor," diyor Matteo. "Ama söz veriyorum, onu bulana kadar durmayacağız."

"Ve bulduğunuzda, onu istiyorum," diyor Brielle. "Onun hayatını sonlandıran kişi ben olmak istiyorum."

O hiç kimseyi öldürmedi, bu yüzden bunun insanda nasıl bir iz bıraktığını bilmiyor, ama onunla tartışmaya niyetim yok. Zamanı geldiğinde, bunu bizim halletmemize izin vermesi için onu ikna edeceğim. Ama şimdilik, onaylayarak başımı sallıyorum.

"Bu, o kadının oğlunu senden uzak tutmasının nedenini açıklamıyor," diyor.

"O kadının adı Peyton," diyorum ona. "Ve o benim oğlumun, yani senin yeğeninin annesi, ona biraz saygı göster."

Brielle alaycı bir şekilde güler.

"Annem daha güçlü olsaydı, Andrey'den kaçmaya çalışsaydı ve bu hayatı geride bıraksaydı, onunla gider miydin?" diye soruyorum ona.

"Tabii ki," diye tereddüt etmeden cevaplar. "Ama bunun bununla ne ilgisi var..."

"Peyton benim birini öldürdüğümü duydu," diyorum, sesimi alçaltarak. "Bu onu çok korkuttu ve kaçtı. Damien'i korumak için benden uzak tuttu, çünkü o iyi bir anne."

Brielle boğazını temizledi. "Ama sen onun gibi değilsin," dedi boğuk bir sesle. "Sen iyi bir adamsın."

"Çünkü senin standartların berbat," diyorum gülmeden. "Ama Peyton için ben şeytanın ta kendisiyim. O bu dünyadan değil. Bu yüzden yıllar önce onu bırakmıştım."

"Peki şimdi?" Brielle, mükemmel şekilli kaşlarını kaldırarak sorar. "Şimdi, ikisini de bir daha asla bırakmayacağım."

PEYTON

EĞLENMEMEM GEREKİR. Dominick sayesinde bana mükemmel uyan bir bikini giyip havuzda oturmamam gerekir, oysa oğlum gülünç derecede büyük pizza şamandırasının üzerinde su sıçratırken ben burada oturuyorum.

Dışarısı çok güzel. Güneş üzerimize parlıyor, ama çok sıcak olmaması için yeterli miktarda bulut var. Ama Florida'da yaşamının iyi yanı da bu. Neredeyse tüm yıl boyunca havuz başında vakit geçirebilirsiniz.

Martha bize çok lezzetli, susuzluğu gideren limonata yaptı ve Damien ile benim çok sevdiğimiz bir dizi atıştırmalık getirdi. Ve uzun zamandır ilk kez, oğlumla vakit geçirmekten başka yapacak hiçbir şeyim yok.

Çok fazla düşündüğümde, mini bir ben ortaya çıkıyor, yargılayıcı parmağını sallayarak bana karşı koymam gerektiğini, ayrılmam gerektiğini söylüyor. Dominick'e cehennemî yaşatmam gerektiğini.

Ama burada olmak konusunda başka seçeneğim olmadığını kabul ettim. Bu adam dikkate alınması gereken bir güç, bu yüzden kontrolüm dışındaki bir duruma sinirlenerek enerjimi boşa harcamaktansa, en iyisini yapmayı seçiyorum. Ve şu anda, bu, şimdiye kadar gördüğüm en temiz, en mavi havuzun merdivenlerinde oturmayı da içeriyor.

"Anne, bak!" Damien, şamandıranın üzerinde durup kollarını kaldırarak bağıyor. "Ben bir balığım!"

O, çılgın bir çocuk gibi çığlık atarak suya dalarken, Dominick dışarı çıkıyor. Dominick'e baktığımda, gözlerinin

şoktan genişlediğini görürüm. Ne olduğunu sormadan, havuza doğru koşar ve içine atlar.

Damien su yüzeyinden çıkar ve Dominick ona ulaşır ulaşmaz, benim küçük oğlumun büyüdüğünü kabul etmeye hazır olmadığım için kesilmesini reddettiğim, dağınık, uzamış kıvılcık saçlarını sallar. Dominick Damien'i belinden yakalar, onu sudan çıkarır ve Damien, onu kimin yakaladığını bilmediği için şoktan çılgınlık atar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, son on beş saniyede ne olduğunu anlamadan.

"Oğlumuzu boğulmaktan kurtarıyorum!" diye bağırır ve Damien'i kucağında bana doğru yürür.

Saçları sıvılaşmıştır ve yüzünün yanlarından su damlaları süzölmektedir. Merdivenleri çıkarken, artık şeffaf hale gelen beyaz gömleğinin vücuduna yapışarak her kasını ortaya çıkardığını fark edemem. Damien'i kalçasının yanına alır ve gözlerim onun altı paketi oluşturan her bir kas çizgisine odaklanır.

"Şu anda beni ciddi ciddi gözle sikiyor musun?" diye tısladı ve yüzüne bakmamı sağladı.

"Ooh, *küfür* ettin! Bu kötü bir kelime." Damien kıkırdar, çünkü bir gün eve geldiğinde duyduğu bir şeyi tekrar ettiğinde ona bunun yasak olduğunu söylediğimden beri, bir yetişkinin küfür etmesini çok komik bulur.

Ben her zaman kurallara uyan birisiydim. Annem bana küfür etmememi söyleseydi, onu dinler ve muhtemelen küfür eden herkesi azarlardım.

Ama oğlum, kabul etmek istemediğim kadar babasına benziyor. Sadece gri gözleri değil, aynı zamanda kuralları çiğneyen biri. Sınırları zorlamayı seviyor ve yaşına göre çok yaramaz. Cesur ve hiçbir şeyden korkmuyor.

"Özür dilerim," diyor Dominick Damien'e, sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Sen oğlumuzun hayatını kurtarmak zorunda kaldığımda, ona değil bana odaklanmakla meşgul olduğun için, şimdi cidden bana mı *bakıyorsun*?"

Söylediklerini anlamam birkaç saniye sürer, ama anladığımda kahkaha atarım. Artık her şey mantıklı geliyor: Oğlumuzun boğulduğunu düşündüğü için iş kıyafetleriyle suya atlaması.

"Ve şimdi gülüyorsun?" diye homurdanıyor. "Az önce kız kardeşime senin iyi bir anne olduğunu söyledim. Belki de düşünmeliyim..."

"Hey," diye bağıryorum, gülüşüm artık yok. "Ben iyi bir anneyim." Damien'i kollarından alıyorum, bebeğimi kucağıma almak istiyorum. "O kadar iyi bir anneyim ki, bir yaşındaki cesur oğlumuz gözünü kırpmadan havuza atladığında, onu hemen yüzme derslerine yazdırdım ve o zamandan beri balık gibi yüzüyor."

"Evet, balık gibi yüzerim!" Damien de aynı fikirde.

Onu yere indiriyorum ve o pizza şamandırasına geri yüzüyor, üzerine çıkmak için çabalıyor. Onun güvenli bir şekilde şamandıraya çıktığını gördükten sonra Dominick'e dönüyorum.

"Beni yargılamaya cüret etme ve tehditler savurmadan önce iki kez düşün." Damien'in havuz halkalarıyla oynadığından ve dinlemediğinden emin olmak için ona bir göz atıyorum ve devam ediyorum. "Oğlum benim her şeyim ve onu korumak için her şeyi yaparım."

"Onu benden uzak tutmak da dahil," diye ekler Dominick. "Onu senden uzak tutmak da dahil," diye onaylarım.

Birkaç saniye boyunca sessizce birbirimize bakiştık ve oğlumuzun hayatını kurtarmak için düşünmeden atladığını takdir etsem de, pes etmeyi reddettim. Damien'i ondan uzak tutmamı onaylamayabilir, ama oğlum için en iyisi olduğunu düşündüğüm kararı verdiğim için asla özür dilemeyeceğim.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra Dominick iç çeker. "Onun hakkında bilmediğim çok şey var," diye mırıldanır, Damien'e bakarak, "yüzme bildiğini de dahil. Sana çok kızmak istiyorum." Çenesini sıkar. "Onu yıllarca benden uzak tuttu ve Rusya'ya giden uçağa binmemiş olsaydın, bana ondan hiç bahsetmeyecektin."

Bu bir soru değil. İkimiz de söylemeyeceğimi biliyoruz. Onun bir adamı öldürdüğünü duyduğum anda kararımı verdim. Gece geç saatlerde, annem çok hasta olduğu ve uykuya ihtiyacı olduğu için Damien'e tek başıma baktığım ve yorgun düştüğüm zamanlarda bile, ya da eve geldiğinde arkadaşının neden babası olduğunu ama kendisinin olmadığını sorduğu zamanlarda bile, ona söylemeyi hiç düşünmedim çünkü oğlumun benim gibi, şiddet uygulayan bir adamın evinde büyüyeceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Damien'i kaçırmaya çalışan adam hakkında bir şey buldun mu?" diye soruyorum, konuyu değiştirerek.

"Üzerinde çalışıyoruz," diyor ve sudan çıkıyor.

Onun deyimiyle, onu gözlerimle sıklamamak için elimden geleni yapıyorum, ama lanet olsun, adam çok seksi ve giysileri vücuduna yapışmış haldeyken pantolonundaki şişkinliği görebiliyorum.

Düşüncelerim birlikte geçirdiğimiz geceye geri dönüyor ve tecrübelerime dayanarak, o şişkinliğin gerçek olduğunu ve hiç de sert olmadığını biliyorum.

Of.

Neden tehlikeli olmak zorunda? Yakışıklı, yatakta harika ve iyi bir hayatı var. Kimsenin mükemmel olmadığını biliyorum, ama kusuru kıllı bir ben falan olamaz mıydı? Şiddet suçlusu ve yeraltı dünyasının derinliklerinde olan biri olmak zorunda mıydı?

"Hey, bayım," diye sesleniyor Damien, bana onların henüz tanıştırılmadıklarını fark ettiriyor.

Dominick ona havuzla ilgili olanları anlattıktan sonra, havuz evine gidip üstümüzü değiştirdik ve o zamandan beri buradayız.

Dominick bu unvandan rahatsız olur ve içimden bir parça kötü hissederim çünkü Damien bana anne dışında başka bir şey dese, kalbim kırılırdı.

"Evet, dostum?" diyor Dominick.

"Benimle oynamak ister misin? Annem biraz sıkıcı."

"Hey! Ben sıkıcı değilim," diye alay ediyorum.

"Evet," diye tartışır Damien. "Gözlerine su sıçrattığımda sinirlendin ve beni Bay Williams'ın yaptığı gibi uzağa fırlatacak kadar güçlü değilsin."

"Bay Williams da kim lan?" diye bağırır Dominick, Damien'i güldürür. "Ve neden oğlumuza dokunuyor?"

"Çok küfürlü konuşuyorsun bayım," diyor Damien, Dominick'in söylediği ikinci kısmı duymamış gibi.

"Damien, onun adı Dominick," diyorum ona. "Ve aklına bir şey gelmesin. Onları söylemeyeceksin."

Damien iç çeker. "Bu çok adaletsiz. Ben hariç herkes tüm kelimeleri söyleyebiliyor."

Dominick'e bakarım ve sıkılmış çenesine rağmen, yüzünde küçük bir gülümseme belirir.

"Bay Williams, Frankie'nin babası," diye Dominick'e açıklıyorum.

"Evet, anaokulundaki en iyi arkadaşım," diye ekler Damien. "Havuz ve Giving Tree için bir arka bahçesi var." Birkaç dönüm yeşil çimden oluşan mülkü etrafına bakınır ve sanki kafasının üstünde bir ampul yanmış gibi olur. "Hey, bayım... şey..."

"Dominick," diye tekrarlarım.

"Dom-i-nick," der Damien, heceleri tek tek telaffuz ederek. "Giving Tree alabilir miyiz?"

Damien'e bunun mümkün olmadığını söylemeden önce, Dominick hiç tereddüt etmeden "Tabii" der ve Damien sevinçten havaya uçar.

"Aferin," diye mırıldanırım, sadece Dominick'in duyabileceği şekilde. "Az önce bahçene kocaman bir ağaç dikmeyi kabul ettin."

Dominick, *The Giving Tree kitabını* hiç okumadığı için kaşlarını çatarak şaşkınlık gösterir ve ben başımı sallarım. Onunla sonra ilgileneceğim. Evet demeden önce sorgulamak gerektiği konusunda onunla konuşmamız gerekecek. Onun zengin olduğunu ve oğlumuzu dünyaları verebileceğini anlıyorum, ama bu, vermesi gerektiği anlamına gelmez.

"Beni şimdi atabilir misin?" Damien ona sorar. "Sonra da ağacı almaya gidelim."

Dominick birkaç saniye şaşkınlıkla ona bakar, ama sonra başını sallar ve "Evet, önce mayomu giyeyim" der.

Damien yine sevinir ve Dominick içeri girer, ıslak ayakkabıları yürürken gıcırıyor.

PEYTON

Sonraki birkaç saat, Dominick ve Damien havuzda boğuşurken ben havuz kenarında oturup onları izleyerek geçer. Bir süreliğine, normal bir aileymişiz gibi davranmaktan kendimi alamam — Dominick, oğluyla vakit geçirmek için izin alan dürüst bir vatandaş ve iş adamı, ben ise üniversiteden mezun olduktan sonra iş arayan bir ev hanımıyım.

Şiddet yok. Yolsuzluk yok.

Sadece mutlu, küçük bir aileyiz ve her şey mükemmel.

Damien gözlerini ovmaya başlayınca, ona uyku zamanı olduğunu söylüyorum. O sızlanmaya başlıyor ve ben Dominick onunla konuşurken, yakında başlayacak olan tantruma hazırlanıyorum.

"Hey, dostum," der, Damien'i sanki hayatı boyunca ona bakmış gibi kollarında tutar. "Gidip biraz uyusana, uyandığında yeni oyuncaklarınla oynayabiliriz, ne dersin?"

"Yeni oyuncaklarım mı var?" Damien'in yaşlı gözleri yeniden heyecanla parlar.

"Evet. Az önce teslim edildi. Uyandıktan sonra bakabiliriz."

Ağlamayı keser ve Dominick'in yeni ve parlak olması ve onu tamamen rüşvetle ikna etmesi nedeniyle pes ettiğini bilsem de, destek olacak birinin olması güzel.

Damien'e havlusunu getirip onu sararım ve sonra onu odamıza taşıyarak yıkayıp kuru giysiler giydiririm.

Hızlıca uykuya dalar ve ben de Dominick'le ya da evdeki diğerleriyle yüzleşmek zorunda kalmamak için onunla odada kalmayı düşünürüm. Kız kardeşinin, oğlunu ondan uzak tuttuğum için beni yargılayan sözlerini duydum. Kardeşi biraz komik olsa da, aynı zamanda oldukça korkutucu.

Damien yokken Dominick ile gelecek hakkında konuşmanın daha iyi olacağını düşünerek, onu aramaya gidiyorum.

Damien'e bahsettiği oyuncakları gördüğüm mutfak ve oturma odasını kontrol ettikten sonra, onu muhtemelen ofisinde, masasında, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken buluyorum.

Yine iş kıyafeti giymişti: gri düğmeli gömlek, dirseklerine kadar kıvrılmış, birkaç dövmesini gösteriyordu, bunlardan bazıları birlikte geçirdiğimiz gecede yoktu. Masanın altında ne olduğunu göremiyorum, ama her zamanki takım elbise pantolonunu ve ayakkabılarını giydiğini tahmin ediyorum. Onu hiç rahat kıyafetlerle görmedim. Dominik Cumhuriyeti'nde gezdiğimiz sırada bile yakalı gömlek ve bej pantolon giyiyordu.

"İçeri giriyor musun, yoksa kapıdan beni gözleriyle sikmeye devam mı edeceksin?" diye soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Oğlumuzun yanında ağzından çıkanlara dikkat etmelisin," diyorum ve içeri giriyorum. "Senin küfür etmeden onu küfür etmemesi için yeterince uğraşıyorum. Ve seni gözlerimle sikmiyordum. Takım elbiseyle yatağa mı girdin diye merak ediyordum."

Yazmayı bırakıp bana bakar, gri gözlerinde neşe dans eder. "Kim uyuduğumu söyledi?"

Kaşlarını kaldırır ve ben de karşısındaki ziyaretçi koltuğuna otururum.

"Doğru," diye onaylıyorum. "Dominik Cumhuriyeti'nde uyuduğunu sanıyordum, ama aslında gece yarısı kaçmak için bekliyordun." Sesimin incitici tonundan utanıyorum, söylediğimi geri alabilmeyi diliyorum. Ama artık çok geç.

"Gizlice kaçmadım," diyor, dizüstü bilgisayarı kapatıp kenara itiyor. Elini keskin çenesinin köşesine götürüyor ve başını dik tutmak için onu kullanarak gözlerimi karşılıyor. "Babam öldürülmüştü," diye açıklıyor, elini sakalını ovuşturarak, "ve ben mantıklı düşünemiyordum. Uçağa bindikten sonra not bırakmadan gittiğimi fark ettim, ama o zaman çok geçti."

Anladığımı belirten bir şekilde başımı sallıyorum. "Baban için üzuldüm."

"Ben üzülmüyorum," diyor, sesinde hiçbir duygu yok. "O berbat bir babaydı, daha da berbat bir kocaydı ve iş ortağının onu vurması, kardeşimle beni onu kendimiz ortadan kaldırma zahmetinden kurtardı."

"İşte bu yüzden senden korkuyorum," diye itiraf ettim. "Şiddet senin için çok kolay. Damien'i senden uzak tuttuğum için bana kızgın olduğunu biliyorum, ama benim neler yaşadığımı anlamıyorsun. Hayatın vahşetle dolu ve sen bunu sorun etmiyorsun. Sanki hava durumunu konuşur gibi bundan bahsediyorsun."

"Ama babam şiddet dolu işini eve getirip anneme uyguladığında sen orada değildin. Onu dövüp incitirken annemin durması için yalvarışını duyardım, sonra babam birkaç gün boyunca özür diler ve bir daha asla yapmayacağına söz verirdi," diyorum, bunca yıl sonra hala duygusal olduğum için kendimden nefret ederek.

"Annem sonunda yeterince para biriktirip ona karşı yeterli kanıt topladığında ve ondan kaçabildiğinde sen orada değildin. İstedğin bu mu? Bir gün bana ya da daha kötüsü oğlumuza şiddet uygulayacağın korkusuyla yaşamamı mı istiyorsun?"

"Dominick sana asla zarar vermez," diyor kadınsı bir ses.

Döndüğümde, Brielle'in ofise girerken gördüm. Belini saran, kıvrımlarını ortaya çıkaran sevimli, kısa siyah bir elbise giymişti, üst kısmı ise kısa kollu ve balıkçı yaka ile mütevazıydı. Sarı saçları düz ve makyajı kusursuzdu. İmza niteliğindeki kırmızı tabanlı siyah topuklu ayakkabılar giymişti ve sanki onu kişisel olarak kırmışım gibi bana öfkeyle bakıyordu.

"Bunu bilemezsin," diyorum ona.

"Evet, biliyorum," diyor ve önümde duruyor. "Annemizi döven şiddet uygulayan bir babayla büyüdük ve Dominick ile Matteo onu savunurlardı, bu yüzden kendileri de dayak yedi."

Şok içinde nefesimi tutarak, şimdi oturmuş, çenesini sıkıp kız kardeşine öfkeyle bakan Dominick'e bakıyorum.

"Brielle," diye uyarıyor, "Senden bunu yapmanı istemiyorum..."

"Hayır," diye sözünü keser. "Onun, senin yapamayacağın şeylerle seni suçlamasını dinlemeyeceğim." Ona kısa bir süre bakar, sonra bana döner. "Kardeşim birçok şey olabilir, ama asla bir kadına veya çocuğa zarar vermez. Bu dünyanın bir parçası olmak istememeyi anlıyorum. Çoğu zaman ben de bundan nefret ediyorum, ama Dominick'in ona zarar vereceği korkusuyla o küçük çocuğu babasından uzak tutmak yanlış."

Gözleri yaşlarla dolarken bana bakar ve ikna edici bir şekilde konuşur. "Yıllarca beni şiddet uygulayan babamızdan korudu. Neden taşınıp kendi evine çıkmak yerine hala aile evimizde yaşıyor bilmek ister misin? Çünkü annemizi terk etmeyi reddetti. Babamızdan daha büyük ve güçlü olduğunda, annemize dokunmayacağını biliyordu. Bu yüzden onu korumak için kaldı. Matteo'nun kaldığı neden de buydu."

"Neden annem evi terk etmedi?" diye soruyorum, bilmek istiyorum... anlamak istiyorum.

"Çünkü babam onu öldürttüdü," diyor Dominick.

"Sen başka insanları öldürdün," diyorum. "Neden onu öldürmedin?"

"Çünkü her şeyi kaybederdik," diye itiraf ediyor. "Andrey çok zeki bir iş adamıydı ve bizi yumruklarıyla kontrol edemeyeceğini anladığında, bizi parası ve gücüyle kontrol etti. Tüm dünyam işimle doluydu ve o, eğer ölürse hiçbir şey alamayacağımız şekilde düzenlemeler yaptı. Bu yüzden, annem ve kız kardeşimin güvende olduğunu bilerek, onun ölümünü planladım. Ama neyse ki bu daha erken gerçekleşti."

"Dominik Cumhuriyeti'nde olduğumuz gece," diye bitiriyorum.

"Evet," diye başını sallayarak onayladı. "DR'dan ayrılıp eve döndüm, Andrey'i gömdüm ve yangınları söndürdüm. Kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim, çünkü senin bu hayata karışmanı hiç istemedim."

"Yine de beni ve Damien'i bu işin içine sürüklüyorsun."

"Oğlunun yokluğunda onun yaşamasına izin veremezsin," diyor Brielle, hala burada olduğunu hatırlatarak. "Bu adil değil."

Gözlerindeki ve sözlerindeki hüznü içime sindirirken boğazım düğümlenir ve ne yapacağımı bilemem.

"Durumu değiştiremem," diyor Dominick. "Benim dünyam şiddet dolu, ama oğlumuzu güvende tutacağım. Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim ve ona verebileceğim her şeyi vereceğim. Para, kıyafetler, tatiller, en iyi okul..."

"O bunların hiçbirine ihtiyaç duymuyor," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Tek ihtiyacı olan şey sevildiğini ve güvende olduğunu hissetmek."

"Öyle olacak," diye söz verir Dominick, gri gözlerini benimkilere dikerek. "O zaten seviliyor. Ama artık daha fazla insan tarafından sevilcek. Annem, kardeşim, abim... Hepimiz onu koruyacağız."

"Hayatlarımızla," diye ekliyor Brielle. "Aynı şey senin için de geçerli. Artık sen de aileden birisin. Ve biz ailemizi korur ve kollayız." Dominick'e dönüyor. "Bunu unuttuğum için özür dilerim."

Özür dilerken neyi kastettiğini bilmiyorum ve Dominick'in cevabını duymuyorum çünkü beynim şu anda onun az önce söylediği şeye takılmış durumda.

"Artık sen de aileden birisin. Ve biz ailemizi korur ve kollayız."

Aile.

Uzun zamandır tek başımaydım. Annem hayattayken bile hastaydı. Ona ve sonra Damien'e sadece ben bakıyordum. Kimsenin beni önemseydiği veya koruduğu bir an bile hatırlamıyorum. Birinin bana bir kez olsun baktığı düşüncesi, ateşli bir rüya gibi geliyor.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye Dominick'e soruyorum. "Hayat ve iş seçimlerine katılmıyorum, ama oğlumuzu senden uzak tutmak da istemiyorum."

"Siz konuşun," diyor Brielle, kapıya doğru geri çekilirken.

"Bir şey mi lazım?" diye soruyor Dominick.

"Katie ile bir şeyler içmeye gidiyorum," diyor. "Sanırım yanımda bir koruma götürmem gerekecek."

"Daniil'i götür," diye cevaplar. "O senin koruman olacak. Nereye gidersen, o da seninle gelecek. Fernando da seni götürsün."

O gittikten sonra, ona bakıyorum. "Bu, artık gidebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Dominick'in bakışları buz gibi olur. "Az önce oğlumu benden almak istemediğini söyledin, ama hemen ardından gitmeye çalışıyorsun."

"Tabii ki Harbor Point'te kalmak zorundayım. Ama bu evde sonsuza kadar yaşayamam. Yani, ev büyük falan ama kendi alanıma ihtiyacım var ve... Ya birimiz biriyle çıkmak isterse? Bir çözüm bulmamız gerekecek..."

Dominick homurdanır, "Sen kiminle çıkıyorsun ki?"

Aklım Jake'e gidiyor. Birbirimizi yeni tanımaya başlamıştık ve dürüst olmak gerekirse, aramızda pek bir kıvılcım yoktu, ama yine de ona taşındığımı söylemek zorundayım.

"Şu anda kimseyle çıkmıyorum. Ama..."

Dominick masanın etrafından dolaşarak aramızdaki mesafeyi kapatır ve üstüme dikilir. İçgüdüsel olarak ayağa kalkıp geri adım atarım, ama arkamda sandalye olduğunu unuturum ve tökezlerim.

Sandalyeye, ya da daha kötüsü yere çarpmadan önce, Dominick belimden tutup beni ayağa kaldırır. Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve bir an için, onunla ilk tanıştığım anı hatırlarım.

"Yine karşılaştık," diyor, şakacı sözleri, düşünceli ses tonuyla çelişiyor. "İlk kez bu pozisyonda olduğumuzda, tek düşünebildiğim, tuvalette seni ne kadar çok sismek istediğimdi."

Kıkırdarak güldüm. "Sığabileceğimizi sanmıyorum."

"Başka biriyle çıkmanı istemiyorum," diyor ve konuyu o kadar hızlı değiştiriyor ki, birkaç kez gözlerimi kırıp zihnimde yetişmeye çalışıyorum.

"Ne?" diye nefes alıyorum.

Onu duydum, ama bu ne anlama geliyor?

"Başka bir erkeğin sana dokunması" — parmağını boynumdan ağzıma doğru kaydırır — "seni öpmesi" — dudaklarımın kenarını izledi ve ben sertçe nefes aldığım da parmağını ağzıma soktu — "seni becermesi... beni delirtiyor." Parmağını dilimin üzerinde gezdiriyor, hafifçe açılmış dudaklarımın arasına sokup çıkarıyor ve ben bacaklarımı sıkıştırıyorum, bu kadar tahrik olmamış olmayı diliyorum.

"Seni bu hayattan uzak tutmaya çalıştım, ama kader başka planlar yapmıştı. Ve şimdi buradasın, seni asla bırakmayacağım," derken parmağını çıkarır ve tükürüğümü dudaklarımdan siler.

"Bana bir şans ver, Peaches. Seni ve oğlumuzu koruyabileceğimi sana göstereyim. Söz veriyorum, ikiniz de hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksınız."

"Dominick," diyorum, kalbim yakınlığımızdan dolayı düzensiz atıyor, "Ben... ben korkuyorum."

Onun itiraz etmesini beklerken, anlayışla başını sallar.

"Anlıyorum," diyor, "ve sana yalan söylemeyeceğim." Yanağını avuçluyor ve düşünmeden, onun kucığına yaslanıp iç çekiyorum. "Seni korkutan şeyler göreceğin veya duyacağın zamanlar olacak, ama şunu bil ki, bunları evimizden, senden ve ailemizden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Tek bir şans," diyorum ona, beynimden ziyade kalbimin ve içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vererek. "Bizi güvende tutabileceğini kanıtlamak için tek bir şans. Ama yemin ederim Dominick, eğer küçük oğlumuza bir şey olursa..."

"Ona hiçbir şey olmayacak," diyor. "İkinize de bir şey olmasına izin vermeden bu şehri yakıp kül ederim. Söz veriyorum."

"Tamam," diye fısıldarım. "Kalacağız."

Dominick dudaklarını yalar, gözleri benimkilere kilitlenir ve bir an için beni öpebileceğini düşünürüm. Ve ben de izin veririm.

Ama sonra küçük bir ses "Anne" diye bağırır ve biz ayrılırız, ikimiz de oğlumuzu aramaya gideriz.

Damien beni görünce "Anne!" diye bağıırır. "Şimdi oyuncaklarla oynuyorum." Kollarımı boynuma dolayarak bana atlar ve Dominick'i görebilmek için etrafımda döner. "Bay... *Domick*, şimdi oyuncaklarımla oynayabilir miyim?"

Onun verdiği yanlış isim yüzünden gülmeme engel olurum ve Damien'i kucağıma alıp kanepeye otururuz. Dominick karşımızda sehpaye oturur.

"Oyuncaklarınla oynayabilirsin," diyorum ona, "ama önce sana bir şey söylemem gerek."

Sinirlenerek homurdanır ama başını sallar.

"Frankie'nin bir annesi ve babası olduğunu biliyor musun?" Damien sürekli onlardan bahsettiğı için arkadaşını örnek olarak veriyorum.

"Evet. Onun bir annesi ve babası, bir havuzu, bir bahçesi var ve bir Giving Tree'si olabilir. Oh! Bay *Domick*, şimdi Giving Tree'yi alabilir miyim?"

Dominick, Damien'den bana doğru en şaşkın bakışla bakar ve ben bunu anlarım çünkü...

"Ebeveynliğe hoş geldin," diyorum gülererek.

"Ağaç hakkında sonra konuşuruz," diyorum Damien'e. "Ama şimdi, sana anne ve babalar hakkında konuşmak istiyorum."

Damien başını sallar, ama dikkatini hızla kaybettiğini anlarım, bu yüzden konuyu uzatmak yerine, "Benim senin annen olduğunu biliyorsun, değıl mi?" derim.

O da başını sallar.

"Dominick de senin baban."

Damien kaşlarını çatıyor ve ben de onun bu halinin Dominick'e ne kadar benzediğini görünce gülümsemeden edemiyorum.

"Sen benim babamsın?" diye sorar Damien. "Frankie'nin babası onun babası olduğu gibi mi?"

"Evet, dostum," diyor Dominick. "Ben senin babanım." "Bu, şimdi bir Giving Tree alabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Ben gülererek burnumdan nefes alırım ve Dominick başını sallayarak sırtar. "Evet, Giving Tree'yi alabiliriz."

Damien kucağımdan atlayıp Dominick'in kollarına atlar ve ona sarılır. Dominick ona karşılık sarılırken gözleri benimkilerle buluşur ve gözlerinin saf duygularla dolu olduğunu fark ederim. Dominick çoğı zaman soğuk, düşünceli ve hesaplıdır, ama bunun kendisini dış dünyadan korumak için bir kalkan olduğunu ve

yumuşaklığını en yakınlarına sakladığını öğreniyorum. Onun savunmasızlığını görmeye hak kazanan insanlara.

"Teşekkürler, baba." Kollarından kurtulup ayağa kalkar. "Hadi gidip The Giving Tree'yi alalım."

Damien, Dominick'in elini tutup onu ayağa kaldırır.

"Bekle, The Giving Tree'yi nereden bulacağız?" diye sorar Dominick.

"Ormanda, baba," diye cevaplar Damien ve Dominick'in gözleri fal taşı gibi açılır.

"Kesmeye başlasan iyi olur," diye şaka yapıyorum. "Eve götürecektir ağacın var, baba."

DOMINICK

BABA.

Ben lanet olası bir babayım.

Bir oğlum var.

Gri gözlü.

Peyton'ın kızıl saçları ve ten rengi var, ama kişiliği tamamen bana benziyor. Çocuk hiçbir şeyden korkmuyor ve bunu, hiç umursamadan şamandıradan suya atlayarak kanıtladı. Ben de onun peşinden suya atlayıp, oğlumuzun boğulmak üzere olduğunu düşündüğüm için Peyton'a bağırarak, baba olarak ne yaptığımı bilmediğimi kanıtladım.

Tabii ki yüzebilir.

Çünkü Peyton çok iyi bir anne.

Ve bize bir şans vermeyi kabul etmekle kalmadı, oğlumuza benim onun babası olduğumu da söyledi.

Sonra bana baba dedi... ve ben de lanet olası bir ağacı kesmeyi kabul ettim. "Tamam, bana bu ağaçtan bahset," diyorum Damien'e, adada otururken

Peyton, Martha'nın daha önce yapıp bize bıraktığı akşam yemeğini ısıtıyordu. "O benim..." Konuşmayı kesip bana üzgün gözlerle baktı.

Ne yanlış yaptığımı bilmiyorum, ama gözleri yaşlarla dolduğunda, iki saniye sonra çıldıracak gibi görünen Peyton'a bakıyorum.

"Anne, kitabım!" diye ağlar Damien. "Kitabım yok. Evde kalmış."

Tabureden atlayıp oturma odasına koşar, ikimiz de onu takip ederiz.

"Kitabım yok! Eve gidip almam lazım."

Gözlerinden yaşlar süzölür ve öldüğünü sandığım kalbim göğsümde sıkışır, bana hala hayatta olduğunu ve attığını hatırlatır.

"Lütfen, baba, kitabımı almam lazım."

Kitabın ortaya çıkmasını umarak geniş odaya bakınıyor, ama kitap burada değil ve ne yazık ki, eşyaları yolda olsa da, tuttuğum şirket her şeyi paketleyip teslim etmesi gerektiği için gelmesi birkaç gün sürecek.

Oğlumun, psikopat bir adamın bana ve aileme karşı beslediği kin yüzünden kaçırılacağı için gece yarısı evinden almak zorunda kaldığım için elinde olmayan bir kitap yüzünden yıkılmış bir şekilde ağlamasını izlerken, tek düşündüğüm şey bunu düzeltmem gerektiği.

Peyton konuşmaya başlar. Onu sakinleştirmeye çalışacağımdan eminim, ama sakinleştirilmesine gerek yok. Lanet kitabını almalı. Peyton, onların iyi bakılacağından emin olmak için bana güveniyor ve ben bunu mahvetmeye niyetim yok.

"Hadi," diyorum, Damien'ı kucağıma alırken. "Gidip kitabını alalım."

"Akşam yemeği ne olacak?" diye soruyor Peyton. "Buna gerek yok..."

"Dışarıda yiyebiliriz," diyorum ona. "Damien'in kitabına ihtiyacı var."

Masadan anahtarlarımı alıp garaja yöneliyorum, Janet'e kullandığım tüm arabalara çocuk koltukları taktırdığım için minnettarım.

Çocuğu nasıl emniyet kemeriyle bağlayacağımı bilmediğim için Peyton'ın yapmasını izlerim ve sonra yola çıkarız. O bilmiyor ama Anthony hala kayıp olduğu için birkaç koruma bizi takip ediyor ve nereye gidersek gidelim etrafımızı sarıyorlar. "Target'ta bulabiliriz sanırım," der, ben garajdan çıkarken.

ve şehre doğru yola çık.

"Çikolatalı süt ve krem şanti?" diye sorar Damien.

"Bakacağız," diye cevaplar Peyton. "Target'ta bir kahve dükkanı olduğunu biliyor," der bana. "Ne zaman gidersek, ben kahve alırım, o da çikolatalı süt ve krem şanti alır. Bu bizim bir tür geleneğimiz." Omuzlarını silker.

"O zaman kahve ve çikolatalı süt olsun," diyorum ikisine de.

TARGET'TA kitap yoktu, ama kahve ve çikolatalı süt vardı. Walmart ve Barnes & Noble'da da yoktu. Ancak bölgedeki diğ r kitapçıları araştırdıktan sonra, gittiğimiz üçüncü kitapçıda kitabı bulabildik. Damien, kitabı rafta gördüğünde yüzüne yayılan gülümseme, Güney Florida'nın her yerini dolaşmaya değdi.

"Bu da *The Giving Tree*," diyor Damien.

şu anda kitapçının ocuk bölümündeki bir bankta oturuyoruz — nk annesinin bize hemen okumasını ısrar etti, böylece aradığımız ağacın ne tür bir ağaç olduğunu bileceğim — benim adamlarım ise mağazanın çeşitli yerlerinde ve n kapının yanında bekliyorlar. Oğlumun, şu anda parçası olduğu hayatın ne olduğunu ğreneceğ  bir zaman gelecek, ama ben babamın izinden gidip bunu ona zorla kabul ettirmeyi reddediyorum. Mümkün olduğunca uzun süre masum kalacak.

"Arka bahçemize dikmek istediğ n ağaç bu mu?" diye soruyorum ona, kitaptaki büyük ağacı işaret ederek.

"Evet." O da başını sallar. "Bu ağaçta elma var, ama elmayı annemle mağazadan alabilirim. Ben sadece sallanmak için bir ağaç istiyorum."

Peyton gülerek burnunu çeker, ama hemen öksürerek sesini bastırır ve "Damien, alacağımız ağaç ne olursa olsun küçük olacak ve büyümesi yıllar alacak. Ben..." der.

"Ben hallederim," diyorum ona gülümseyerek, dizine hafifçe vurarak. "Böyle bir ağaçta sallanmak ister misin?" diye soruyorum ona.

O da başını sallar.

"Tamamdır dostum. Ama ağaç kesmeye gerek yok... Çünkü arka bahçemizde zaten bir tane var."

Telefonumu çıkarır ve arkadaşlarıma mesaj atarak neye ihtiyacım olduğunu bildiririm. George, eve dönmeden önce halledileceğ ni söyler.

Yıllar önce babam evi inşa etmek için araziyi temizlediğ nde, annem arka bahçede gölge için eski bir ağacın kalmasını ısrarla istedi. Babamın sinirlendiğ ni, bunun estetiğ  bozacağ nı sylediğ ni, ama annemin ısrarcı olduğunu ve ağacın kaldığını söyledi.

Çocukken o ağacın altında oynamamıza izin verilmezdi, ama babamızdan uzaklaşmak istediğ mizde Matteo ve ben ağaca tırmanıp saklanırdık. Ve ben hep o ağacın salıncak asmak için mkemm l bir ağaç olduğunu düşünürdüm.

"Hadi yemeğ  gidelim," diyorum onlara. "Eve vardığ mızda sizi ağaca götüreceğim ve anneniz size kitap okurken siz de salıncakta sallanabilirsiniz."

Damien'e göz kırparım ve o sevinçle çığlık atar. Ve kalbim dolup taşmazsa ne olayım. Hayatım boyunca çok fazla karanlık yaşadım, ama bu ikisiyle geçirdiğim tek bir gün bile hayatımı çok daha aydınlık hale getirdi.

"ANNE! BABA! Bu The Giving Tree!" Damien, arazinin arkasındaki büyük ağaca doğru koşarken bağıyor. Ağaçta artık yepyeni bir lastik salıncak ve Matteo ile saatlerce oturup konuştuğumuz gövdenin ayrıldığı yere çıkan ahşap basamaklar var.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diyor Peyton, bana gülümseyerek. "Teşekkür ederim.

Bu... " O başını sallar ve gözleri yaşlarla dolar. "İkinizin de hak ettiğiniz şey," derim ona.

Damien önce merdivenlere doğru gider ve sorunsuz bir şekilde basamakları tırmanır, sonra arkasını dönüp kalın dala yaslanır. Yalnızca birkaç metre yükseklikte ama George yarın oyun parkına çim döşeteceğini söyledi, bu yüzden Damien düşerse bir yerini kırma ihtimali azalır.

"Anne, bana bak!" Damien yüzünde bir gülümsemeyle bağıır. "The Giving Tree'deyim!"

"Görüyorum," diyor Peyton, ona doğru yürürken.

Damien birkaç saniye etrafına bakındıktan sonra aşağı iner ve lastik salıncağa doğru gider. Salıncak, kendi başına binebileceği kadar alçaktır, bu yüzden ona izin veririm. Oturup tutunduktan sonra, arkasına yaklaşır ve onu nazikçe iterim.

Heyecanla kıkırdar ve Peyton gülümser. O anda, ikisini de güvende ve mutlu tutmak için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ederim.

Ona söylediğimde ciddiydim. Bu şehri yerle bir edeceğim ve ailemi tehdit eden herkesi, başta Anthony Rothschild olmak üzere, yakalayacağım. Bu dünyadaki zamanının tadını çıkarsa iyi olur, çünkü zamanı sınırlı.

"BU KİM?"

Annem, yüzü makyajla kaplı, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, siyah ve altın rengi bir pantolon takım elbise giymiş olarak oturma odasına girer. Kadın

50'li yaşlarının başında ama Botox ve Güney Florida'nın en iyi plastik cerrahları sayesinde 40'tan fazla görünmüyor.

İlk olarak Peyton'ı fark eder, ama ben açıklamaya fırsat bulamadan - o evde değildi ve ona telefonda büyükanne olduğunu söylemek istemedim - Damien her iki elinde birer kurabiyeyle mutfaktan koşarak gelir, şüphesiz onu şımartmaktan büyük zevk alan Martha'nın ikramıdır.

"İki kurabiye aldım, baba!" Kurabiyeleri bana göstermek için kaldırarak kıkırdar. "Seninle paylaşacağım."

Bana bir kurabiye uzattı ve ben de gülümseyerek aldım.

"Teşekkürler, canım." Kurabiyeden bir ısırık alıp, şoktan ağzı açık kalan anneme bakıyorum.

"O... az önce sana..."

"Anne," derim ve Damien'i yanıma getiririm, "torununu tanıştırmak istiyorum. Damien, bu senin büyükannen."

"Benim zaten bir büyükannem var," diyor Damien. "O cennette. Değil mi anne?"

Peyton gelip Damien'in önüne diz çöker. "Büyükannen cennette. Ama o benim annemdi. Bu büyükanne ise babamın annesi."

"Aman Tanrım," diyor annem. "Dominick, tıpkı sana benziyor, aynı gri gözler... sadece kıvılcı saçlı."

"Bu benim sayemde," der Peyton, garip bir gülümsemeyle ayağa kalkar. "Görünüşe göre İskoç genlerim çok güçlü."

"Anne, bu Peyton, Damien'in annesi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor

Peyton yumuşak bir sesle.

Brielle ile görüşmesi pek iyi geçmediği için gergin olduğundan eminim.

Peyton'a kız kardeşimin koruyucu olduğunu ve zamanla ısınacağını açıkladım. O sadece kendi içsel mücadelesiyle uğraşıyor.

"Neden onun varlığını şimdi öğreniyoruz?" diye sorar annem. "Anlamıyorum."

"Peyton bana söylemeyi planlamıştı, ama onu korkutan bazı şeyler gördü." Anneme anlamlı bir bakış attım ve o da anlayışla başını salladı. "Bu yüzden Damien'ı Coral Bay'de büyötmeye karar verdi, ama şimdi buradalar ve benimle yaşıyorlar."

Annem önce Peyton'a yaklaşır ve ellerini tutar. "Benim adım Larisa. Tanıştığımıza memnun oldum." Sonra,

büyükannen, bana *Babushka* demek ister misin? Rusça'da büyükanne anlamına geliyor.”

Damien kıkırdar. "*Bah-bush?*" diye tekrarlar, kelimeyi tamamen katleder.

Annem gülüyor ve Damien'e dönmeden önce sulu gözlerle bana bakıyor.

"Evet, tatlı oğlum. Ben senin *babushka'nım*. Büyükannen."

"*Babush*, bir kurabiye aldım. İster misin?" diye sorar ve kurabiyeyi ona uzatır.

"Oh, hayır, tatlım. Sen ye. Martha en iyi kurabiyeleri yapar." Damien başını sallar ve bir ısırık alır, annem ayağa kalkar.

"Seninle konuşabilir miyim diye merak ediyordum. Eve geldim, seninle seni şahsen yakalayabileceğimi umuyordum, ama sen beni yakalamışsın gibi görünüyor." Peyton'a ve sonra Damien'e gülümser.

"Damien," der Peyton, "neden gidip o kurabiye için biraz süt ve bir tabak almıyoruz?" Elini tutar ve anneme gülümser. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Benim için bir zevkti," der annem. "İkinizi de tanımayı dört gözle bekliyorum."

Onlar gittikten sonra annem, "İkisi de çok sevimli," der.

"Öyleler," diye onaylarım. "Ama bizim yaşam tarzımızdan pek hoşnut değil."

Annem anlayışla başını sallar. "O da anlayacaktır. Sen baban gibi değilsin ve o da harika bir anne gibi görünüyor."

"Öyle. Peki, benimle ne konuşmak istemiştin?" "Biriyle tanıştım," diye coşkuyla söyler.

"Tahmin etmiştim. Güvenlik görevlisi, bir erkeğin evinde kaldığını söyledi. Walter Freedman. Yirmi beş yıldır evli. Altı yıldır dul. İki çocuğu var, ikisi de North Harbor Point'in merkezinde bulunan finans şirketinde onun için çalışıyor."

"Tabii ki onu araştırmışsındır." Annem başını salladı.

"Evet... Matteo geçen hafta onu ziyaret etti."

Annem gülüyor. "Sizi seviyorum çocuklar." "Biz de seni seviyoruz."

"Bana onunla birlikte yaşamamı istedi," diyor.

"Evlilik dışı mı?" Yarı şaka yarı ciddi.

"Aslında" — elini uzatıp elmas yüzüğünü gösterir.

—“Evlenme teklif etti.”

"Tebrikler anne." Onu kucaklayıp başının üstüne öpüyorum. "Ne zaman onun yanına taşınmayı planlıyorsun?"

"Hemen." Evi gözden geçiriyor. "Bu evi tutmak istemiyorsan..."

Bugün Damien'in havuzda yüzdüğünü ve sonra arka bahçede oynadığını düşünüyorum. "Şimdilik burada kalacağız. Damien arka bahçedeki ağacı çok seviyor. George onun için lastik salıncak taktı."

Annem gülümser. "O ağaç her zaman en sevdiğim gölge ağacı olmuştur." Göğsümü okşar. "Walter'ın evine geri döneceğim. Yakında herkesle birlikte akşam yemeği yemek isteriz. Matteo ve Brielle'e bunu ben söylemek istiyorum."

"Tabii ki. Ama korumaları tutman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Anthony Damien'in peşine düştü. Onun tuttuğu iki adamı ortadan kaldırdık, ama o hala dışarıda."

"O çocuk." Annem iç çeker. "O her zaman kötü bir çocuktü. Ve kız kardeşine yaptıkları..."

"O zamanlar biliyor muydun?"

Kafasını salladı ve gözleri doldu. "Sana söylemek bana düşmezdi. Ne Anthony'nin yaptığını ne de babanın ona zorla yaptırdıklarını."

"Biliyorum." Anthony'yi öldürdüğümüzden emin olabilirdik, ama anlıyorum. Brielle annemize güvenmiş ve annem de onu kaçmasına yardım ederek elinden gelen en iyi şekilde onu korumuş.

"Umarım onu yakında yakalarsın." Gözyaşlarını siler ve başını sallar. "Annesiyle konuştun mu? Maria ve ben bir süre önce konuştuk ve o, oğlunun aldığı kararların hiçbirini onaylamıyor. Bir şeyler biliyor olabilir."

"Matteo bir süre önce ona soru sordu, ama belki ben de onu görmeye giderim. Zararı olmaz."

Ve eğer ortalıkta dolanıyorsa, belki annesinin yanında benim kokumu alır ve saklandığı delikten çıkar.

Veda ettikten sonra mutfığa gidip Peyton ve Damien'e katılıyorum. Peyton, kurabiyesini bitirdikten sonra ona yatma zamanının geldiğini söylüyor. Onu daha önce yıkamış olan Peyton, ona pijamalarını giydiriyor ve ben de odada olduğum için onun iç çamaşırı giydiğini fark ediyorum.

"Çocuk bezi giymiyor mu?" diye soruyorum. "Çocuk bezi mi?"

Damien gülüyor.

Bu çocuk her şeyi şaka sanıyor. Belki de benden çok kardeşime benziyor.

"Bebek bezi bebekler içindir. Ben bebek bezi giymiyorum." Yatağına atlar ve kitabı Peyton'a uzatır. "Anne, oku lütfen."

Peyton başını sallar. "Damien'in dediği gibi, o tuvalet eğitimini tamamladı. Şanslısın. Bezini değiştirmek zorunda değilsin."

Göz kırpar ve sadece şaka yaptığını biliyorum, ama sözleri bana ne kadar çok şey kaçırdığımı hatırlatıyor. Annem bir keresinde babamın hiç bebek bezi değiştirmedini söylemişti. Her zaman ya annem ya da dadı değiştirirdi.

"Ben bebek bezini değiştirdim," diyorum ona, Damien'in yanında, yatağın kenarında otururken.

Peyton bana bakar, yüzünde ciddi bir ifade belirir. "Biliyorum," der. "Ve bu şansı yakalayamadığın için üzgünüm."

"Kim bilir?" diyorum gülümseyerek, karamsarlığımın ortamı bozmak istemiyorum. "Belki bir gün Damien'e bir erkek ya da kız kardeşi verdiğimizde bu fırsatı yakalarım."

Peyton'ın ağzı açık kalır ve Damien çığlık atar.

"Bir erkek kardeş istiyorum!" der. "Olabilir mi?"

"Dominick, bu komik değil," diye tısladı Peyton. "Hayır, Damien, baban sadece şaka yapıyordu."

Bana öfkeyle bakar, benim de ona katılmamı bekler, ama benim aklımda sadece bebeğimi taşıırken ne kadar seksi görüldüğü vardır. Aniden, onu hamile bırakmak çok iyi bir fikir gibi gelir.

"DAMIEN, nasıl bir yatak odası istersin?" diye soruyorum, boş odaya bakarak.

Peyton, *The Giving Tree* kitabını okumayı yeni bitirdi ve artık oğlumun bu kitabı neden sevdiğini anlıyorum. Bu kitap, koşulsuz sevginin tanımıdır, annesinin ona hayatı boyunca verdiği şey. Annemi seviyorum ve o elinden gelenin en iyisini yaptı, ama yatmadan önce bize kitap okuduğunu hatırlamıyorum, hele ki bir ağacın kişileştirilip bir çocuğa özverili sevgiyi öğrettiği bir kitabı hiç hatırlamıyorum. "Eve mi gidiyoruz?" Damien sorumu yanlış anlayarak soruyor. "Ama ben salıncakları seviyorum."

Dudaklarını büküyor ve burayı sevmesi beni mutlu ediyor, ama bu evi kendi evi olarak görmemesi hoşuma gitmiyor, bu da beni soruma geri getiriyor.

"Hayır, dostum. Burası artık senin evin. Ama odanı sana göre düzenlemek istiyorum. Eski evinde odanın teması neydi?"

Damien bana şaşkınlıkla bakar ve Peyton'a baktığımda, alt dudaklarını ısırıyor.

"Teması yoktu," diyor. "Tek yatak odalı bir daireye param yetiyordu, bu yüzden odayı paylaşmak zorundaydık. Coral Bay'de kiralar çok yüksek, ama taşınmak Damien'in okulunu ve üniversitesini değiştirmek anlamına gelirdi, bu yüzden idare ettim."

Anladığımı belirten bir şekilde başımı sallayıp telefonumu çıkarırım. Erkek çocuk odaları aradıktan sonra ekranı Damien'e doğru çeviririm. "Odanı istediğin gibi dekore edebilseydin, ne yapardın?"

Oda örneklerine bakarken gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Odamda havuz olabilir mi?" diye sordu ve beni güldürdü.

"Hayır, dostum. Havuz dışarıda kalmalı. Başka neyi seviyorsun?"

"Ağacımı seviyorum."

"O da dışarıda kalmak zorunda," diyorum ve o yine somurtmaya başlıyor. "Arabaları seviyorum!"

Tamam, şimdi bir yerlere varıyoruz. "Ne tür arabalar?"

"Lastikleri olan ve hızlı giden arabalar. Lightning McQueen en sevdiğim!" Peyton'a yardım için baktım ve o gülümsedi.

"Birkaç ay önce evde hasta yatarken ona *Cars* filmini izlettim ve o filme takıntılı hale geldi. Üç filmi de bir günde izledik."

Bu filmleri hiç duymadım, ama yakında onunla birlikte izlemek için zaman ayırmam gerektiğini not ediyorum.

Google'da *Cars* yatak odalarını aratıp ekranı ona gösteririm.

"Bu!" Karikatür arabalarla dolu odayı işaret ediyor. "Bunu istiyorum! Ve bir araba yatak!" Annesine bakıyor. "Anne, benimle birlikte araba yatağında yatacak mısın?"

Peyton'ın gözleri büyüdü ve ben gülümsedim.

"Hayır, dostum. Anne kendi odasında uyuyacak," diyorum ona. *Ya da benim odamda, eğer benim istediğim gibi olursa.*

PEYTON

Dominick'in yanına taşınalı bir haftadan biraz fazla oldu ve artık bir rutine girdik. Dominick her sabah Damien ve benimle kahvaltı yapıp ofisine çalışmaya gidiyor. Bu sırada Damien ve ben havuzda ve arka bahçede oynuyoruz

—Damien bir keresinde salıncak seti olmasını dilediğini söylemişti ve ertesi sabah sihirli bir şekilde ortaya çıktı—ve Damien'in yeni yatak odası arasında gidip geliyoruz. Damien'in yatak odası sanki *Cars filmi* her yere kusmuş gibi görünüyor.

Dominick'in parmaklarını şıklattığı anda işlerin bu kadar çabuk hallolduğunu hiç görmemiştim, ama itiraf etmeliyim ki, bu oldukça etkileyici. Neden bu kadar başarılı olduğunu anlayabiliyorum. Birkaç kez ofisinde iş görüşmesi yaparken onu duydum, kendinden emin ve bilgili biri ve hayır cevabını kabul etmiyor.

Bazen Dominick öğle yemeğinde bize katılır. Genellikle şehir merkezindeki ofisinde çalıştığını öğrendim, ama Damien'e yakın olmak istediği için evden çalışıyor. Her akşam yemeğinde de bize katılır ve Damien'le birlikte film izleyip oyuncaklarıyla oynayarak akşamımızı geçiririz. Sonra Dominick yatma vaktinde ona yardım eder. Birkaç kez yatmadan önce ona hikaye bile okudu.

Burada geçirdiğim ilk birkaç gece, Damien uyuduktan sonra, sıkıntıdan ana salona çıktım. Ancak Martha her akşam yemeğinden önce çıkıyor, Dominick ofisine çekilip çalışıyor, Matteo ve Brielle

ortada yoktu, ben de vazgeçtim ve artık doğrudan odama gidip televizyon izliyor ya da kitap okuyorum — çünkü Damien'in odası çocukların hayallerindeki odaya dönüştürüldükten sonra, ben de yan odaya taşındım.

Dominick bana bir şans vermemi istediğinde, *bizi* kastettiğini düşündüm. Damien gelmeden önce ofisinde dururken, beni öpeceğini bile düşündüm. Ama bir daha beni öpmeye çalışmadı ve yaptığımız her konuşma Damien etrafında dönüyordu, bu da bana her şeyin hayal ürünü olduğunu düşündürdü. Bu biraz garip çünkü bana başka biriyle çıkmamamı söyledi. Başka biriyle öpüşmem ya da yatmam fikri onu deli ediyordu. Ama bana, anne babasının görücü usulü evlendiğini ve bu yüzden aralarında aşk olmadığını söylemişti, belki de benden beklediği budur, aşksız bir evlilik. Sanırım konuşmamız gerekecek, çünkü ben bunu istemiyorum. Aşk konusunda pek şanslı değildim, ama bunu bulmaktan vazgeçmek için henüz çok gencim.

Kapımın dışında bir ses duyuyorum, bu yüzden oraya gidip kim olduğunu görmek için dışarı bakıyorum. Brielle ile birkaç kez karşılaştım, ama o genellikle mesafeli davranıyor ve Matteo da gelip gidiyor, ama onu sık sık görmüyoruz. Dominick ikisinin de burada yaşadığını söylemeseydi, bunu asla bilemezdim.

Larisa birkaç kez akşam yemeğine katıldı ve Damien onu sevmiş görünüyor. O çok tatlı ve ikimizi de tanımaya çalışıyor. Dominick, çocukluklarında çok içine kapanık olduğunu söylüyor, bu yüzden Damien'in onu yumuşatmasını izlemekten keyif alıyor. Ama Damien en çok Martha'ya ısınmış görünüyor. Muhtemelen bunun, her gün birlikte pasta yapmaları ve benim gerekli olmadığını söylememe rağmen Martha'nın ona her zaman en sevdiği yemekleri pişirmesiyle bir ilgisi var.

Ev hanımı bir anne olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir ve Damien ile vakit geçirmekten keyif alsam da, onun sıkılmaya başladığını fark ediyorum. Benim okula gitmem ve çalışmam nedeniyle hayatı boyunca düzenli bir çocuk bakımında kaldı ve bence sosyalleşmeyi özlüyor. Burada başka çocukların olmaması da durumu zorlaştırıyor.

Bu yüzden Dominick ile konuşmamız gerektiğine karar verdim. Damien yatmaya gittiği için, şimdi bunun için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm.

Kapımın önünde sadece Ricky'nin durduğunu gördüğümde, Dominick'in Damien ve beni korumak için tuttuğu güvenlik görevlisi. Onun işi, güvenliğimizi sağlamak için bizi takip etmek ve geceleri oğlunun odasının önünde nöbet tutmak.

O adamın uyuduğundan bile emin değilim. Ona hızlıca başımı sallayarak selam verdikten sonra, onu bulacağımı bildiğim Dominick'in ofisine doğru merdivenlerden aşağı indim. Damien'la vakit geçirmediği zamanlarda hep orada olur.

Kapı açık ve ben içeri girmek üzereyken, "Umurumda değil!" diye bağıyor.

Yüksek bir patlama sesi duyulur ve onun yumruğunun ahşap masaya vurduğunu düşünerek irkilirim.

"Onu kilitleyin. Lanet olası cevaplara ihtiyacımız var. Sonra da kendi ellerimle boğazını keseceğim. Orada görüşürüz."

Nefesimi tutarak, gitmek mi yoksa içeri girmek mi diye düşünürken, karar veremeden Dominick kapıdan fırlayarak bana doğru koşar. Orada olduğumu bilmediği için geriye doğru uçar ve yere düşerim.

Üzerimde dikilen onu görünce, babamın annemi dövdükten sonra üzerinde durduğu anlar zihnimde canlanıyor ve kendimi gözlerimi kapatıp en kötüsüne hazırlarken buluyorum.

Ama en kötüsü gelmez.

"Tanrım," diye tıslar Dominick, beni nazıkçe yerden kaldırıp oturma odasına taşır. "İyi misin? Ne yapıyordun?"

Gözlerimi tam zamanında açtım ve onun benden ofis kapısına ve tekrar bana baktığını gördüm.

"Beni mi gözetliyordun?"

Kaşlarını kaldırıyor ve ben beni indirmesini istiyorum ama o beni daha sıkı tutuyor.

"Yalan söyledin,"
diyorum boğuk bir
sesle. "Ne?"

"Bu eve işini karıştırmayacağını söylemiştin. Seninle konuşmaya geliyordum ve *birinin boğazını* kendi ellerinle *keseceğini* söylediğini duydum."

Dominick'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ya Damien olsaydı? Konuşmanı duyabilirdi. İstedğin bu mu? Oğlumuzun babasının bir katil olduğunu bilmesini mi istiyorsun?"

"Siktir." Elini yüzüne sürer.

Sakallarının uzadığını fark ettim. Gözleri... soğuk görünüyordu ve gözlerinin altındaki bronzlaşmış cildi, günlerdir uyumamış gibi koyu renkteydi.

"İyi misin?"

İçini çeker. "İşler sarpa sardı. Biri sevkiyatlarımızın peşinde. Birini kaybettik, bize yüzbinlerce dolara mal oldu, ama sonuncusunda işleri batırdılar ve içlerinden birini yakalayabildik. Depoda tutuluyor, sorguya çekilmeyi bekliyor. Konuşurken düşünmedim. Söylediklerimi sansürlemeye alışkın değilim."

"Başka bir yere taşınmak istersen..." Çenesi sıkışır, ben de eklerim, "Başka bir şehre değil. Ama başka bir yere taşınabiliriz. Başka bir eve. Aslında iş aramaya başlayabileceğimi düşünüyordum..."

"Peyton," diye homurdandı, "hiçbir yere gitmiyorsun. Seni ya da oğlumuzu asla incitmem. İkinizden herhangi birinin incinmesindense kendimi öldürürüm."

Onu inanmak istiyorum, boğazım düğümleniyor. Aksini gösteren hiçbir şey yapmadı, ama ikisini birbirinden ayırmak zor: şiddet uygulayan iş adamı ile şu anda kanepede oturmuş, beni dünyadaki en değerli şey gibi kucaklayan adam.

Telefonu elinde titrer ve elini sıkıca kapatır. "Gitmem gerek."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum ve ayağa kalkmak yerine bana bakıyor.

"Son birkaç gündür kafam başka yerdeydi, ama seni ve Damien'i burada istiyorum." Saçlarımın birkaç telini kulağımın arkasına itti. "Eve geldiğimde konuşuruz."

Başımı sallıyorum, sonra ayağa kalkıyor, beni kanepeye oturtuyor ve ben olduğum yerde kalıp ne halt ettiğimi merak ederken kapıdan çıkıyor. Buraya taşınmayı kabul ettim, ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. İşini evden uzak tutsa bile, çıktığında ne yaptığını biliyorum.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor Brielle, gölgelerin içinden çıkarak. "Bir dakika önce oğlunla araba oynayan, bir dakika sonra birini vuran bir adamla nasıl birlikte olabilirsin?"

Her zamanki gibi bakımlı bir şekilde yanıma geliyor. Bugün, yüksek bel, geniş paça kırmızı pantolon ve düz karnını hafifçe gösteren kolsuz kısa bir üst giyiyor. Sarı saçları yeni boyanmış gibi görünüyor ve makyajı kusursuz. Görünümünü tamamlayan ise, markanın imzası olan kırmızı tabanlı bir çift topuklu ayakkabı. Bütün gün ne yaptığını bilmiyorum ama onu mükemmelden başka bir şekilde gördüğüm hiç olmadı.

Bu arada, ben oversize bir tişört ve pamuklu şort giyiyorum, bu da beni evsiz birine benzetiyor.

"Kafandan ayrılma düşüncesini çıkar," diyor, önümde durarak. "Kardeşimi bir şekilde seni bırakmaya ikna etsen bile, bu dünyaya girdiğinde, çıkmanın yolu yok. Herkes çoktan konuşmaya başladı. Dominick'in bir oğlu olduğunu biliyorlar, yüce Antonov imparatorluğunun varisi. Matteo, Anthony'nin onu kaçırmaya çalıştığını herkese yaydı ve şimdi alnında büyük bir hedef tahtası ve üzerinde yüksek bir fiyat etiketi var."

"Sen kaçtın," diyorum, Dominick'in onun neredeyse beş yıl Rusya'da kaldığını söylediğini hatırlayarak.

"Ve şimdi geri döndüm, kendi isteğimle değil. İstedğin kadar mücadele edebilirsin, ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Yanıma gelip kanepeye oturdu.

"Büyükbabam büyürken, Harbor Point şiddet, yolsuzluk ve yoksullukla doluydu. Büyükbabam, arkadaşları Antonio Russo ve Joseph Rothschild Senior ile birlikte yavaş yavaş şehri temizlemeye başladı. İşletmelere koruma sağladılar, böylece zorla çıkarılma veya soyulma korkusu olmadan çalışabilsinler. Sokakları şüpheli uyuşturucu satıcılarından ve pezevenklerden temizlediler ve büyükbabam tüm ithalat ve ihracatı kontrol edebilmek için limanı satın aldı. Sonra, harap binaları satın almaya ve yenilemeye başladılar."

"Rothschild ve Russo mu?" diye soruyorum, bu isimleri daha önce duymuştum. "Lorenzo ve Anthony'yi mi kastediyorsun..."

"Büyükbabalar," diye bitiriyor. "Antonio ve Joseph Senior kalp krizi ve trafik kazası nedeniyle erken yaşta vefat etseler de, büyükbabam seksenli yaşlarına kadar yaşadı. Büyükbabam emekli olmaya hazırlandığında, o ve arkadaşları bu şehri tamamen değiştirmişlerdi. North Harbor Point geliyordu ve South Harbor Point on kat daha güvenli hale gelmişti." Düşünceli bir şekilde gülümsüyor ve büyükbabasını çok sevdiği belli oluyor. "Ama büyükbabam, Andrey'in yönetimi devralmasına izin vererek bir hata yaptı."

Dominick'ten Andrey'in babaları olduğunu duydum, ama hepsi ona unvanıyla değil, ismiyle hitap ediyorlar.

"Babam, hayatının çoğunu yoksul olarak geçirdi çünkü büyükbabamın çabalarının bir fark yaratması yıllar aldı. Ama yaşlandığında ve büyükbabam iyi bir hayat sürerken, paranın neler yapabileceğini tattı. Ağgözlü oldu, güç ve kontrolün tadını çıkardı ve büyükbabamın onu uyarmasına rağmen, işi bir sonraki seviyeye taşıdı v Giuseppe ve Joseph ile birlikte onu O yasadışı

ithalatına izin verdi, uyuşturucu satıcılarını sokaklara kabul etti ve pezevenklere yeşil ışık yaktı çünkü bu, cebine daha fazla para girmesi anlamına geliyordu.

"Büyükbabam, Andrey'in kendisi ve arkadaşlarının dönüştürdüğü şehre yaptıklarını izleyemedi, bu yüzden Rusya'ya gitti ..."

"Sen oradaydın," diyorum, Dominick'in oraya gittiğini ve sonra onunla birlikte geri döndüğünü hatırlayarak.

"Evet, büyükannem ve büyükbabam vefat edene ve Dominick beni eve getirene kadar dört yıldan biraz fazla orada yaşadım." Üzüntüyle gülümsüyor. "Kardeşlerimi ve annemi özledim, ama burayı sevmiyorum. Yenilenmiş olmasına rağmen bu evi sevmiyorum. Temsil ettiğı her şeyi sevmiyorum. Bu şehri sevmiyorum. Nereye gidersem gideyim, bana Andrey'i hatırlatıyor ve ondan nefret ediyorum."

"Beni kalmaya ikna etmeye çalışıyorsan, pek de iyi bir tablo çizmiyorsun," diyorum ve Brielle gülüyor.

Onu ilk kez gülerken görüyorum ve neşeyle dolu parlak mavi gözleriyle bana baktığında, daha da güzelleşiyor ve bana Dominick'in nadiren gardını indirdiğı anları hatırlatıyor.

"Dominick doğduğundan beri Antonov Enterprises'ı yönetmesi için yetiştirildi. Andrey kendisinin bir kopyasını yaratmayı umuyordu, ama en iyi çabalarına rağmen oğlunun aslında bir kalbi ve vicdanı olduğunu fark ettiğinde, kontrolünü bırakmayı reddetti. Matteo çok fazla belirsizdi ve Dominick ile Matteo çok farklı olsalar da, birbirlerinden ayrılamaz olmalarından nefret ediyordu."

Komik bir şekilde gülerken başını salladı. "Dominick ve Matteo babamızı ortadan kaldırmayı planladılar, ama babam bunu fark etmiş olmalı ki, ölürse işini en iyi arkadaşı ve iş ortağı Giuseppe'ye bırakacağını söyledi. Dominick, Daniella Russo ile evlenene kadar işin kontrolünü devretmeyeceğini bahane etti, ama herkes bunun sadece değerli kontrolünü elinden bırakmayı ertelemek için bir bahane olduğunu biliyordu.

"Bu yüzden kardeşlerim başka bir plan yapmak zorunda kaldı. Dominick yıllarca ona yalakalık yaptı ve bu işe yaradı. Andrey ölmeden yaklaşık bir yıl önce Alzheimer teşhisi kondu ve vasiyetini güncelledi, böylece başına bir şey gelirse Dominick her şeyi alacaktı."

"Adam gerçek bir mücevher gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum.

"Andrey'i nasıl hayal ediyorsan, o on kat daha kötüydü." Boğazını temizledi ve gözlerimi kilitledi. "Ayrılmamın sebebi, hamile olduğumu öğrendikten sonra beni kürtaja zorlamasıydı."

Tepkimi engelleyemedim, nefesimi kesip ağzımı kapattım.

"Aşıktım," diye itiraf etti, bakışları uzaklara dalmış, sanki başka bir yerdeymiş gibi. "Ama başka bir adama söz vermiştim: Anthony Rothschild," dedi, "Damien'i kaçırmaya çalışan pislik. Artık bakire olmadığımı öğrendiğinde bana tecavüz etti ve bir ay sonra hamile olduğumu öğrendim.

"Andrey'e, iş ortağının oğlu bana tecavüz ettiği için kızgın olması gerekirken, bacaklarımı açmamam gerektiğini söyledi ve sonra beni kürtaja zorladı. O zamanlar bilmiyordum, ama Anthony ve babasına söylemiş olmalı, çünkü babası benim babamı öldürdü.

"Anthony senin oğlunun peşine düştüğünde, bunun göz göze dış dış olduğunu söyledi. Dominick, babamın onun varisi olduğunu düşündüğü kişiyi elinden aldığını düşünüyor, bu yüzden Dominick'in varisini elinden almak istiyor."

"Hay sıçayım," diyorum. "Ve ben tüm bunlara razı mı olmalıyım?"

"Hayır," diyor. "Hiçbir şeye razı olmak zorunda değilsin, ama senin ve oğlunun şu anda yaşadığı dünyanın bu olduğunu kabul etmelisin.

"Dominick bizim babamız değil. Babamız öldüğü anda, Dominick Anthony'nin ailesiyle bağlarını kopardı. Artık görücü usulü evliliklere izin vermedi ve babamızın kirletmiş olduğu sokakları temizlemeye başladı.

Son dört yılını yasal işlerini kurmak, gayrimenkullerini genişletmek, harap olmuş işleri satın almak ve yenilemekle geçirdi, ama babamızın yaptıklarını düzeltmek zaman alıyor. Ve bazıları asla düzeltilemez, bu yüzden bununla savaşmak yerine, kontrolü elinde tutmak için bunu kendi lehine kullanıyor. Çünkü o yapmazsa, başka biri yapacaktır. Ya o kişi Andrey gibi biriye?"

O, mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırır ve ben de anlayışla başımı sallıyorum. "Dominick acımasız olmaktan başka seçeneği yok," der. "Eğer bir

zayıflık gösterirsen, ölürsün. Biz öldür ya da öl dünyasında yaşıyoruz ve Dominick hayatta kalmamızı sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacak."

"Peki ya sen?" diye soruyorum, merakım galip geliyor. "Sen bu işin neresinde yer alıyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor ve bir an için benim hissettiğim gibi görünüyor: savunmasız, güvensiz ve çok kaybolmuş. Ama sonra derin bir nefes alıyor ve bırakıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini öne çıkarıyor. "Senin gibi ben de burada olmak zorundayım. Ama buna karşı koymanın bir anlamı yok. Güzel ve zengiyim ve eğlenmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yok, o yüzden

yapacağım." Ayağa kalkar ve bana gülümser. "Ne kadar çabuk kabullenirsen, o kadar iyi. Ayrıca, kardeşime karşı bir şeylerin olduğu çok açık. Ön yargılarını bir kenara bırak ve akışına bırak."

Ayağa kalkar ve uzaklaşmaya başlar, ama sonra durur ve bana bakar. "Bu akşam birkaç arkadaşımın Kings Point'e içmeye gidiyorum, istersen sen de gelersin."

"Kings Point nedir?"

"Kardeşlerimin sahibi olduğu lüks bir kulüp."

"Damien'e bakacak kimsem yok."

"Martha," diye seslendi Brielle ve bir saniye sonra Martha köşeden başını uzattı.

"Evet, Brielle?"

"Bu gece Damien'e göz kulak olabilir misin? Ricky de burada olacak."

"Tabii ki," der gülümseyerek. "O tatlı çocuğu senin için her zaman bakabilirim. Sadece yüz metre uzaktayım."

"Ne?" diye sorarım şaşkınlıkla, Martha gülmeye başlar.

"Canım, bildiğini sanıyordum. Ben arka tarafta, çalışanların kaldığı yerde yaşıyorum.

Tüm tam zamanlı çalışanlar orada yaşıyor."

"Oh, bunu bilmiyordum." Muhafızların ev ile havuz evi sandığım yer arasında gidip geldiğini görmüştüm, ama orada kimsenin yaşadığını bilmiyordum. "Emin misin? Sana ekstra ödeme yapabilirim."

Martha gülüyor. "Oh, hayır. Güven bana, Dominick bana yeterince ödüyor. Hiç sorun değil."

"Mükemmel," diyor Brielle. "Bir saat içinde hazır ol." "Dominick o zamana kadar eve gelmez mi?" diye soruyorum.

"Sanmıyorum." Brielle omuz silkiyor. "Cevaplar alacağını söyledi ve işkence genellikle biraz zaman alır."

Martha'ya bakıyorum, o da hiç şaşırılmamış gibi görünüyor ve tezgahları silmeye devam ediyor.

"Ailemizin kim olduğu ve ne yaptığı bir sır değil," diye açıklıyor Brielle. "Tüm çalışanlar gizlilik sözleşmesi imzalar, ama imzalamasalar bile Antonov'un itibarı her şeyi anlatır. Kimse bize karşı gelmeye cesaret edemez."

"Anthony bunu yaptı ve sevkiyatlarla uğraşan her kimse o da yapıyor."

"Başka bir deyişle," diyor. "Akıllı başında ya da ölüm arzusunda olmayan hiç kimse bize karşı gelmeye cesaret edemez."

DOMINICK

"Bir aydan kısa sürede iki sevkiyat," diyor Matteo depoya girerken. "Biri bizimle dalga geçiyor."

Haklı. Eğer sevkiyatları gerçekten çalmış olsalardı, bu başka bir şey olurdu. Ama sadece onları yok etmek için geldikleri gerçeği, bize bir mesaj göndermeye çalıştıklarını gösteriyor. İlk seferinde binlerce dolarlık uyuşturucuyu yakarak paçayı kurtardılar, ama bu sefer adamlarımız hazırlıklıydı ve silahları kurtardı.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır. Hiçbiri tanımıyor. O bu mahalleden değil."

Kardeşim herkesi tanımayı önemsiyor, bu yüzden bu kişiyi tanımaması, kasabaya yeni oyuncuların geldiği anlamına geliyor.

"Merhaba," diyorum metal sandalyeye bağlı olan adama.

Delikli siyah bir tişört ve yırtık kot pantolon giymişti; moda trendi olarak satın alınmış değil, yıllarca giyilmesinden dolayı yıpranmış türden. Ayakkabıları da eski ve yıpranmıştı. Kollarında ve boynunda, muhtemelen hapisanede veya birinin bodrumunda yapılmış gibi görünen sayısız berbat dövme vardı. Sanırım parasızdır, yani büyük olasılıkla bu işi yapmak için para almıştır. Onu kimin tuttuğunu bile bilmiyor olabilir.

Bana dik dik bakıyor, Matteo gülüyor ve sonra yüzüne bir, iki yumruk atıyor. Adamın başı yana doğru savruluyor ve sonra öne eğiliyor,

burnundan kan, yüzünden ağzına doğru kırmızı bir nehir gibi akıyor. Bayılmasaydı muhtemelen kanı boğazına kaçacaktı.

Matteo'ya bakıyorum, o da omuz silkiyor.

"Benim hatam. Birkaç haftadır seks yapmadım ve dövüşümün yaklaştığını biliyorsun. Birikmiş hayal kırıklığı gerçek." Bana alaycı bir şekilde sırtıyor ve söyleyeceği her neyse beni kızdıracağını zaten biliyorum. "Nasıl yapıyorsun

bilmiyorum dostum. O günlerce süren kıvrımlarıyla, bizim evde yaşayan, sikişmek için yalvaran, günah kadar seksi bir kadın var yanında ve ben onun bir kez bile senin adını söylediğini duymadım. Senin irade gücün eşsiz." "Bir," diyorum ona, "ona asla adından başka bir şekilde hitap etme. O benim çocuğumun annesi, senin yeğenin. Ve iki, kes şunu

Sorguladığımız adamları bayıltmak!"

Adam ukala bir cevap veremeden, inlemeye başlar.

"Oh, iyi, uyanmışsın," der Matteo, ona yaklaşarak. Çenesini kavrar ve adamın kendisine bakmasını sağlar. "Kimin için çalışıyorsun?"

Adam kan tükürür ve Matteo'nun gömleğinin önüne sıçrar. "Yanlış hareket," der Matteo soğukkanlılıkla.

Köşeye doğru yürür ve su doldurmak için bir kova alır. Adam onun ne yaptığını görünce konuşmaya başlar.

"Hiçbir şey bilmiyorum," der. "Yemin ederim."

Üzerinde kimlik olmadığı için kim olduğunu bilmiyoruz. BT uzmanımız Eddy, polis kayıtlarına girip yüz tanıma yapmaya çalışıyor, ama bu biraz zaman alabilir ve kim olduğunu öğrendiğimizde bile, kimin için çalıştığını açıklamayabilir.

Matteo sandalyenin etrafında dolaşır ve bir eliyle adamın başını geriye doğru çeker. Diğer eliyle yüzüne su dökmeye başlar, onu boğmaya çalışır.

Adam önce öksürür, ama su çok fazla olunca boğulmaya başlar.

"Dur," diye kekeler, başını ileri geri sallayarak.

Matteo birkaç saniye daha onu boğmaya devam eder ve bana doğru başını sallar.

"Bir şey biliyorsun," diyorum ona. "Sevkiyatımı mahvetmeye çalışırken yakalandın.

ve görüntülere göre, bunu geçen sefer de yapan sensin."

Gözleri büyüdü, sanki aptal herif güvenlik kameralarımızın olduğunu şimdi fark etmiş gibi.

"Beni kimin tuttuğunu bilmiyorum," diye ağlar. "Bana sadece para verdiler ve işi batırmamı söylediler. Kolay para olacağını düşündüm."

"Patlayıcılarla limanda bulduk," der Scotty, içeri girip birini sürükleyerek.

Matteo içinden küfürler eder, ama ben sadece başımı sallar, hiçbir duygu göstermez. Biri bize zarar vermek istiyor ve tahminimce, ilk adam başarılı olamayınca, bizim meşgul olacağımızı bildikleri için işi bitirmek için bir başkasını gönderdiler.

"Bir sandalye al," diyorum, kelepçeli ve ağzı tıkanmış olmasına rağmen çırpınan ikinci adama. "Parti başlasın."

Scotty, İkinci Adam'ı bir sandalyeye oturtur ve onu sandalyeye bağlar. Ama ben onun yaptıklarını izlemiyorum. Adamların birbirlerine bakışlarını izliyorum.

Matteo gözlerimi kilitliyor ve ben başımı sallıyorum.

Birbirlerini tanıyorlar.

"Arkadaşın biraz yüzmeye çıkacaktı," diyor Matteo, küçük çocukları korkudan altlarına sıçratacak bir gülümsemeyle. "Sen de ona katılmaya ne dersin?"

Beklemeden, İkinci Adam'ın başını geriye doğru çekip onu suyla boğmaya başlar. İkinci Adam bunu beklemediği için boğulmaya başlar ve Matteo onu bıraktığında her yere kusar.

"Siktir!" İkinci Adam bağırır. "Ben bunun için anlaştım."

"Öyle mi?" diyorum, onun önüne geçerek. "Antonovların sahip olduğu bir limana gidip işimizi mahvetmeye çalıştığında ne olacağını sanıyordun?" Önüne diz çöküp gülümsüyorum. "Öleceksin. Ama nasıl yapacağımız senin işbirliğine bağlı. Seni kimin tuttuğunu söyle, biz de işini çabuk bitirelim."

Yutkunur ama konuşmaz, ben de Matteo'ya hafifçe başımı sallarım.

O bir dolaba gidip eldiven ve pense alır, adamlardan biri inler.

Eldivenleri giyerek, İkinci Adam'ın ağzını açar ve dişlerinden birini koparır. Kan donduran bir çığlık odayı doldurur ve pantolonunun önü koyu bir lekeyle kaplanır. Altına işemiştir.

"Lütfen," diye inliyor Adam Bir. "Öldürün beni! Adamı tanımıyorum, ama sarı saçlı ve dövmesi var." Umutsuz bir bakışla bana bakıyor, bir mucize eseri ona acıyıp hayatını kurtaracağımı umuyor.

"Ön kolunda yılan dövmesi var," diye devam eder. "Bize parayı verdi ve başarılı olursak geri gelebileceğimizi, tekrar yaparsak bize ödeme yapacağını söyledi."

"Anthony," diyor Matteo, iki adamdan söylediklerimizi saklamaya çalışmadan.

Kısa süre sonra öldürülecekler ve ölü insanlar bilgi paylaşamazlar.

"Anthony'nin parası yok," diyorum. Ve sonra aklıma geliyor. "Belediye Belediye başkanı. Müzayedede onun için kefil oldu. Anthony'nin ne yapıyorsa, kolayca ona finansman sağlayabilir."

Matteo çenesini sıkar. "Görünüşe göre belediye başkanını ziyaret edeceğiz."

"BEYLER," diyor Eric Vanderbilt bir saat sonra.

North Harbor Point Country Club'ın barında oturmuş, birkaç arkadaşıyla içki içiyor. Herkesle sohbet ettikten sonra özel bir odaya geçecekler, orada poker oynayacaklar ve yarı çıplak kadınlar onlara servis yaparken onlar da kadınları süzüp ellecekler. Sonra içlerinden birini seçip sevişecek ve sonra eve, hayal dünyasında yaşayan karısına gidecek, karısı da onun yarı yaşında bir kadını becermediğini varsayacak.

Bunu biliyorum çünkü Andrey hayattayken, onunla bir poker oyununa katılma talihsizliğini yaşadım. O zamanlar şehir yöneticisi olan Eric Vanderbilt ile tanışmamı istedi. Ben üzerime düşeni yaptım ve şimdi o belediye başkanı ve yakında yeniden seçime girecek olmasına rağmen bunu yapmaya devam ediyorum. Ama bu adama hiç güvenmiyorum.

"Eric, nasılsın?" diye soruyorum, yanına oturarak.

Matteo solundaki adama sert bir bakış attı ve adam kalkarak Matteo'ya tabureyi boşalttı.

"Bu gerekli miydi?" diye sorar Eric, viskisini yudumlarken.

"Anthony Rothschild ile çalışman kadar gerekliydi," derim, teorimizi doğrulayacak bir tepki bekleyerek.

Ama tepki vermez. Gözlerini devirir, içkisini masaya bırakır ve bana bakar. "Sana zaten söyledim, babası ve ben eski dostuz. Bana gelip yeniden başlamak için destek istedi, ben de müzayedede ona destek olmayı teklif ettim. Sen onun teklif vermesini engelledin. Konu kapanmıştır."

"Anthony'yi en son ne zaman gördün?" diye sorar Matteo, Eric'in ona bakmasını sağlar.

"O günden beri görmedim." Bardağını kaldırıp bir yudum alır ve ben bu kadar dikkatli bakmasaydım, elinin titrediğini fark edemezdim.

Gergin... suçlu gibi davranıyor.

İçkisini bir dikişte içip ayağa kalkar. "Bakın, sizin aranızdaki haydut rekabetine karışmaya çalışmıyorum." Ceketinin düğmelerini ilikler, ama bira göbeği yüzünden ceket neredeyse patlayacak gibidir. "Şimdi, izin verirseniz, poker oyunum var."

O uzaklaşırken Matteo da onu takip etmek üzereydi, ama ben başımı salladım, gözümüzün önünden kaybolduktan sonra ne yapacağını görmek istedim. Belediye Başkanı bilmiyor, ama kulübün her köşesinden adamlarım onu izliyor.

Adamlarımın gördüklerini bana göndermelerini beklerken, Daniil'den bir mesaj geliyor. Brielle'in dışarı çıkmak için giyinmiş olduğu belli olan bir fotoğrafı ve yanında...

"Vay canına." Matteo ıslık çalar, kız kardeşimizin nerede olduğunu bilmesi gerektiği için benimle aynı mesajı almış olduğu açıktır. "Lanet olsun, o kadının kıvrımları olduğunu biliyordum, ama..."

"Bir kelime daha etme," diye bağıryorum, Peyton'ın fotoğrafına bakarak, bizim birlikte geçirdiğimiz gecede giydiği aynı lanet siyah elbiseyi giymiş.

O elbiseyi her yerde tanırım. Lanet olsun, her mastürbasyon yaptığımda o elbise ve o kadın ön plandadır. Ama bu fotoğrafta biraz farklı görünüyor. Hamileliği nedeniyle vücudu değiştiği için elbise vücudunun her kıvrımını sarıyor ve göğüsleri... Lanet olsun, dışarı taşıyor.

Daniil: Kings Point'e gidiyorum. VIP alanı rezerve edildi. Brielle'in arkadaşlarıyla orada buluşacağım.

Ben: Peki ya oğlum?

"Endişelendiğin şey bu mu?" Matteo gülüyor ve grup sohbetinde cevap verdiğimi fark etmemi sağlıyor. "O lanet olası küçük elbiseyi giyen Peyton'ı kimlerin göreceği konusunda endişelenmen gerekiyor."

Daniil: Martha ona bakıyor.

"Gidelim," diyorum Matteo'ya ve country kulübünden çıkıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, sesinde eğlence var.

Telefonum çalıyor ve Daniil'den başka bir mesaj bekliyorum, ama belediye başkanının birine mesaj attığı yakınlaştırılmış bir fotoğraf çıkıyor.

Tabii ki, mesajda **"Şüphelenmeye başladılar. Senin yerinde olsam dikkatli olurum"** yazıyor.

"Anthony'ye mesaj atıyor olmalı," diyor Matteo, arabama binerken, çünkü buraya beni arabamla getirmişt看.

"Anthony tek başına tüm bunları yapabilecek kadar zeki değil," diyorum ona, arabayı çalıştırıp kulübe doğru yola çıkarken. "Ve kirlili işlerini yaptırmak için insanlara para ödeyecek kadar kaynağı da yok. O bir kukla. Ama asıl soru, iplerini kim çekiyor?"

PEYTON

"NEDEN GIYINMEDİN?"

Arkamı dönüp iç çekiyorum. "Giyindim."

Dairemdeki eşyalarım teslim edildi ve Dominick'in kira sözleşmemi feshetmek için para ödediğini öğrendim, ama bu kutularda kulübe veya bara gitmek için uygun hiçbir şey yok.

"Artık resmi," diyorum, ellerimle vücudumu okşayarak. "Ben anne vücudu ve anne kıyafetleri olan bir anneyim."

Brielle birkaç saniye bana bakar ve sonra kahkahayı patlatır. "Aman Tanrım. Kes şunu. Eğer o" — vücuduma doğru başını sallar — "anne vücuduysa, beni de yaz. Çünkü vücudun çok kıvrımlı ve göğüslerin sanki satın almışsın gibi görünüyor."

"Çok iyi sütyenlere yatırım yapıyorum."

Yine gülüyor ve sonra dolabıma doğru yavaşça yürüyor, ben kutuları açarken kıyafetlerimi oraya asmıştım. "Oh, peki ya bu? Bu seksi ve sade. Kulüpte bir gece için mükemmel."

Dominick'le geçirdiğim geceden beri giymediğim küçük siyah elbiseyi kastediyor. Kısa süre sonra hamile olduğumu öğrendim ve Damien doğduktan sonra, randevulara çıktığımda onu giymeye cesaret edemedim. Çok fazla anı barındırıyor. O gece yatağa girdiğimizde, bunun daha fazlasının başlangıcı olduğunu düşünmüştüm, ama ertesi sabah bunun son olduğunu öğrendim.

"Evet, onu giyebilirim," diyorum ve askıdan biraz fazla güç kullanarak onu alıyorum.

Beni merakla izliyor, ama yorum yapmıyor.

Giyindikten sonra Damien'i kontrol ettim ve Martha'ya ona göz kulak olduğu için teşekkür ettim.

"Dominick'e not bırakayım mı?" diye soruyorum garaja doğru yürürken.

Eşyalarım teslim edildiğinde telefonum da gelmişti, ama Dominick'in numarasını bilmiyorum ve o çoğu zaman evde olduğu için numaraya ihtiyacım olmadı.

Brielle gülümser. "Hayır. Kardeşlerim hakkında bilmen gereken tek şey, her zaman herkesin nerede olduğunu bildikleridir."

Garajda spor arabalardan SUV'lere kadar çeşitli şık araçlar var. Dominick'e arabamı sormayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Bu garaja ait değil, ama tehdit ortadan kalktığında gezmek için bir araca ihtiyacım olacak.

"Bekle," derim, durarak. "Peki ya güvenlik görevlisi?"

"Buradayım, Bayan Wright," diyor Daniil, yan kapıdan çıkarken. Her zamanki gibi giyinmiş: baştan aşağı siyah takım elbise, ona uyan ince bir kravat. "Bu gece sizi ben götüreceğim."

"Ya da... beni dinleyin," diyor Brielle, kirpiklerini kırıştırarak, "bizi takip edersiniz, ben de Betty'yi sürerim." Kırmızı Porsche'ye elini koyuyor. "Onu sürmeyeli yıllar oldu, beni özlüyor."

"Üzgünüm, Bayan Antonova..."

"Brielle," diye bağırır. "Bu şehri sevmediğim kadar bu soyadını da sevmiyorum."

Daniil başını sallar. "Kuralları biliyorsun, Brielle. Gitmek istiyorsan, seni ben götürmeliyim."

O homurdanır ama pes eder ve spor arabasının yanındaki siyah sedana doğru yürür. "Tamam, gidelim."

Arka koltuğa oturur ve ben ön koltuğa mı arka koltuğa mı oturacağımı bilemem, ta ki Daniil ile aynı giyinen başka bir adam dışarı çıkana kadar.

"Merhaba, Bayan Wright, değil mi?" Daniil'in sarı saçları, ela gözleri ve çocuksu görünüşünün aksine, bu adam düpedüz tehditkar görünüyor. Kafası traşlı ve yakasından birkaç dövme görünüyor. Bunlardan biri boynuna doğru uzanan bir yılan gibi görünüyor.

"Evet," diyorum boğuk bir sesle.

"Benim adım Denis," diyor. "Bu gece size eşlik edeceğim."

"Tamam, teşekkürler," diyorum.

Arka kapıyı benim için açıyor ve ben somurtan Brielle'in yanına oturuyorum. "Sana her şeyi bildiklerini söylemiştim," diye mırıldanıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Denis, Dominick'in en iyi adamlarından biri. Yalnız gidersem Daniil yeterli olurdu. Ama Denis'in burada olması, Dominick'in senin gideceğini bildiği ve riske girmeyeceği anlamına geliyor. O adamın on saniyeden az bir sürede beş kişiyi öldürdüğünü gördüm."

Gözlerim onunla Denis arasında gidip gelirken, o gülüyor. "Aileye hoş geldin."

KINGS POINT, Brielle'in sık sık gittiğini hayal ettiğim türden bir yer. Duvarlar koyu kırmızı ve köşeden köşeye kırmızı ışıklar uzanıyor. Siyah ve altın rengi kadife kanepeler ve sandalyeler çevresine yerleştirilmiş ve açık alanda olsalar da her alan rahat görünüyor. Ortada şık bir mermer dans pisti var ve insanlar yumuşak bir ritimle birbirlerine sürtünerek dans ediyorlar.

"Bu taraftan," diyor Brielle ve merdivenlere doğru ilerliyor.

Kulüpte dolaşırken, insanlar onun için Kızıldeniz'in ikiye ayrılması gibi bir yol açıyorlar. Kadınlar ona kıskançlık ve imrenme karışımı bir bakışla bakarken, birkaç erkek başlarını çevirip gözleri şehvetle parlıyor, ama hiçbiri ona yaklaşmaya cesaret edemiyor.

Bunun bir kısmı, önümüzde ve arkamızda duran iki korumamızdan kaynaklanıyor olabilir, ama aynı zamanda Brielle de kendi başına "*bana bulaşma*" havası yayıyor. O kadının vücudunda zayıf bir nokta olduğunu asla anlayamazsınız. Kendini kardeşleri gibi taşıyor, sanki dünya ona aitmiş gibi.

Bu gece, ince belini ve bol dekoltesini ortaya çıkaran sade beyaz bir elbise giymiş ve kırmızı topuklu ayakkabılarla kombinlemiş. Sarı saçları dalgalı bir şekilde omuzlarına dökülmüş ve topuklu ayakkabılarıyla uyumlu küçük kırmızı bir çanta tutuyor.

Kadife ipin önünde duran adam bir kez başını sallıyor ve bizim için ipi açıyor. İkinci kat, birinci katla aynı renk düzenine sahip, ancak birinci kattan farklı olarak, her bölümde, mahremiyet isterseniz kapatabileceğiniz tavandan yere kadar uzanan perdeler var.

. Birinci kattakine benzer bir bar ve dans pisti var, ancak boyutu yarısı kadar. Burası VIP alanı olmalı.

"İşte orada!" diye bağırarak, bölümlerden birinden koşarak çıkan güzel bir kadın.

Birkaç kadın daha ortaya çıkar, her biri Brielle'e sarılır ve ona hoş geldin der. Brielle her birine iki yanağından öpücük verir ve işini bitirince elimi tutar ve beni de onlara katılmam için yanlarına getirir.

"Bu Katie." Brielle, hayal gücüne yer bırakmayan krem rengi bir elbise giyen ilk kadını işaret eder. Karamel rengi saçları ve yeşil gözleri olan kadın, gerçekten çok güzeldir. "Liseyi birlikte okuduk."

Katie gülümser, ama bu sahte bir gülümsemedir ve onun beni şimdiden sevmemesi için ne yaptığımı hiç bilmiyorum.

"Bunlar Gillian ve Liberty," diyor Brielle, platin sarısı saçları ve aynı mavi gözleri olan, açıkça kardeş oldukları belli olan iki kadına geçerek. Podyumda ya da bir derginin kapağında yer almaları gereken tiplere benziyorlar. "Onlar da benimle aynı liseye gittiler ve babaları Dominick'in iş ortağı."

İki kadın da gülümsüyor ve ben de zorla gülümsüyorum, burada ne işim olduğunu merak ederek.

"Ve bu da Lola," diyor Brielle. "Birlikte büyüdü. Büyükbabası Harbor Point'in belediye başkanıydı ve babası da öyle olmalıydı, ama..."

"Bir kaza geçirdi," diyor Lola, "ve adaylıktan çekilmek zorunda kaldı. Tanıştığımıza memnun oldum."

Gülümsemesi samimi ve ben rahat bir nefes alırım.

"Bayanlar," diyor Brielle, "bu Peyton." Sanırım söyleyeceği tek şey bu, sonra sırtarak ekliyor: "Kardeşim Dominick'in kız arkadaşı."

Birkaç kadın şaşkınlık içinde nefesini tutar ve hepsi merak ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle beni baştan aşağı süzer. Lola şaşırmış görünmüyor, bu yüzden Brielle'in ona benden bahsettiğini varsayıyorum.

"Kardeşinin bir ilişki aramadığını sanıyordum," diyor Katie, bana olan küçümsemesini saklamaya bile tenezzül etmeden.

"Hayır, tatlım," diyor Brielle şeker gibi tatlı bir ses tonuyla. "Seninle bir ilişki aramıyordu."

Katie homurdanır ve uzun karamel rengi saçlarını omzunun üzerinden atar. "Her neyse. Ne derler bilirsin, erkekler değişmez."

"Aslında, sanırım söz şöyle: *Bir kadın bir erkeği değiştiremez. Ama bir erkek doğru kadın için değişir.*" Brielle, siyah ve altın rengi kadife kanepeye oturup bacaklarını zarifçe çaprazlayarak gülümser. "Şimdi, iyi vakit geçirmek istiyorum, bu yüzden kardeşlerim hiçbirinizle çıkmayı reddediyor diye küçük düşürmek yerine, içelim ve eğlenelim. Bu gece burada size istediğiniz ilgiyi gösterecek birçok erkek var."

Sanki işaret almış gibi, bir garson içeri girer ve bir tur shot koyar.

Brielle ikisini alır, birini bana uzatır, diğer kadınlar da kendilerininkini alır.

Kadehlerini kaldırırılar, ben de onları taklit ederim.

"İyi vakit geçirmemize." Brielle kadehini kaldırır ve tüm kadınlar onu takip eder, kadehlerini onun kadehine çarparak.

Shot'ımı bir dikişte içiyorum ve boğazımdan aşağı inerken yakıyor ama ne kadar yumuşak olduğunu inkar edemem. Brielle bana bir tane daha uzatıyor ve onu da bir dikişte içiyorum. "Hadi dans edelim!" diyor, elimi tutup VIP

alanından çıkıp dans pistine götürüyor.

VIP alanından çıkarıp dans pistine götürüyor.

Diğer bayanlar da bizi takip ediyor ve neyse ki, alkolün etkisiyle ve müziğin ritmiyle, Dominick ile olan bağlantımı unutmuş gibi görünüyorlar ve eğleniyorlar.

Birkaç şarkı dans ettikten sonra, tekrar dans etmeye başlamadan önce birkaç shot daha içmek için duruyoruz. Herkes birbirine çok yakın olduğu için ortam çok sıcak ve elbisenin kolsuz olmasına seviniyorum. Alnımda ve sırtımın kıvrımlarında ter damlaları hissediyorum, ama aslında iyi vakit geçiriyorum. Muhtemelen damarlarımdan akan alkolün ve yüksek sesli müziğin yardımıyla Brielle'in arkadaşlarıyla konuşmak zorunda kalmıyorum.

Oğlum doğduğundan beri en son ne zaman dışarı çıktığımı hatırlamıyorum ve bunu daha sık yapmaya karar veriyorum. Anne olmakla kendimi kaybetmek çok kolay, ama artık okul bittiğine göre kendime daha fazla zaman ayırmam gerekiyor. Buradaki tüm kadınların saçları ve tırnakları yapılmış, ben ise daha önce böyle şeyler için fazladan param olmadı, ama Dominick iş bulmama izin verdiğinde, kendim için daha fazla şey yapmaya başlamak istiyorum.

Brielle ile dans ediyorum, kollarım başımın üstünde ve vücudum müziğe göre sallanıyor, birden arkamdan bir çift kol bana dolanıyor. Bir an, sarhoşluğumdan dolayı Dominick olduğunu sanıyorum, ama Brielle'in gözleri fal taşı gibi açıldığında, öne doğru adım atıp arkamı dönüyorum ve kesinlikle Dominick olmayan bir adamla yüz yüze geliyorum.

"Merhaba," diyor, çoğu kadında işe yarayabilecek çocuksu bir gülümsemeyle, ama bu gülümseme bana hiçbir etki etmiyor.

Dağınık sarı saçları ve yeşil gözleriyle sevimli bir çocuk, ama Dominick'in gri gözleri ve seksi gülümsemesinin yanında sönük kalıyor.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum, ona nazık bir gülümsemeyle bakıp arkasını dönüp Brielle'e yaklaşıyorum, umarım mesajı alır.

Ama görünüşe göre anlamamış, çünkü bir saniye sonra elleri yine üzerimdeydi, ancak geçen seferki gibi kalçalarımı dokunmak yerine, cesaretini toplayıp ellerini kıcıma kaydırıldı.

Dönüp yüzüne yaklaşıyorum, bir daha bana dokunmamasını söylemeye hazırım, ama tek bir kelime bile çıkamadan, o benden koparılıyor...

"Oh, lanet olsun," diye nefes alıyorum, gözlerim Dominick'inkilerle buluşuyor.

"Bu adamı görüyor musun?" diyor Dominick, sesi o kadar soğuk ki, bu aşırı sıcak kulüpte bile omurgamdan titreme geçiyor. "Onun sana dokunmasına izin verdin ve şimdi, bundan sonra olacaklar senin vicdanına kalmış."

Bana sırtını döner ve bana dokunan adamı çevreleyen iki adama doğru başını sallar.

Alkolün etkisiyle beynimin onun söylediklerini anlaması bir saniye sürer, ama anladığım anda ona doğru koşar, dirseğinin kıvrımını tutarım.

"Dominick, bekle."

Hareket etmiyor ama bana bakmıyor.

"Lütfen," diye müzik sesini bastırarak bağırırım. "Onun bana dokunmasına izin vermedim. Ona bir daha yapmamasını söylemek üzereydim, ama sonra..."

Yavaşça bana doğru dönüyor ve buz gibi gri gözlerine baktığım anda hatamı anlıyorum. Bana dokunmasına izin vermediysem, bu onun benim iznim olmadan yaptığı anlamına gelir.

Dominick adamlara başını sallar ve onlar da adamı pazılarından tutup dans pistinden sürükleyerek çıkarırlar.

Tanrım, onu öldürecekler ve bu benim hatam olacak. Elbette bana dokunmamalıydı, ama biz bir kulübedeyiz ve bu tür şeyler olur. Ona bir daha yapmamasını söyledim ve o da başka bir kadına geçerci.

Ama şimdi...

"Durun, lütfen!" diye bağırıyorum, Dominick'i geçip adamlarına adamı öldürmemeleri için yalvarmak üzereyim.

Ama onlara ulaşmadan, Dominick kolunu belime doladı ve beni Brielle ve arkadaşlarıyla birlikte olduğum alana benzer bir alana sürükledi. Sadece burası daha büyüktü, köşedeydi ve perdeler kapalıydı.

İçeri girdiğimizde, Dominick adamlarından birine bir şey bağıırır, adam başını sallar ve ön perdeyi kapatır, bizi tamamen yalnız bırakır.

Dominick beni kaldırıp içki servisi için kullanılan mini bara oturtur ve içgüdüsel olarak bacaklarımı onun gövdesine doladım.

"Dominick, lütfen," diye yalvarırım. "Öldürme..."

"Yeter," diye bağıırır. "O adamın hayatının bağışlanması için yalvarmanı duymak istemiyorum. Onun benim olanı elle taciz etmesini izlemek yeterince kötüydü. Onu savunmayacaksın."

Onun sözleri beni hem tahrik ediyor hem de sinirlendiriyor çünkü...

"Siktir git! Onunla gayet iyi başa çıkıyordum. Ve son baktığımda, ben senin sahip olduğun bir nesne değildim. Onun ya da başka birinin bana dokunmasına izin vermek istersem, ben..." Parmakları boğazımın dibini kavradığında,

ve başımı arkamdaki duvara çarpana kadar geriye doğru ittiğinde.

Sonra ağzı ağzıma yapıştı. Öpücük tek taraflı başladı, Dominick dudaklarımın kenarlarını yaladı, ama onun tadını aldığımda, ağzına inlemekten kendimi alamadım.

Dudaklarım bir an için ayrıldığında, dilini ağzıma sokar ve öpücüğü derinleştirir. Dili benim dilimi okşar ve ben de bir şekilde ona dokunmak için ellerimi karın kaslarına kaydırırım. Ceket, gömlek ve pantolon arasında, ellerimi onun teninden ayıran çok fazla giysi vardır ve ben sinirlenerek iç çekerim, bu da onun öpücüğü kesmesine neden olur.

"Sen benimsin," diye homurdanır, gözleri benimkilere kilitlenir. "Dokunmak benim hakkım." Bir eliyle boğazımı sıkıca kavrar, diğer eliyle çıplak uyluğumu okşar. "Öpmek benim hakkım." Dudaklarını nazıkçe dudaklarıma değdirir, sonra alt dudağıımı ısırır, beni inlememe neden olur. "Sikmek benim hakkım." Elini bacaklarımın arasına sokar ve azgın bir orospu gibi, ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı daha da açarım.

Parmakları külotumun altına girer ve ıslak kıvrımlarımın arasına kayınca inler. "Siktir, bebeğim. Sırılsıklamsın. Bu seni tahrik ediyor mu? Sana sahip olduğumu göstermek?" Elini çeker ve parlak parmaklarını ağzına götürür, işaret parmağını ve orta parmağını emer. "Çok mükemmel."

Ön perde hafifçe hareket etti ve ağzı ve parmaklarıyla dikkatimi dağıtmadan önce ne hakkında tartıştığımızı hatırladım.

"Dominick, lütfen," diyorum, ellerimle yüzünü çerçeveleyerek. "Senin olmak istiyorum, ama bana dokunduğu için bir adamı öldürebilecek biriyle birlikte olamam. Anlıyorum, şiddet senin dünyasının bir parçası. Ama benim dünyamın bir parçası olamaz. İznim olmadan bana dokunması yanlıştı, ama bu ölüm cezasına eşdeğer olmamalı ve bunu vicdanıma yükleyemem."

Bana birkaç saniye bakar, sonra başını sallar ve küçük bir adım geri atar. Daha başlamadan sona geldiğimizi düşünerek midemin düğümlendiğini hissediyorum.

Ona hislerimi anlattım, ama o bana istediğim şeyi, ihtiyacım olan şeyi veremiyor.

Bunu şimdi bilmemiz daha iyi, ama yine de canım acıyor.

Dominick telefonunu çıkarır, bir düğmeye basar ve kulağına götürür. Bir süre sonra, gözlerini benimkilere dikerek, "Hayatta kalmasını sağla," der. "Ve kalıcı bir hasar olmasın," diye ekler ve telefonu kapatır.

Göğsümde umut filizlenir.

"Teşekkür ederim," derim, ona doğru eğilip dudaklarına öpücük kondururum.

O da beni öper ve saniyeler içinde kaldığımız yerden devam ederiz — öpüşür, birbirimizi okşar ve birbirimize sürtünürüz.

Elini uzatıp saçımı kavrar, başımı geriye doğru çeker, böylece ona bakmak zorunda kalırım, ağızlarımız sadece milimetrelerce uzaklıktadır.

"Beni istediğini söyle," diye talep ediyor. "Adımı haykırıncaya kadar bu amcığsı sikkemisi istediğini söyle."

Amımı avuçlar ve ben, onun içimde olduğunu düşünmekle bile yerinde kıvranırm. Yıllar önce onunla sadece bir gece geçirmiştım, ama o şimdiye kadar birlikte olduğum en iyi sevgililerden biriydi.

Geleceğimizin ne getireceğini bilmiyorum ve tartışmamız ve çözmemiz gereken çok şey var. Ama tek bildiğim şey, bu adamı ne kadar istediğim. Aylardır görüşmedik ve beni tatmin edeceğini biliyorum.

"Seni istiyorum," diyorum ona. "Lütfen, beni sık ve adını haykırmamı sağla."

Ağzı benimkine çarpıyor ve dili aralık dudaklarımın arasına giriyor.

Ellerim ceketine uzanır, kumaşı üzerinden çekerim ve sonra gömleğinin düğmelerini açarım, parmaklarımın ucunda onun tenini hissetmek isterim.

Bacaklarımı daha da açıyor ve parmaklamaya devam ediyor. Sırılsıklamım ve etrafımızda müzik çalmaya devam etse de, amımın

çıkardığı sesi duyabiliyorum.

"Siktir," diye inliyor, öpüşmeyi bırakıp çenemden boynuma doğru yalıyor.

Kulağımın hemen altındaki eti emiyor ve ben arzuyla bacaklarımı sıkıyorum. Dominick'in bana dokunma şekliyle ilgili bir şey var. Sanki zevk alabilmesinin tek yolu benim aracılığımla.

Parmakları içimdeki en hassas noktaya ulaşıyor ve başparmağı klitorisimi okşadığında, bu beni doruğa ulaştırmaya yetiyor.

"Tanrım, kadın." O gülüyor ve orgazmım boyunca beni okşuyor. "Ne kadar oldu? Sadece otuz saniye sürdü."

"Sus da beni sikmeye ne dersin?" diye mırıldanıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına geri getiriyorum.

Orgazm güzeldi, ama onun sikinin neler yapabileceğini biliyorum.

Pantolonuna uzanıyorum, düğmelerini ve fermuarını açıyorum, sonra sert penisini sınırlarından çıkarıyorum. Uzun, kalın ve pürüzsüz, hatırladığım gibi. Onu tatma düşüncesi ağzımı sulandırıyor. Ama şimdi zamanı değil. Bu kapalı alanın hemen dışında insanlar var ve onu içimde istiyorum.

Onu içime almadan önce, Dominick beni bardan kaldırıp arka duvara doğru iter. Artık yoluna çıkmasınlar diye külotumu yırtıp çıkarır ve sonra içime girer, beni o kadar doldurur ki onun nerede bittiği, benim nerede başladığımı belli olmaz.

"Hissediyor musun?" diye soruyor, biraz çekip sonra tekrar içeri girerek. "İçimde olduğumu hissediyor musun?"

"Evet," diye inliyorum. "Şimdi, beni sik!" diye yalvarıyorum.

Beni bu saçmalıkla kızdırıyor ve bunun farkında.

Başımı yukarı kaldırıp gözlerime bakar, kendi gözleri şehvet ve sahiplenmeyle doludur. "Benim olduğunu söyle, Peaches, ben de seni istediğin gibi sikerim."

"Ben seninim," diye düşünmeden söylüyorum.

"Ve benden başka kimse vücuduna dokunmayacak, değil mi?"

"Senden başka kimse vücuduma dokunmayacak," diye nefes nefese söylüyorum, onun beni sikmesini çaresizce istiyorum.

Ağzımı ağzıyla kapattı ve sonra tekrar içime girdi. Ama bu sefer durmak yerine devam etti. Beni sert ve derinden sikti ve vücudumda kalan alkolün etkisiyle her dokunuş, her öpücük, her okşama çok daha fazla hissettiriyordu.

"Siktir, Peaches," diye dudaklarıma inleyerek söylüyor. "Yıllar boyunca ağzını, vücudunu, siktiğimin amını defalarca düşündüm, ama hafızam bunun hakkını veremedi."

Onun sözleriyle içim onun etrafında sıkışır ve o inler.

"İşte böyle, bebeğim. Sikimin üzerine boşal. Senin sıvılarının taşaklarımdan aşağı damladığını hissetmek istiyorum."

Onun müstehcen sözleri beni mahvediyor. Kendimi bırakıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki, gözlerimin önünde siyah noktalar beliriyor. Dominick'in boşalacağını söylediğini duyuyorum ve içimde şiştiğini hissediyorum, ama kendi orgazmımdan o kadar etkilenmişim ki, başka bir şey düşünemiyorum.

"Hadi eve gidelim," diyor nefesimizi toparlamaya çalışırken. "Bu gece yatakta sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki."

Beni kendinden kaldırıp ayağa dikeyor ve ben de uyluklarımdan içinden akan spermime bakıyorum.

"Dominick!" diye nefes nefese ona bakıyorum. "İçime boşaldın."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ee?"

"Ve ben doğum kontrolü kullanmıyorum," diye tıslıyorum. "Kullanmaya başlayana kadar prezervatif kullanmalıyız."

Alaycı bir şekilde güldü. "Aramızda bir şey varken seninle sevişmem," dedi, beni tekrar mini bara kaldırıp bacaklarını açtı.

Birkaç peçete alıp vücudumdaki yapışkan maddeyi siler. Sonra eğilip uyluklarımdan içini öper ve beni etkisiz hale getirecek kadar yakın bir mesafeden yumuşak bir gülümsemeyle bana bakar.

"Korunmasız mı?" diye gülererek soruyorum. "Umarım evin çocuklarla dolmasını seversin."

Gülümsemesi kaybolur ve ben, onu korkuttuğumu düşünerek içimden sırtıyorum.

Bu ona ders olur, kullanmayı reddederek...

"Geçen sefer hepsini kaçırdım," diye mırıldanır ve elini karnıma koyar. "Bir dahaki sefere benim bebeğimi taşıdığında, her an yanında olacağım. Ve kaçmayı aklından bile geçirirsen, peşinden geleceğim ve seni yakalayıp geri getirene kadar durmayacağım."

"Ben... Dominick! Tekrar hamile kalmayacağım," diyorum, kaçmam ve onun beni yakalaması kısmını görmezden gelerek, çünkü ikimiz de benim hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyoruz. Onu terk edemeyecek kadar derine batmış durumdayım. Ve gerçek şu ki... bunu istemediğimi düşünüyorum.

"Neden istemiyorsun?" diye sordu. "Oğlumuzu duydun. Bir erkek kardeş istiyor. Ama eminim, ona bir kız kardeş versek de sorun etmez."

O sırtıyor, ben inliyorum.

"Bana bir çift külot borçlusun," diyorum ona, atlayıp kendimi düzeltiyorum. Hâlâ içimden sperm akıyor, ama tuvalete gidene kadar yapabileceğim bir şey yok. "Ve doğum kontrol hapi kullanmaya başlayacağım."

Yırtık külotumla ilgili yorumumu görmezden gelerek, "Yani, doktorla görüşene kadar seni hamile bırakmam için vaktim var mı diyorsun?" diyor.

Saçımı çekerek başımı yana eğiyor ve boynuma öpücükler yağıdırıyor.

"Senin büyümeni izlemek istiyorum bebeğim," diye boynuma fısıldıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Sen de bunu istediğini söyle."

Kafam karışık, tahrik olmuş ve orgazmın sarhoşluğuyla başımı sallıyorum.

"Dominik Cumhuriyeti'nde bana söylediklerini unutmadığımı sanma. Evlenmek ve iki, belki üç çocuk sahibi olmak istiyorsun, hepsi de yaşları yakın olsun ki senin gibi tek çocuk olarak yalnız kalmasınlar. Randevu geceleri ve romantik kaçamaklar istiyorsun. Annenin hiç sahip olamadığı tüm o şeyleri. Sana bunları verebilirim, Peyton," diyor ve ağzımın köşesini öpüyor. "Sadece bana izin vermelisin."

"Bu değil..." diye itiraz etmeye başlıyorum, ama Dominick'in parmağı elbisenin kumaşının altına kayıp klitorisimi okşamaya başlayınca düşüncelerim bulanıklaşıyor.

"Dominick," diye sızlanıyorum, hem tahrik olmuş hem de bu adama karşı koyamadığım için sinirlenmişim.

"İşte böyle, bebeğim," diyor ve beni mini bara geri kaldırıyor. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hisset."

Hassas tomurcuğumu okşamaya devam etti ve ne olduğunu anlamadan bacaklarım açıldı ve o da penisini içime soktu.

Geçen seferin aksine, klitorisimi okşadığı gibi yumuşak ve şehvetli hareketlerle beni sikiyor. Bunun alkolden mi yoksa bana yaşattığı iki orgazmdan mı kaynaklandığını bilmiyorum, ama vücudum jöle gibi, her yerim aşırı duyarlı. Onun penisi etrafında orgazm olurken, onun adını haykırırken, birkaç saniye bayıldığımı neredeyse eminim.

"Aferin kızım. Bütün spermimi al," diyor Dominick beni kollarının arasına alırken. "Söz veriyorum, Peaches," diyor beni VIP alanından çıkarıp arka kapıya doğru götürürken, "Sana istediğin her şeyi ve daha fazlasını vereceğim."

DOMINICK

TOWN arabası North Harbor Point sokaklarında ilerlerken, Peyton kollarımda huzurla uyuyor. Onu yere bırakabilirdim, ama onu kucağımda tutmak bana rahatlık veriyor. Dört yıl önce, onun varlığında bunu hissetmişim. O benim karanlık dünyamı aydınlatıyor. O buraya ait değil. Annem ve Brielle, yaşadığımız hayatın sertleştirmiş. Ama Peyton hala tatlı ve masum. Onu benim dünyamda kalmaya zorlamak, şiddeti kabul etmesini beklemek bencilce, ama onun gitmesine izin vermek de bir seçenek değil.

Ama söylediğimde ciddiydim: Ona ve oğlumuza istedikleri her şeyi vereceğim. İlk kez, başarıdan daha fazlasını istiyorum: Bir aile istiyorum. Ve bunu Peyton'la istiyorum.

Araba kapıdan geçip yolu dönerek kapının önünde durdu. Fernando kapıyı açtı ve ben Peyton'ı kollarımda tutarak arabadan indim.

Martha'yı mutfakta oturmuş solitaire oynarken görüyorum ve bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor.

"Damien uyanmadı. O tam bir melek." Kollarımdaki Peyton'a bakıyor. "İkisi de öyle."

"Teşekkürler. Artık gidebilirsin," diyorum ona ve Peyton'ı yukarı taşıyorum.

Odama vardığımda onu yatağıma yatırıp kıyafetlerini çıkarmaya başlıyorum. Bir topuğumu yere koyup diğerini çıkarmaya başlıyorum ki, o gözlerini açıp etrafına şaşkınlıkla bakınıyor.

"Evdeyiz," der ve oturur.

Gülümserim. "Evet, arabada uyuyakaldın."

"Yanlış odadayım."

Ayaklarını hareket ettirmeye başlar, yataktan inmeye hazırlanır, ama ben bileğini tutarak onu yerinde durdururum.

"Söylediğimde ciddiydim," diyorum, diğer topuğu da yere bırakıp çıplak baldırını ve uyluğunu okşuyorum. "Sen benimsin ve buraya, bana aitsin. Burası artık sadece benim odam değil... bizim odamız."

Bacaklarını ayırıyorum ve elbisesinin eteği yukarı kalkıyor, daha önce iç çamaşırını yırttığım için çıplak amını ortaya çıkarıyor. Parmağımı kumaşın üzerinden yarıklarına doğru kaydırıyorum ve o yumuşak bir inilti çıkarıyor.

Yukarı bakınca, onun bana baktığını görüyorum, gözleri yarı kapalı, uykulu ve şehvet dolu. Onun biraz uyumasını sağlamalıyım, ama ona doyamıyorum.

"Benim olduğumu söyle," diyorum ona, bunu tekrar duymaya ihtiyacım var. Uyuşturucu bağımlısı gibiyim, dozu arzuluyorum.

Onun dokunuşuna, kokusuna, sözlerine can atıyorum. Onun benim olduğumu bilmem gerekiyor.

"Dominick," diye fısıldadı, "Ben... Senin ihtiyacın olan kişi olabileceğimi bilmiyorum. Olmak istiyorum. Bunu hissediyorum" — eli kalçama, kalbimin hemen üstüne geldi — "aramızdaki kimyayı. Tanıştığımız andan beri hissediyorum. Ama çok farklıyız ve bu hayatı kabul edebileceğimi bilmiyorum."

Kahretsin, dürüstlüğü beni öldürüyor. Çoğu kadın duymak istediğim şeyleri söylediler. Ama Peyton öyle değil. Her seferinde bana doğruyu söylüyor.

"Sen benimsin," diyorum ona, vücuduna tırmanarak yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde. "Sen ve Damien benimsiniz."

Dudaklarımla dudaklarını okşuyorum ve birkaç saniye sonra o da beni öpüyor.

Tadı, likör ve Peyton'ın kendine özgü bir şeyinin mükemmel karışımı gibi.

"Sen benimsin," diye tekrar ediyorum, tatlı dudaklarının kenarını yalayarak.

"Denemek istiyorum," diye mırıldanıyor ağzıma. "Ama hiçbir söz veremem."

Ağzımı onun ağzına kapatıp öpücüğü derinleştiriyorum. Duymak istediğim cevap bu değil, ama bir başlangıç. Kararlılık ve adanmışlık olmadan bu noktaya gelemezdim. Ve ona gelince, ikisine de sahibim.

Peyton ceketimi çekerek çıkarmak istiyor, ben de isteksizce yataktan kalkıp soyunuyorum. Gömleğimin düğmelerini açıp yere attığımda

, o da elbisesini ve sütyenini çıkarır, ağır göğüsleri güzel yağmur damlaları gibi düşer ve tamamen çıplak kalır. Alt karnındaki kaplan çizgilerini fark ederim, bunların oğlumuzu taşıdığından kaynaklandığını bilirim ve kalbim sıkışır. Dört yıl önce de güzeldi, ama Şimdi, resmen muhteşem.

Ayakkabılarımı çıkarıp oraplarımı çıkarmak için eēildiēimde, onun beni izlediēini fark ettim ve haklıydı — aramızdaki kimya çok ateŐliydi. Ama o kulüpte seksten daha fazlasını istiyordu. Bir ilişki, bir aile kurmak için bir partner istiyordu. Annesinin istediēi Şeyi istiyordu, ama babası ona bunu verememiŐti. Ve ben ona istediēi her Şeyi vermek istiyorum. Başka bir erkeēin ona bir Şey vereceēi düşüncesi beni öfkelendiriyor ve onu asla bırakamayacaēımı biliyorum. Ona dokunan her erkeēi öldürürüm ve bunu önlemenin tek yolu

onun beni asla terk etmemesini saēlamak.

Sadece klotum kaldıēında, ona uzanıyorum ama onu ıkaramadan Peyton ortaya çıkıp onu önce yakalıyor. Vücudu benimkine yapışık halde, külotumu uyluklarımdan aŐaēı kaydırırken beni yavaŐca ve derinlemesine öpüyor, sonra narin eliyle sikimi avuçluyor.

pŐrken onu yukarı aŐaēı okşuyor ve onu sırt üstü yatırıp sabaha kadar sikmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Bunun yerine, onun dokunuŐunun tadını çıkartıyor ve durumu onun kontrol etmesine izin veriyorum.

pŐmeyi kesip, dudaklarını sakallı çenemden boynuma ve boēazıma doēru kaydırıyor. Göğsüme geldiēinde, dilini meme ucunun etrafında gezdiriyor, sonra diēerine de aynısını yapıyor.

"Peaches," diye inlerim, ellerimi yanlarımda yumruk yaparım.

"Hmm," diye mırıldanıyor, bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

Dilini göğsümden aŐaēıya doēru kaydırıyor, her bir karın kasımı öpüyor, sonra yüzüstü yatarak yüzü benim penisimle aynı hizaya geliyor.

"Dominik Cumhuriyeti'nde hiç keŐfetme fırsatım olmadı," diyor, penisimin ucuna bir öpücük kondurarak.

Dilini yarık boyunca döndürür ve ben saçlarının arkasını yumruklarım, aēzını penisime itmek isterim. Neyse ki, güzel küçük aēzını açar ve beni boēazının en dibine kadar alır, dilini penisim boyunca kaydırır.

Sonra bana bakar ve gözlerinde yaramazlık ile "Aēzımı sik. İstedini biliyorum" der.

Ve haklı olduēu için, dediēini yapıyorum. Parmaklarımı saçlarına sıkıca dolayarak, aēzını penisimin üzerinde yavaŐca

hızlanarak. Yanaklarını emiyor, dudaklarını penisimin etrafına sıkıca sarıyor ve ben ağzını sikerken onu alıyor. Her vuruşta penisim daha da ıslanıyor, ağzının bana verdiği his, sıkı amcığı beni aldığında hissettiğim kadar iyi, ta ki ağzının kenarlarından ve penisimin her yerine salya damlatana kadar, o da yatakta amcığını sürterek kendini tatmin etmeye çalışıyor.

Taşaklarımnda bir gerginlik hissediyorum ve yaklaştığımı biliyorum, ama lanet olası yatağın sürtünmesinden boşalırsa yazıklar olsun.

Sikimi ağzından çıkarırım ve o dudaklarını bükerek somurtur. O soru sormadan, onu kollarıma alıp yatağa uzanırım, o da üstüme çıkar. Ona sert bir öpücük veririm. Sonra onu ters çeviririm, böylece çıplak amı yüzüme, benim sikim de onun amına gelir.

Ne yapması gerektiğini söylememe gerek yok. Hemen sikimi yalamaya ve emmeye başlar, ben de amının başını ağzımı açarak öperim.

Bacakları yüzümü sarıyor, ben de işime koyuluyorum, amını yalıyorum. Sırlıslıkam ve daha önce boşaldığım kurumuş spermimin tadını alabiliyorum, ama bu beni daha da tahrik ediyor, çünkü onun burada benim spermimle kaplı duvarlarıyla oturduğunu biliyorum.

Dudaklarını açıyorum ve ağzım klitorisine yapışıyor. Yalamaya ve emmeye devam ediyorum, o beni boşaltmadan önce onu boşaltmaya kararlıyım.

Yaklaştım. Testislerim gerildi, ama ben boşalmadan önce Peyton savaşı kaybetti ve yüzüme boşaldı. Amı fişkırdı ve ben hepsini yaladım, boğazına boşalırken orgazmını yaladım.

"Vay canına," diye nefes nefese, benden kalkıp şişmiş dudaklarını siler. "Bu..."

"Bu sadece başlangıç," diyorum ona, dört yıl önceki sözlerimi tekrar ederek.

Sadece bu sefer, birlikte geçirdiğimiz geceden bahsetmiyorum. Geleceğimizden bahsediyorum.

"Sen benimsin," diyorum ona, onu kucaklayıp duşa götürüyorum.

"Sürekli öyle diyorsun." O gülümser, elini uzatıp yüzümü okşar. "Ama bunlar sadece sözler. Benim olmemi istiyorsan, benim olmaya layık olduğunu bana kanıtlaman gerekecek. Ve Dominick... Lanet külotlarımı mahvetmeyi bırak!"

PEYTON

DUVARLAR, kaldığım odadaki beyazın aksine açık gri renkte. Mobilyalar siyah. Yatak daha büyük, daha rahat. Bir an için nerede olduğumu sorgularım, ta ki dün gecenin anıları yüzeye çıkana kadar: Brielle ile kulübe gitmek, Dominick'in ortaya çıkması ve bana dokunduğu için o adamı neredeyse öldürmesi, kulüpte, yatakta, duşta... yine yatakta Dominick ile seks yapmak.

Onun yatağındayım.

Gözlerimi açıyorum, ama o yatakta değil. *Yine* gitmiş.

Bu adamla ilgili dersimi hiç öğrenecek miyim diye merak ederek iç çekiyorum.

Sonra, onun olması gereken yerde, *Peaches*'e yazılmış bir not görüyorum.

Peaches,

Beş yıl önce sana not bırakmamakla hata ettim ve ben hatalarımdan ders alan bir adamım. Oğlumuz uyandı ve senin uyumak isteyeceğini düşündüm. Hazır olduğunda aşağıya gel.

—*Dominick*

Karnımda kelebekler uçuyor. Bu adam tam bir çelişki. Bir an bir adamın boğazını kesmekle tehdit ediyor, bir an sonra uyumama izin veriyor ve bana tatlı notlar bırakıyor. Onunla birlikte olmak istiyorsam, Dominick'in karmaşık bir adam olduğunu kabul etmem gerektiğini anlamaya başlıyorum. Bana karşı şiddet uygulayacağından endişeleniyordum, ama şu ana kadar bana sadece zevk verdi.

Bu, gardımı tamamen indirdiğim anlamına gelmez. Babam ilk başta şiddetli yanını göstermedi. Ama sonunda gerçek yüzü ortaya çıktı. Duş alıp, dişlerimi fırçalayıp, giyindikten sonra Dominick ve Damien'i bulmak için dışarı çıkıyorum, ama merdivenlere varmadan Brielle'e rastlıyorum. ve yüzünde bilmiş bir sırıtışla etkileyici bir şekilde giyinmiş.

"Kararını vermişsin gibi görünüyor," diyor ve başını az önce çıktığım kapıya doğru eğiyor. "Ve bütün gece boyunca yaptıklarınızı görünce, öyle olduğu da anlaşılıyordu."

"Aman Tanrım," diye inlerim ve gelecekte daha sessiz olmaya karar veririm.

Başkalarıyla yaşamaya ve seks yapmaya alışkın değilim. Damien doğduktan sonra seks yaptığımda, onu oğlumun yanına getirmek istemediğim için erkeğin evine giderdim.

Matteo yanıma gelir ve kolunu boynuma dolamıştır. Her zamanki kot pantolonu, tişörtü ve tenis ayakkabılarını giymiş, kolları ve boynunda uzanan dövmeleleriyle bana filmlerde gördüğümüz stereotipik gangsterleri hatırlatıyor. Dominick ile ne kadar farklı oldukları komik, ama yine de birbirlerine çok yakındırlar.

"Utanma," diyor, bana bakarak. "İkimiz de yapmadığımız bir şey değil. Ayrıca, ağabeyimin iyi ruh hali için sana teşekkür etmeliyim. Ailece bir gün geçirmek istediği için bugün izin almamı söyledi."

Brielle gülüyor. "Ne?"

"Aile günü," diyor Dominick, merdivenlerin başında belirerek. "Ve ellerini kız arkadaşından çek." Bu kelimeyi söylerken irkiliyor ve nedenini merak ediyorum, ta ki ekleyene kadar: "Yakında evlenmemiz gerekecek, böylece sana karım diyebileceğim. Kız arkadaşı demek çok çocukça geliyor."

Şaka yaptığını düşünerek gülerken burnumdan nefes veriyorum, ama o gülümsemiyor.

"Dominick," diye uyarıyorum, "bize bir şans vereceğimi söyledim. Bu evlilik anlamına gelmez. *Kız arkadaş* terimini sevmiyorsan, kullanma. Açıkçası, muhtemelen henüz çok erken."

O bana sert bir bakış atar, Matteo güler ve Brielle gülümsemesini saklamaya çalışır. Matteo'nun kolunun altından sıyrılıp Dominick'in yanından geçmeye çalışırım, ama o beni durdurmak için elini karnıma koyar.

"Bugün aile günü yapıyoruz," diyor. "Pazar günleri eskiden aile yemeği yapardık, ama Damien eğlenceli bir şey yapmak istiyor, o yüzden hepimiz akvaryuma gidiyoruz."

"Tabii ki," diyor Matteo. "Ben varım."

"Yunusları çok seviyorum," diyor Brielle.

"Annemiz de geliyor," diyor Dominick, Brielle ve Matteo merdivenlerden aşağı inerken.

Damien'e günaydın demek için onların peşinden gitmeliyim, ama olduğum yerde kalıyorum, kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

"Ne oldu?" Dominick soruyor ve beni döndürüyor.

"Hiçbir şey," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum, ama o, benim söylediklerime inanmadığını gösteren bir bakış atıyor. "Sadece... annem hep çok hastaydı, bu yüzden hiçbir yere gidemedik, hiçbir şey yapamadık. O küçükken, annem vefat edene kadar çoğu zaman ona bakmakla meşguldüm. Onun bu şeye sahip olmasına seviniyorum."

"Neye sahip?" diye sorar Dominick, açıklığa kavuşturmak istercesine.

"Bir aile." Ona bakıyorum. "Mükemmel olmayabilir, ama sonunda bir ailesi olduğu için mutluyum. Şimdi, umarım sen onu ondan almak için hiçbir şey yapmazsın, hapse girmezsin ya da ölmezsin."

Şaka olarak söylemiştim, ama sözler ağzımdan dökülürken ciddi olduğumu fark ettim. Bu gerçek bir korku. Şiddet beni korkutsa da, beni daha çok korkutan şey birini sevmek ve kaybetmek. Babamı şiddete, annemi hastalığa kaybettim. Damien ve şimdi de Dominick dışında kimsem kalmadı. Onu kaybetme, oğlumun onu kaybetme düşüncesi beni mahvediyor.

"Peaches," diye mırıldanıyor Dominick, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi sıkıştırarak, "hiçbirimiz hiçbir yere gitmiyoruz. Ben engelleyebilirim tabii."

"Bugün akvaryumda eğlendin mi?" Damien'e banyo yaptırırken soruyorum.

Açılış saatinde oraya gittik ve kapanış saatine kadar kaldık. Çocuk resmen deniz hayvanlarına takıntılı ve onu oradan çıkarmak için tek yol, yakında tekrar geleceğimize söz vermektir. Tabii Dominick'in ona en sevdiği deniz hayvanlarının peluşlarını alması da yardımcı oldu.

Eve dönerken arabada uyudu, ama onu uyandırıp banyo yaptırmak zorunda kaldım, çünkü dokunduğu onca hayvanın ardından onu yatağına yatırmamın imkanı yoktu.

"Evet," diyor. "Doldurulmuş hayvanlarımı okula götürüp Frankie'ye göstermek istiyorum."

Yarın tekrar gidebilir miyim?"

Parlak gözlerle bana bakıyor ve kalbim parçalanıyor çünkü okula gitse bile Frankie'yi göremeyecek.

"Babamla birlikte taşındığımızı hatırlıyor musun?" O başını sallar.

"Frankie'den çok uzakta yaşıyoruz, bu yüzden artık onunla aynı okula gidemezsin. Ama belki onun ailesiyle konuşup onları ziyaret edebiliriz."

Damien dudaklarını büküyor. "Okula geri dönmek istiyorum." "Biliyorum, ve döneceksin..."

"Yarın mı?" diye sözümü kesiyor.

"Hayır, yarın değil. Umarım..."

"Bu adil değil!" diye ağlar, minik yumruklarıyla suyu vurup sıçratır. "Okula gitmek istiyorum!"

Ağlamaya başlar ve ben sakinleştirici bir nefes alıp, onun çok yorgun ve duygusal olduğunu kendime hatırlatırım. Yeni bir yere taşınmak ve her şeyin değişmesi benim için çok zor oldu, bu yüzden onun için de zor olduğunu biliyorum.

"Gideceksin," diyorum ona, tahliye tapasını çekip havluyu alırken.

Tamamen sinir krizi geçirmeden onu çıkarmak niyetindeydim, ama onu kucağıma aldığım anda sırtını kamburlaştırıp kendini kaybetti — tekmeliyor, çırpınıyor, gözyaşları yüzünden akıyor.

"Burada ne oluyor?" diye bağıyor Dominick, birdenbire ortaya çıkarak.

Damien'in gürültücü ve asi davranışlarından dolayı kızdığını düşünerek irkildim ve Damien'i daha sıkı tutarak Dominick'in öfkesinden korumaya hazırlandım.

"O..." diye başlıyorum, ama Damien sözümü kesiyor.

"Bu adil değil!" diye ağlar. "Okula gitmek istiyorum. Frankie'yi, Gracie'yi ve Bayan Judy'yi görmek istiyorum. Bu adil değil!"

Dominick bize doğru yaklaşır ve ben geri çekilirim, bacaklarımın arkası küvetin kenarına çarpar. Köşeye sıkışmış durumdayım, gidecek yerim yok ve bebeğimi korumam gerekiyor.

Damien'i daha sıkı tutarım ve onu tehlikeden uzaklaştırmak için dönmeye çalışırım, ama bunu yapamadan Dominick onu kollarımdan alır.

Ona bağırarak için ağzımı açtım, oğluma zarar vermesini engellemek için. O sadece küçük bir çocuk ve bazen öfke nöbetleri geçirebilir.

Ama ben bir kelime bile söyleyemeden Dominick, "Hey, dostum, sorun yok," der ve Damien'i göğsüne sıkıca sarılır, ıslak vücudunun giysilerini ıslattığını umursamadan yatıştırıcı bir sesle konuşur. "Ne oldu?"

Damien hıçkırarak ağlar, yanaklarından birkaç damla gözyaşı süzülür ve Dominick onları siler.

"Konuş benimle dostum. Neyin var söyle. Seni iyileştireceğim. Söz veriyorum."

Beklediğimin tam tersi olan yumuşak sesi, boğazımı düğümler.

Ona zarar vermeyecekti.

Durumu düzeltmek istiyordu.

"Okula gitmek istiyorum," diyor Damien, gözleri yeniden yaşlarla doluyor. "Ama annem hayır dedi."

Dominick bana bir bakış attı, sonra tekrar Damien'e döndü. "Okula gitmek istiyorsan, okula gidebilirsin."

Damien'in kriz anında taleplerine boyun eğmenin kötü bir emsal teşkil edeceğini ona söylemeliyim, ama Dominick'in gözlerindeki bir şey bana bunu boş vermemi söylüyor. Bunu sonra konuşabiliriz. Damien'in ağlamasından açıkça üzölmüş, ama benim düşündüğüm şekilde değil.

"Yarın mı?" diye sorar Damien, iyimser bir şekilde.

"Evet, dostum, yarın." Dominick havluyu Damien'in etrafına sarar ve alnına öpücük kondurur. "Yarın sana bir okul bulacağız."

Dominick, Damien'i odasına taşır ve pijamalarını giymesine yardım ederken, Damien ona okulda yapmak istediğı her şeyi anlatır. Dominick sabırla dinler ve okulda istediğı ve ihtiyacı olan her şeyin olmasını sağlayacağını söyler.

Suçluluk duygusu içimi kurşun gibi dolduruyor. Onun kızgın olduğunu sanmıştım, ama öyle değildi. O kadar çok önemsiyor ve oğlumuzun üzölmesini istemediğı için perişan olmuştu.

"Baba," diye fısıldadı Damien birkaç dakika sonra, "Bana *The Giving Tree*'yi okur musun?"

"Tabii ki, canım," diyor Dominick, yanına gidip raftan kitabı alıyor.

O yatağın bir tarafına kayarken, ben de diğer tarafına geçiyorum, çünkü yatak üçümüz için yeterince büyük.

Dominick kitabı açar ve okumaya başlar, ve çocuk okula gittiğı sayfaya geldiğinde Damien, "Ben okula gidiyor muyum?" diye sorar.

Dominick ona sevgi ve sıcaklık dolu gözlerle bakar. "Evet, sana bir okul bulacağız."

"Oyuncaklarımı da getirebilir miyim?" diye sorar Damien.

"Ne istersen getirebilirsin," diyor Dominick, beni gülmekten alıkoyuyor.

"Yeni ğretmenin için sorun olmazsa," diye ekledim.

"Tamam," der Damien esneyerek ve Dominick'in yanına sokulur. "Şimdi uyuyacağım ve yarın okula gideceğim."

Dominick hikayeyi okumaya devam eder, ama birkaç sayfa daha okumadan Damien hafifçe horlamaya başlar.

"İyi misin?" diye soruyorum Dominick'e, Damien'in yatağından kalkmaya niyeti olmadığı için.

"Ona zarar vereceğimi düşündün," diyor.

Onun fark etmemiş olmasını umuyordum, ama Dominick hiçbir şeyi kaçırmaz. "Üzgünüm. Ben sadece..."

"Andrey bizi döverdi," diyor, konuyu değiştirerek beni şaşırtıyor. "Matteo ya da ben ağladığımızda, bizi döverek ağlamaya değer bir şeyimiz olduğunu söylerdi. Erkeklerin ağlamadığını ve kadın gibi davranmayı bırakmamızı söylerdi."

Damien'e bakıp i çeker. "Aşağıdan onun ağladığını duyduğumda, Andrey'in bizi dövdüğü anılarım canlandı. Annemin ona durması için yalvarması ve sonra onun annemi dövmesi. Sonunda, kazanamayacağını anlayarak annem onunla kavga etmeyi bıraktı ve Matteo ile ben ağlamamayı öğrendik. Çocuklarımla kendilerini ifade edemeyeceklerini hissetmelerini asla istemem ve onlara ya da sana asla elimi kaldırmam."

Gözleri benimkilerle buluştu ve doğruyu söylediğini anladım. Ses tonunda, söylediği her kelimedede inancını hissedebiliyordum. Şiddet eğilimli bir adam olabilir, ama bize karşı asla şiddet uygulamayacaktır.

"Hadi. Biraz dinlenelim," diyor, ayağa kalkıp yanıma gelerek beni kaldırmaya yardım ediyor. "Yarın yoğun bir gün bizi bekliyor ve tahminimce, o şafak vakti uyanıp okula gitmeye hazır olacak."

Onun beni kaldırmasına izin verip kollarına düştüm. "Haklısın," dedim, ona yaslanıp çenesini öptüm. "En geç sabah beşe kadar uyuyacaktır."

Dominick inliyor. "O zaman biz de yatmaya gidelim." Saatine bakıyor ve sonra gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla bana bakıyor. "Seni mümkün olduğunca çok kez orgazm etmek ve oğlumuza bir kardeş vermek için sekiz saatten az vaktimiz var."

Kaşlarını oynatıyor ve ben yanından geçerken gözlerimi deviriyorum. Beni bir bebekle daha doldurana kadar vazgeçmeyecek.

Bunu yapmamasını ısrarla söylemem gerekirken, Dominick'ten bir bebek daha sahibi olma düşüncesi artık o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyor.

Tanrım, içimden inliyorum. Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum.

Sonra arkanı dönüp onun eğilip oğlumuzun alnına bir öpücük kondurduğunu gördüm ve yumurtalıklarım neredeyse patlayacaktı.

Eğer böyle davranmaya devam ederse, onunla olan mücadelemi kaybedeceğim.

...

Ama gerçek şu ki, bununla bir sorunum yok.

DOMINICK

"ÜÇ AYLIK RAPORDA YAZIYOR KI..." Sözlerim yarıda kalır, çünkü gözlerim kapıda duran Peyton'ı fark eder. Yoga pantolonu ve her kıvrımını ortaya çıkaran bir tişört giymiş.

Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve ayakları çıplak. Giriş holünden gelen güneş ışığı onu aydınlatıyor ve onu lanet bir melek gibi gösteriyor.

Benim meleğim.

O ve Damien alışmaya çalışırken ben evden çalışıyordum, ama artık Damien yerel özel okula tam zamanlı olarak kaydolduğu için ofise geri dönmeliyim.

Ama bunu her düşündüğümde, o, küçük pamuklu şortuyla ya da spor kıyafetleriyle -çünkü bizim spor salonumuzda egzersiz yapıyor- ya da yüzmeye giderken giydiği neredeyse hiç olmayan bikinisiyle yanımdan geçiyor ve ben buradan başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

Ekibimle konuşmaya devam ediyorum, ama kamerayı kapatıp bacağıma dokunarak ona da katılmasını işaret ediyorum. O da itiraz etmeden ofise girip kucağıma tırmanıyor.

Hayatımda ve evimde bir kadın olmasının bu kadar iyi hissettireceğini hiç bilmiyordum. Normalden uzak bir evde büyüdüm, ama Peyton ve Damien bana bunun nasıl bir şey olduğunu gösteriyorlar. Onlardan önce hayatım işim etrafında dönüyordu, ama şimdi kahvaltı, banyo zamanı, yatmadan önce hikaye okuma, gece yarısı aşık olduğum kadınla seks

aşık olduğum kadınla seks yapmayı da içeriyor ve onlardan önceki hayatıma geri dönmeyi hayal bile edemiyorum.

Greg, kıdemli analistim, belediye meclisine sunmaya hazırlandığımız yeni geliştirme projesiyle ilgili rakamları sıralamaya devam ediyor. Normalde umurumda olmazdı, ama belediye başkanı asi davranmaya başladığı için her şeyi en ince ayrıntısına kadar halletmem gerekiyor. Kiminle çalıştığını bilmiyorum ve bu proje reddedilme riskini göze alamayacak kadar önemli.

Peyton pürüzsüz bacaklarını belime doluyor ve ben soruları yanıtlarken sakallı çeneme ve boynuma öpücükler yağdırmaya başlıyor.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladığında, soğuk elleri tenime değdi ve ben sert bir nefes aldım. Ona baktım, ama o bana bakmıyordu, göğsüme ağzını açarak öpücükler kondurmakla meşguldü.

Ekibimin başka bir üyesi fikirlerini sunmaya başlar ve onun söylediklerine dikkatimi vermem gerekirken, tek odak noktam pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açmaya başlayan kadındır.

"Mmm," diye mırıldanıyor, benim aletimi sınırlarından çıkarıyor. "Komando giyinmeni seviyorum." Bacaklarımdan aşağı kayıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, bacaklarımı ayırıyor ve aletimi ağzına alıyor.

"Bay Antonov?" diye seslenir biri, hala lanet bir toplantıda olduğumu hatırlatarak. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Bence..."

Peyton penisimin tamamını yutar, boğazının arkasına çarptığında boğulur ve ben neredeyse kendimi kaybederim.

"Bence..."

Elini uzatıp testislerimi avuçlar, nazikçe okşar ve ben boğulurum, "Bir arama geliyor. Bunu tartışın, ben hemen geri arayacağım."

Hiçbiri itiraz etmeden, telefonu kapatıp arkama yaslanıyorum ve Peyton beni ağzıyla sıkarken inliyorum. Tükürüğü sikimi kaplıyor, testislerime damlıyor ve ben bir şekilde ona dokunmak için saçlarını avuçluyorum.

"Siktir, bebeğim," diye inlerim. "Sen çok güzel bir dikkat dağıtıcısın."

O benim sikimin etrafında mırıldanarak başını yukarı aşağı sallamaya devam eder ve ben saçlarını daha sıkı tutarım, boğazına kadar girmeye yakın. Ama sonra onun doğum kontrol hapı almadan önce onu hamile bırakma görevimi hatırlarım ve başını yukarı çekerim.

"Hey!" Sanki en sevdiği atıştırma elinden almışım gibi dudaklarını büküyor, ben onu masamın üzerine kaldırırken, kıcının tüm dosyalarımı buruşturduğu umurumda bile değil.

önümde uzanmış.

Yoga pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekip, iki parmağımı amına soktum.

"Siktir, kadın, sıırıslıklamsın. Sikimi emmek seni tahrik mi ediyor?"

"Zaten tahrik olduğumu biliyorsun," diyor, sözünü bitirmeme izin vermediğim için bana öfkeyle bakarak.

Parmaklarımla onu pompalıyorum, sonra parmaklarımı kısıırıp onu tahrik edecek noktaya vuruyorum. Genelde acele etmemeyi tercih ederim, ama toplantıma geri dönmem gerekiyor ve sikimi içine sokup umarım ona bir bebek yapmadan önce onun boşalmasını istiyorum.

Birkaç vuruş içinde, başını göğsüme yaslar ve parmaklarımla üzerine boşalır, inlemelerini bastırmak için beni kullanır.

"Ne iyi bir kızsın," diyorum, parmaklarımı çekip emerek. "Tadın çok güzel. Sonra bu amcığı yiyip bitireceğim."

Bacaklarını bana doğru çekiyorum, başını ve sırtını masaya dayıyorum ve sonra sikimi onun deliğine hizalıyorum. Orgazmından dolayı parıldıyor ve boyutuma rağmen kolayca girebileceğimi biliyorum.

Onun sıcak, ıslak amına girerek zaman kaybetmiyorum ve sonra üstüne düşerek onu kollarımın arasına alıyorum. Bacaklarını belime, parmaklarını da pazılarımı sararak tutunuyor ve sonra başını geriye atarak yüksek sesle inliyor.

"Siktir," diye inledim. "Beni bu kadar mükemmel bir şekilde sardığını, amın sikimi sıkıldığını hissediyor musun?"

"Tanrım, evet," diye inliyor. "Lütfen Dom, beni daha sert sik."

Son zamanlarda bana Dom demeye başladı. Hiç kimse bana takma ad takmamıştı, kimseye kendimi o kadar açmamıştım ki bana takma ad takmasına izin verecek kadar - Matteo hariç, o hayatımız boyunca bana kardeşim derdi, ben profesyonelce olmadığını söyleyip ona bunu yapmamasını söylememe rağmen. Bana isimden başka bir şey demesini seveceğimi düşünmemiştim, ama seviyorum. Bana takma ad takacak kadar rahat hissetmesini seviyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını kavrayarak hızımı artırdım, onu sert ve hızlı bir şekilde sikiyordum. Amcığı etrafımda sıkışarak sikimi mengene gibi boğuyordu. Sonra tekrar orgazm oldu, gözleri yukarı doğru dönerek benim adım haykırdı, kendini tutamadı. Kendimi bırakıp onun içine boşaldım, duvarlarını tohumlarımla kapladım.

Nefesimiz biraz yavaşladığında, dirseklerinin üzerine oturup bana bakar. "Bir klinik bulmam lazım. Beni hamile bırakmak için lanet bir göreve

beni hamile bırakmak için lanet olası bir görevdesin."

Gülümserim ve içinden çıkarım, spermimin onun güzel pembe amından damladığını izlerim. "Evet, öyle," diye itiraf ederim ve iki parmağımla spermimi tekrar içine iterim. "Ama kliniğe gitmene gerek yok." Ona tekrar bakarım, pantolonumu giyerim ve sonra bacaklarının arasına girer, tamamen oturmasına yardım ederim. "Seni ve Damien'i sigortama ekledim. Tam kapsamlı sigortan var, bu yüzden uygun bir doktora gidebilirsin."

Yumuşak bir inilti çıkarır ve ben, onun tepkisinin nedenini anlayamadığım için ona şaşkın bir bakış atarım.

"Daha önce hiç sigortamız olmadı," diyor yumuşak bir sesle. "Çalıştığım şirketler hiç sigorta sunmadı ya da çok pahalıydı, ama ben yardım almaya hak kazanmak için çok fazla kazanıyordum."

"İkinizin de istediğiniz ve ihtiyacınız olan her şeye sahip olmanızı sağlayacağımı söylemiştim ve ciddiydim."

"Doğum kontrolü de dahil mi?" Kaşlarını kaldırır. "Doğum kontrolü de dahil."

"Bunun bir şartı var mı?" diye sorar.

"Kötü yanı yok. Sana vücudunla ne yapacağını asla söylemem, ama umudum, doğum kontrolüne başlamadan önce seni hamile bırakmak. İçinde büyüyen bebeğimle şişmiş halini düşünmek, seni hamile bırakana kadar tatlı amcığının içinde yaşamak istememe neden oluyor."

Onun tepesini avuçlarım ve o gülerek başını sallar.

"Sen tam bir mağara adamısın."

"Yok canım" —yüzünün yan tarafını avucumla okşuyorum—"sadece hayatımı birlikte geçirmek istediğim kadını sonunda bulmuş ve daha fazla zaman kaybetmek istemeyen bir erkeğim."

Gözleri parıldıyor ve ağzından çıkacak her ne olursa olsun, alaycı bir şey olacağını biliyorum.

"Zaten evlilik dışı bir çocuğum var ve bunu tekrar yapmayı planlamıyorum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

"Bu kolay bir çözüm," diyorum ona. "Bugün evlenebiliriz."

O boğuk bir kahkaha attı. "Daha hiç çıkmadığım bir adamla evleneceğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın."

"Çıkmak mı?"

"Evet, bilirsin, bir erkek bir kadını dışarı çıkarır, genellikle yemeğe ya da sinemaya. Bu ilişki konusunda çok deneyimli olmadığımı biliyorum,

ama genelde bir erkek bir kadını hamile bırakmadan önce ona kur yapar. Çıkarlar, nişanlanırlar, sonra evlenirler ve sonra bebekler gelir."

"Zaten Damien var." Omuz silkiyorum. "O yüzden, neden evlilik kısmına geçemeyeceğimizi anlamıyorum."

Sırıtiyorum ve onun da güleceğini bekliyorum, ama onun gülümsemesi kayboluyor ve bu beni rahatsız ediyor.

"Hey," diyorum, çenesini kaldırarak bana bakmasını sağlıyorum. "Ne oluyor?"

"Hiçbir şey." Başını sallar ve beni geri iterek masadan kayar. "Haklısın. Zaten bir bebeğimiz varken kim randevuya ihtiyaç duyar ki? Bu gidişle, eminim yakında bir bebeğimiz daha olacak."

Yoga pantolonunu ve iç çamaşırını toplayıp giyer. "Toplantını böldüğüm için özür dilerim. Aslında buraya seks için gelmedim."

"İstediğin zaman beni rahatsız edebilirsin." Dudaklarına hafifçe öpücük konduruyorum ve o iç çekerek bana yaslanıyor. "Neye ihtiyacın vardı?"

"Öğle yemeği yemek ister misin diye bakmaya gelmişim," diyor neredeyse zoraki bir gülümsemeyle.

"Çok isterdim, ama gerçekten toplantıma dönmem gerekiyor."

"Sorun değil," der ve çıkarken bana tuhaf bir his bırakır.

Ne olduğunu bilmiyorum, ama içime sinmiyor.

Konuşmamızın hangi noktada değiştiğini belirlemeye çalışıyorum, ama bunu yapmadan Matteo içeri giriyor.

"Neler oluyor?" diyor ve ziyaretçi koltuğuna oturuyor. "Tanrım, kardeşim." Kokluyor ve sonra öğürüyor. "Burası lanet bir genelev gibi kokuyor."

Ona sertçe bakıyorum. "Çocuğumun annesiyle seks yapmak genelevle karşılaştırılmaz." Karşısına oturuyorum. "Ne istiyorsun? Geri dönmem gereken bir toplantım var."

"Sadece sevkiyatlarla ilgili bir şey konuşmak istedim. Her şey yoluna girmiş görünüyor. Depoya daha fazla güvenlik ekledim ve şu ana kadar başka bir sorun yaşamadık. Keşke bunun arkasında kimin olduğunu bilseydik, çünkü sanırım bu iş burada bitmedi ve bir dahaki sefere nerede ve neden saldıracaklarını bilmiyoruz." İçini çekip başını salladı. "Bu seferki farklı geliyor. Nedenini anlayamıyorum. Belediye başkanını takip ettirdim ama bir şey çıkmadı. Onun arkasında olduğunu sanmıyorum."

"Er ya da geç hata yapacaklar ve her zamanki gibi onlarla ilgileneceğiz. O zamana kadar Daniil, Brielle evden her çıktığında onunla kalmalı.

Ricky Damien'in okuluna gönderilecek ve Denis, Peyton benimle birlikte olmadığında onunla birlikte her yere gidecek."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu, sorusuyla kafamı karıştırarak. "Bu ev hayatına çok kolay uyum sağladın. Karın, çocuğun..."

"Henüz evli değiliz." Ve sonra aklıma geldi.

Peyton'a şaka yollu olarak doğrudan evlenebileceğimizi söylediğimde gülümsemesi kayboldu.

Benimle evlenme fikri onu üzüyor mu?

"Yakında evleneceksin," diyor Matteo gözlerini devirerek. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Ailelerimizin işlevsiz evliliklerini gördükten sonra, neden *bunu* isteyesin ki?"

Onun sorusunu birkaç saniye düşündüm. Biz berbat bir ailede büyüdük. Andrey şiddet uygulayan, tacizci, manipülatif ve öngörülemez biriydi. Annemiz ise pes etmiş ve hayatta kalma moduna geçmişti. Brielle ise bir pazarlık kozu olmaktan öteye geçememişti. Matteo benden daha kötü durumdaydı çünkü babamız onun aptal ve değersiz olduğunu düşünüyordu. En azından bende potansiyel görüyordu.

Ama sonra Peyton'ı ve bana gülümseme şeklini düşünüyorum. Oğlumuzu sevme şeklini. Gündüzleri çok iyi bir anne ve geceleri, sadece ikimiz baş başa kaldığımızda, başını göğsüme yaslıyor ve her şey hakkında konuşuyoruz, hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz ve kendimi çok tamamlanmış hissediyorum. Ondan önce bunun böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Ve şimdi, onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"Çünkü ailelerimizin yaşadığı şey tek seçenek değil," diyorum ona basitçe. "Ve sadece cüzdanın ve aletin için seni isteyen kadınlarla yatmayı bıraksan, bunu anlardın."

Alaycı bir şekilde gülümser ve ayağa kalkar. "Ben iyiyim dostum. Ev hayatını sana bırakıyorum."

"Hey, Dom," diyor Peyton, kapıda belirerek. "Oh, pardon."

"Sorun değil," diyor Matteo, kapıya doğru yürürken. "Ben de tam çıkıyordum."

"Bu akşam yemek yapıyorum, istersen katılabilirsin," diyor.

"Teşekkürler, ama limana dönüp bazı işleri halletmem lazım. Lorenzo ve ben South Beach'te yeni bir kulübe gidiyoruz." Kaşlarını oynatır. "Kadınlar gecesi."

"Oh, Kings Point gibi mi?" diye sorar Peyton, canlanarak.

"Benzer," diyor Matteo. "Neden? Bize katılmak mı istiyorsun?"

"Katılabilir miyiz?" diye soruyor Peyton, bana bakarak. "O kulüp güzeldi ve dans etmekten keyif aldım... sen o adamı öldürmeye çalışana kadar."

O bana sert bir bakış atıyor, ben ise gülümsüyorum.

"Dominick kulüplere gitmez," diyor Matteo.

Peyton'ın yüzü düştü, tıpkı ona öğle yemeği için çok meşgul olduğumu söylediğimde olduğu gibi.

"Oh," diyor. "Sorun değil."

Sahte bir gülümseme takınır ve daha önceki konuşmamız aklıma gelir. Evlilik konuşması yüzünden üzülmemişti. Onunla çıkma fikrini görmezden geldiğim için üzülmişti.

Kahretsin, benimle randevuya çıkmak istiyor.

Masama doğru yürür ve taşıdığını fark etmediğim bir tabağı masaya koyar. "İşte öğle yemeğin. Yemeksiz gitmeni istemedim."

Yanağıma bir öpücük kondurup ayrılır ve ben hemen onu nereye götüreceğimi düşünmeye başlarım. Bu bizim ilk randevumuz ve çok gecikmiş, bu yüzden mükemmel olması gerekiyor...

"Tamam, ben gidiyorum," diyor Matteo, düşüncelerimi bölerek. "Bana ihtiyacın olursa, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun. Cevap vermezsem, bir kadına dalmışım demektir."

"Sen çok kaba bir adamsın," derim ona uzaklaşırken.

Çalışmaya geri dönmek için koltuğuma bir göz atıyorum, sonra da sandviçime. Evden çalışmaktan dolayı işlerim gecikti, ama oturmak yerine tabağımı alıp Peyton'ı arıyorum, böylece onun istediği gibi birlikte yemek yiyebiliriz ve sonra ona çıkma teklifinde bulunabilirim. Martha veya Brielle'in Damien'e bakmaya razı olacağına eminim.

Onu mutfakta Martha ile birlikte buluyorum, Martha onu kovuyor.

"Yardım edebilirim, biliyorsun," diyor Peyton. "Ayrıca, yapacak daha iyi bir işim de yok. Damien okulda, Dominick de işte."

"Eminim benim işimi çalmaya çalışmak dışında yapacak başka bir şey bulabilirsin," diyor Martha gülerek. "Genelde eğlenmek için ne yaparsın?"

"Bilmiyorum," diyor Peyton iç çekerek. "Ben hep çalıştım. Damien doğmadan önce de çalışıyordum ve okula gidiyordum. Mezun olduktan sonra nihayet kariyerime başlayabileceğimi düşünmüştüm, ama..." Sözleri yarıda kalıyor ve yüzünü göremiyor olsam da, yüzündeki özlemi hayal edebiliyorum.

Sıkılmış. Hep çalışmış, şimdi ise ben imparatorluğumu yönetirken o oturmuş, parmaklarını oynatıyor. Çoğu kadın onun hayatı için canını verirdi, ama Peyton çoğu kadın gibi değil.

Düşüncelerim Dominik Cumhuriyeti'nde geçirdiğimiz zamana geri dönüyor. Otelcilik alanında kariyer yapabilmek için okula gitmeyi çok istiyordu. Ona bir bebek daha yapmayı önerdiğimde, çalışmaktan bahsetti. Ama ben bunu düşünmedim çünkü bizim dünyamızdaki kadınlar çalışmaz.

Ama Peyton bizim dünyamızdan değil.

"Dominick," Martha düşüncelerimden beni kopararak, "ögle yemeğini bitirdin mi?" Dokunulmamış tabağıma bakıyor.

"Hayır." Peyton'ın yanındaki tabureye oturuyorum. "Gelecekteki eşimle ögle yemeği yemek istedim." Ona göz kırpiyorum ve en güzel kızarıklık yanaklarını ısıtıyor. "Ve" ona dönerek, "düşündüm de, bu gece dışarı çıkalım mı?"

... randevuda."

Peyton'ın kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Gerçekten mi? Emin misin? Yani, dışarı çıkmayı sevmediğini biliyorum..."

"Kardeşimle kulüplere gidip kız avlamayı sevmiyorum," diye açıklığa kavuşturuyorum. "Seni dışarı çıkarmak başka bir şey."

"Damien ne olacak?" diye sorar. "Oh, ona ben bakabilirim," diye teklif eder Martha.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar Peyton, ikiz gamzelerini gösteren samimi bir gülümsemeyle.

"Sürpriz," diyorum, çünkü o kadarını düşünmemiştim.

Peyton beni merakla süzüyor. "Sürpriz mi? Umarım güzel bir randevu olur." Şakacı bir şekilde bana dik dik bakıyor.

"Oh, çok iyi olacak," diyorum ona. "O kadar iyi olacak ki, benimle evlenip sana bir sürü çocuk vermem için yalvaracaksın."

Peyton gülerken burnunu çeker. "Ne planladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Ben de, diye düşünüyorum. Ben de, lanet olsun.

PEYTON

Oğlumun babasıyla randevuya çıkacağım. Bir daha görmeyeceğimi, hatta çıkmayacağımı düşündüğüm bir adam. Yıllar önce, ofisinde onu duyup kaçtığımda, bekar bir anne olacağımı kabullenmiştim. Damien için hem anne hem baba olmak zorunda kalacağımı. Ve sonraki birkaç yıl boyunca, sadece buna odaklandım.

Artık Dominick hayatımızda olduğuna göre, Damien'ı onsuz yetiştirmeyi hayal bile edemiyorum. Bunu yapamayacağımdan değil. Tek başına bir anne olarak patron gibi davrandım. Ama içten içe, oğluma babamın annemle beni mahrum bıraktığı yuvayı vermek istiyordum. Dominick, oğlumun babasının olmasını istediğim her şey: şefkatli, sevgi dolu, koruyucu, sabırlı. Dışarıda korkutucu ve şiddet dolu bir adam olabilir, ama bizim evimizde tamamen farklı bir adam.

Çıkmak istediğim bir adam.

Bu kelimeleri söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Tanrı aşkına, o bir suç örgütünün başı. İstedğini elde etmek için insanları tehdit ediyor ve incitiyor. Silah, uyuşturucu ve diğer birçok yasadışı ithalatla uğraşıyor. Ama o bundan daha fazlası. Şefkatli ve zeki, bana ve Damien'e sanki tüm dünyasıymışız gibi bakıyor.

Sonuçta, hayatta istediğimiz tek şey bu değil mi? Sevilmek. Bizi mutlu eden biriyle hayatımızı paylaşmak? Annemi çok erken kaybettim ve tek istediğim onu daha fazla sevmek için daha fazla zamandı. Bu yüzden

Dominick'i büyüdüğü hayatı yüzünden uzaklaştırmak yerine, onu olduğu gibi kabul etmeyi ve olduğu gibi sevmeyi seçiyorum.

Kahretsin... Onu seviyorum.

Kafamı sallayıp kendime gülüyorum çünkü şaşırmamam gerekirdi. Dominick Antonov'a karşı hiç şansım yoktu. Bir şey istediğinde, ya da benim durumumda birini istediğinde, motivasyonu artar ve beni kendine ait yapmak için kararlıdır.

"Elbise sana çok yakışmış," diyor Brielle, Dominick'in - yani benim - odama girerken.

Kulübün VIP odasında seviştiğimiz ve gecenin geri kalanını birlikte geçirdiğimiz geceden beri, onun odasında yatıyorum. Yavaş yavaş, tüm eşyalarım misafir odasından onun odasına taşındı. Adam sinsi bir piç, ama ben bunu seviyorum. Her zaman bir şeyler peşinde ve genellikle bu, Damien'in veya benim yararına oluyor.

Omuzları açık beyaz maksi elbisenin üzerinden ellerimi gezdirip, gardıropta asılı olan boy aynasında kendime bir kez daha bakıyorum. *Gardırop* diyorum çünkü dolap olarak kabul edilemeyecek kadar büyük. Damien ile dairemizde paylaştığımız yatak odasından bile daha büyük.

"Bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim."

Gevşek bukleler halinde sarkan kızıl saçlarımı kabartıp makyajımı kontrol etmek için eğildim.

"Önemli değil," diyor Brielle, "ama yakında alışverişe çıkmamız gerekecek. Dominick çok fazla etkinliğe katılıyor, benden sürekli elbise ödünç alamazsın."

Alışveriş düşüncesi burnumu buruşturur ve Brielle güler.

"Hiç sınırsız parayla alışveriş yaptın mı? İnan bana, çok eğlencelidir."

Gülüyorum ve yine onun ödünç verdiği çantamı alıyorum. Alışverişten ne kadar nefret etsem de, haklı. Yeni kıyafetler almam gerekiyor. Özgeçmişimi göndereceksem, mülakatlar için iş ortamına uygun kıyafetlere ihtiyacım olacak.

Topuklu ayakkabılarımı giyip onunla birlikte aşağı iniyorum.

Martha bu akşam Damien'e bakabileceğini söyledi, ama Brielle, Martha'nın akşamını keyifle geçirebilmesi için, zaten evde olacağını söyleyerek teklifte bulundu.

Damien, Dominick ile oturma odasında oturmuş, öğretmenin verdiği ödevi yapıyor. Sadece boyama sayfası ama çok ciddiye alıyor. Çok sevimli.

Brielle ve beni fark ettiklerinde Damien gülümsüyor ve Dominick'in gözleri şehvetle parlıyor. Hemen son birkaç seferki seksimizi ve beni soyunmak için çaresizlik ve sabırsızlıkla birkaç giysimi yırttığını hatırlıyorum.

"Aklından bile geçirme," diyorum ona. "Bu kız kardeşinin elbisesi ve onu tek parça halinde geri vermem gerekiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Neden kız kardeşimin elbisesini ödünç alıyorsun?"

"Çünkü kendi kıyafetlerini almayı reddediyor," diye Brielle ispiyonlar. "Ama ona alışverişe gideceğimizi söyledim bile. Senin siyah kartına ihtiyacımız olacak. Alacak çok şeyi var."

Dominick sırtıyor, ben de gözlerimi deviriyorum. "Anne, gidiyor musun?" diye soruyor Damien.

"Babamla dışarı çıkacağım," diyorum ona, yanına gidip kanepede yanına oturuyorum. "Sen yatma vaktine kadar Brielle teyzenle vakit geçireceksin."

"Tamam," diyor. "Yarın okula gidecek miyim?"

"Evet. Yarın okula gideceksin," diye cevap veriyorum. "Ödevini yaptın mı?"

"Evet, babam tüm renkleri ve sayıları bildiğim için çok akıllı olduğumu söyledi." Damien bana gülümser ve kalbim erir.

Dominick ve Damien arasındaki bağ her geçen gün güçleniyor. Dominick ne kadar meşgul olursa olsun, oğlumuz için zaman ayırıyor. Evde bağırması konusunda konuştuğumuzdan beri, bir daha bağırmadı. Doğum kontrolü kullanmam için nedenler bulmaya çalıştım, ama o bunu çok zorlaştırıyor. Her zaman çocuklarımın yaşlarının yakın olmasını istemişimdir ve Damien birkaç ay sonra dört yaşına girecek. Kendime bunun kariyer yapmak istediğim için olduğunu söylemeye çalıştım, ama neden ikisini birden yapamayacağımı anlamıyorum. Okula giderken ve çalışırken Damien'i büyüttüm ve şimdi okulu bitirdim ve Dominick gibi bir partnerim var.

"Baban haklı," diyorum ona. "Sen çok akıllısın. Sen yataarken ben evde olmayacağım, bana sarılabilir ve öpebilir misin?"

Bana doğru eğilip sarılır ve öper, sonra kanepeden atlayıp Dominick'e de sarılır ve öper.

Dominick onu kucağına alır ve sıkıca sarılır. "Seni seviyorum dostum. Teyzene iyi bak ve başını belaya sokmadığından emin ol."

Dominick, gözlerini deviren kız kardeşine sırtarak bakar.

"Hadi ama Damien." Dominick'ten onu almak için uzanır. "Gidip filmimiz için atıştırma bir şeyler hazırlayalım."

"Kurabiye mi?" Damien heyecanla gözleri parlayarak sorar.

"Çikolata parçacıklı." Brielle sırtarak cevaplar.

"Yaşasın! Hoşça kal anne. Hoşça kal baba!"

Brielle onu mutfığa taşır ve Dominick aramızdaki mesafeyi kapatır.

"Kız kardeşimin elbisesini giymiş olmana rağmen çok güzelsin." Dudaklarındaki ruju bozmamak için eğilip ağzının köşesine bir öpücük kondurur. "Randevumuza hazır mısın?"

"Hazırım."

PEYTON

"MUHAFAIZLAR NEREDE?" Dominick I-95 otoyolunda ilerlerken soruyorum.

Genellikle Dominick'in şoförlerinden biri bizi şehir arabasıyla götürür ve en az bir muhafız eşlik eder, ama bu gece Dominick bizi spor arabasıyla götürüyor, bu da bana onu hatırlatıyor: şık, pahalı ve temiz, ama gösterişli değil. Çünkü kimseye kendini kanıtlamasına gerek yok. Hayatın sunduğu güzel şeyleri seviyor, ama gösteriş yapmak için değil.

"Etrafta dolaşıyorlar," diyor, elini uyluğuma koyup sıkıyor. "Ama bu gece bizimle ilgili olsun istiyorum."

"Anthony'yi buldun mu?" diye soruyorum, onu bulamadığı için deliye döndüğünü bilerek.

Adam özgürlüğünün tadını çıkarsa iyi olur, çünkü Brielle'e yaptıklarından sonra - o bana anlattığında midem bulandı - Dominick ve Matteo onu ele geçirdiklerinde öldürecekler.

"Henüz değil." Direksiyonu daha sıkı kavrar. "Onu ne kadar nefret etsem de, bu oyunda küçük bir oyuncu olduğunu düşünüyorum."

Bana işinden nadiren bahseder, ilgilenmem gereken şeylerle beni yüklemek istemediğini söyler, ama ben bahsettiğinde hoşuma gider çünkü pek çok kişiyle konuşmadığını düşünüyorum. Matteo, Lorenzo ve ara sıra bahsettiği iş ortağı Jaimie dışında pek çok kişiye güvenmediğini düşünüyorum.

"Sevkiyatlarımızın peşinde olanın o olduğunu sanıyordum, ama artık bundan şüphe etmeye başladım," diye itiraf ediyor. "Belediye başkanı bir şeyler çeviriyor ve bence başka biri daha işin içinde. Kim olduğunu ve nedenini tam olarak belirleyemedik, ama Anthony babası öldüğünde hiçbir şey almadı. Şirket satıldı ve Joseph'in karısı hayat sigortasını aldı ve onu kullanarak şehirden taşınıp yeni bir hayata başladı."

Miami'ye giden çıkışa giriyor ve ben bu gece nereye gittiğimizi merak ediyorum. Umarım yemek yiyebileceğimiz bir yere gidiyoruz çünkü açlıktan ölüyorum.

"Eğer hiçbir şey bırakılmadıysa, kaybedecek bir şeyi yok demektir ve senin peşine düşmesi mantıklı olur, değil mi?"

Dominick bana sırtarak bakar. "Doğru, ama bizim sevkiyatlarımızla uğraşan adamlara para ödemek zorunda kaldı. Ve Anthony'nin parası yok."

"O zaman parayı başka bir yerden buluyor olmalı," diye düşünürüm, kendimi romantik bir gerilim romanının kahramanı gibi hissederek. "Ya da parası olan birini tanıyor."

"Ding, ding, ding." Dominick sırttı. "Müzayedede Anthony'yi desteklediği için belediye başkanı olduğunu düşündük, ama o Anthony ile çalışmadığını yemin ediyor ve biz de onun ifadesini çürüten herhangi bir kanıt bulamadık."

"Yani, başka birinin peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu beni şaşırtmaz. Andrey öldüğünden beri, onun gibi iş yapmayı reddettiğim için birçok düşman edindim. Genellikle, biri senin peşine düştüğünde, bir şeyleri kanıtlamak içindir. Ama şu ana kadar kimse herhangi bir talepte bulunmadı."

O bir otoparka girer ve ben, konuşmamıza o kadar odaklanmışım ki nereye gittiğimize dikkat etmediğimi fark ederim.

"Peki, ne yapacaksın?" diye soruyorum, emniyet kemerimi çözerek.

Dominick bana dönüyor ve sıcak,

"Güzel kız arkadaşımın gecenin tadını çıkaracağım çünkü tüm bu saçmalıklar yarın da orada olacak, ama bu gece bize ait."

Gözlerimi devirerek onun tatlı sözlerini önemsemediymiş gibi yapmaya çalışıyorum, ama boynumdan ve yüzümden yayılan kızarıklık beni ele veriyor.

"İşte burada," diyor Dominick, yanağını okşayarak. "Benim Peaches'im. Benim için kızardığında çok hoşuma gidiyor." Eğilip dudaklarıma hafifçe öpüyor. "Orada kal."

Arabayı kapatıp dışarı çıkar, ön tarafa dolanır ve kapımı açar. Birkaç saniye onu izlerim, bu muhteşem adamı içime sindiririm. Bu gece, sanki ona özel dikilmiş gibi üzerine oturan şık bir kömür grisi takım elbise giymiş. Muhtemelen öyledir.

Elini uzatarak arabadan inmeme yardım eder ve parmaklarını benimkilerle birleştirir.

Bizi asansöre götürür ve bir numarayı basar. Nerede olduğumuzu ve burada ne yaptığımızı sormak isterim, ama tüm bu belirsizlik bir şekilde eğlenceli.

Asansörden çıktığımızda, şık bir smokin giymiş, yaşlı, gri saçlı bir beyefendi karşılıyor bizi. "İyi akşamlar, Bay ve Bayan Antonov."

Dominick'e bakıyorum, o da benim karısı olarak anılmaktan çok memnun bir şekilde sırıtıyor.

"Miami Sanat Müzesi'ne hoş geldiniz."

Başımı çevirip Dominick'e tekrar bakıyorum, o da beyefendiye sadece başını sallıyor.

"Sanat müzesinde miyiz?" diye soruyorum, zaten bilmeme rağmen.

"Hala sanat müzelerini seviyorsunuz, değil mi?" Dominick, beyefendiyi takip ederek dar bir koridordan geçip arka kapıdan dışarı çıkarken sorar.

"Evet. Tüm müzeleri severim, özellikle sanat eserleriyle dolu olanları."

Ama bunu nereden biliyor?

"Ama önce akşam yemeği," diyor Dominick, dışarıda, su manzaralı bir masa ve sandalyeleri işaret ederek.

"Dom," diyorum, önümdeki romantik manzarayı izlerken kalbim hızla atıyor.

Bir sanat müzesindeyiz.

Sahilde.

Mum ışığında akşam yemeği yiyoruz.

Sonra beyefendi tabakları örten gümüş kapakları kaldırıyor. Ve ben bittim.

Çünkü tabağımnda pancake, pastırma ve yumurta var.

"Akşam yemeği için kahvaltı," diyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Sen..." Kafamı sallıyorum ve Dominick bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. "Hatırladın."

Dört buçuk yıl önce, ona sevdiğim her şeyi anlatmıştım ve o sadece hatırlamakla kalmamış, bunları birleştirerek mükemmel bir randevu hazırlamıştı.

"Bir zamanlar seni bıraktım," diyor, masanın üzerinden uzanıp elimi tutarak, "çünkü bunun en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Gerçek şu ki, muhtemelen öyleydi. Senin benim sorunlarıma bulaşmanı hiç istemedim. Seni benim dünyama sokmak tehlikeli ve benim düşmanlarım varken, seni sevmek benim için kabul edemeyeceğim bir zayıflık. Tüm bunlara rağmen, seni hala seviyorum ve istiyorum çünkü hayatımda senin ve oğlumuzun olmaması düşüncesi benim için kabul edilemez."

Aman Tanrım... az önce... az önce beni sevdiğini söyledi.

"Beni seviyor musun?"

Dominick gülerek başını sallar. "Bütün bunlara rağmen, sen sadece buna mı odaklandın? Benim dünyamın tehlikeli olduğu ve düşmanlarım olduğu kısmını duymadın mı?"

"Evet, ama bunu zaten biliyordum." Omuz silkiyorum. "Bilmediğim şey, beni sevdiğindi."

O geri çekilir ve ben de bunu kalkıp masanın etrafından dolaşıp kucağına tırmanmak için bir işaret olarak alırım, böylece bacaklarının üzerine yan otururum.

"Evet, Peyton, seni seviyorum. Uçakta kucağıma düştüğün andan beri seni sevdiğimden eminim. Ama bunu itiraf etmek istemedim."

Beni seviyor. Kimseye merhamet göstermeyen bu sert, soğuk iş adamı beni seviyor. Onun dünyasının tehlikeli olduğu, sayısız düşmanı olduğu ve oğlumuzun okulda güvenliği için bir koruma gerektirdiği gerçeğine odaklanmam gerekir. Onunla birlikte olduğum her an, hayatlarımız risk altında.

Ama önemli olan tek şey, onun beni sevmesi. Beni dinliyor, bana değer veriyor. Pratik, sevgi dolu bir baba ve bize harika bir hayat sunmak istiyor.

Bu, benim her zaman istediğim şeydi. Annemin istediği, ama hiç sahip olamadan öldüğü şey. Bir erkeğin beni o kadar çok sevmesi ki, benim için her şeyi yapması, düşünceli, mükemmel bir randevu ayarlaması da dahil. Çok önemsiz gibi görünüyor, ama hayatın anlamı bu değil mi? Aşık olmak ve mutluluğu bulmak.

Ve Dominick Antonov beni mutlu ediyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona, "Ve birbirimize geri döndüğümüz için çok mutluyum."

Ağzım onun ağzına yapışıyor ve öpüşürken kahvaltı ve müzeyle ilgili tüm düşüncelerim kayboluyor. Tek istediğim Dominick'i sevmek ve onun tarafından sevilme.

Etrafta kimlerin olduğunu veya bizi izleyenlerin olup olmadığını bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil, çünkü eğilip onun pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açıyorum. Öpüşmemizi kesmeden, onu dışarı çıkarıp uzun, kalın penisini okşuyorum, onu güzelce sertleştirirken, Dominick de külotuma elini sokup klitorisimi okşuyor. Romantik bir ilk randevuda olmamız gerekirken, tek düşünebildiğim onun beni deli gibi sikmesi.

Onun başının etrafında damlayan ön sıvıyı yalayıp, onu sert ve yavaşça okşamak için kayganlaştırıcı olarak kullanıyorum, o da benim hızıma uyarak klitorisimi okşuyor ve birkaç parmağını içime sokuyor.

"Çok yaklaştım," diye dudaklarına fısıldıyorum, vücudum o kadar gergin ki, boşaldığımda bunun dünyayı sarsacak bir şey olacağından hiç şüphem yok.

"İşte böyle, bebeğim," diyor Dominick. "Lanet parmaklarımın üzerine boşal ki, o sıcak amcığıma sikimi sokabileyim."

Onun müstehcen sözleri beni mahvediyor. O kadar sert boşalıyorum ki, göz kapaklarımın arkasında canlı renklerde havai fişekler patlıyor. Orgazmım boyunca parmaklarını içimde tutuyor, ben göğsüne zevkle inleyene kadar durmuyor.

"Siktir, Peaches, orgazmların bana ne yaptığını biliyor musun?" diye soruyor, diğer eliyle eğilip külotumu vücudumdan yırtıyor.

"Dominick!" diye azarlıyorum. "Bu gidişle iç çamaşırım kalmayacak."

"İyi," diyor. "Şimdi, kalk."

Kıçımı hafifçe vurur ve ben ayağa kalkarım, bacaklarımı sallayarak onun üzerine otururum. Penisinin başını içime yönlendirir ve ben de santim santim, yavaşça onun sert penisinin üzerine otururum. İlk kez üstteyim ve hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Kıçım onun uyluklarına değdiğinde, onun içime bu kadar sıkı oturmasıyla ikimiz de aynı anda inleriz.

"Sanki rahim ağzıma çarpıyormuşsun gibi hissediyorum," diye şaka yapıyorum, sonra bunun ne kadar seksi olmadığını fark edince kızarıyorum.

Tabii ki Dominick sadece gülümser ve bunu bir iltifat olarak alır. "Beni sürüyor musun bebeğim? Yoksa seni alttan sikmemi mi istiyorsun?"

Onu sürmeye çalışıyorum, ama kucagında bulunduğum pozisyonda, ayaklarımla kendimi yukarı ve aşağı kaldıramıyorum. Somurtunca, o gülüyor, ağzımı ağzıyla kapıyor ve kalçalarımı kavıyor.

Birlikte çalışıyoruz — o beni yukarı aşağı hareket ettiriyor, ben de kalçalarımı döndürerek iyi hissettiren noktaya ulaşmaya çalışıyorum — ve birkaç dakika içinde ikimiz de tatmin oluyoruz.

Bunun böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Aramızdaki bağ, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha derin. Dominick'i tanıyana kadar neyi kaçırdığımı bilmiyordum, ama şimdi onsuz bir gün geçirmeyi hayal bile edemiyorum.

"Yemekten önce en iyi tatlı," diyor, gözlerimi yukarıya çeviren bir sırıtışla.

Bir erkeğin bu kadar ölümcül ve ciddi, ama aynı zamanda bu kadar peynirli olabilmesi beni hayrete düşürüyor. "Gel bebeğim," diyor, çekip bir peçete alıp kıyafetlerimizi mahvetmesini önlemek için bir peçete alıyor. "Temizlenip yemek yiyelim. Gecemiz daha yeni başlıyor."

AKŞAM YEMEĞİ İÇİN KAHVALTI.

Bütün bir sanat galerisi sadece bize ait.

Ve sahil boyunca yürüyüş, orada bizi tatlıyla piknik bekliyordu — gerçek tatlı.

"Çıtayı çok yükseğe koyduğunu farkında mısın?" diye soruyorum eve dönerken. "Bana uyar," diyor Dominick, yola odaklanarak.

Saat geç, neredeyse sabahın ikisi, ama yorgun hissetmiyorum. Muhtemelen birlikte geçirdiğimiz gecenin adrenalin etkisiyle. Bu gece harikaydı. Harikadan da öte. Ve hiç bitmesini istemedim.

"Sadece şunu unutma..." Dominick'in telefonunun çalmasıyla sözlerim kesildi.

Ekranında Matteo'nun adı belirir ve midem düğümlenir. Bu saatte araması iyiye işaret olamaz.

"Evet," diyor Bluetooth üzerinden aramayı kabul ettikten sonra.

"Az önce karakoldan çıktım. Dört adamımız bu gece uyuşturucu dağıtımından tutuklandı."

"Dur tahmin edeyim," diyor Dominick, öfkeyle çenesini sıkarak. "Belediye başkanı."

"Adamımın dediğine göre, o onayladı. Polisler her yerde onları arıyor, yakalamaya kararlı. Adam beni sinir etmeye başladı."

"Sen de tutuklanabilir misin?" diye soruyorum Dominick'e, onun hapse girip Damien ve beni terk edeceği düşüncesi aklımdan geçiyor.

"Tutuklanabiliriz," diye Matteo, Dominick'ten önce cevap verdi, "ama bu uzun sürmez."

"Sabah Michael'la görüşeceğim," diyor Dominick. "Bu sana kendi işlerini halletmek için zaman kazandırır."

"Tamam," diyor Matteo.

"Michael kim?" diye soruyorum.

Muhtemelen soru sormayı bırakmalıyım, ama Dominick bana hiç işime bakmamı söylemedi ve bana cevap vermeyi hiç reddetmedi. Onunla bu hayatı yaşayacaksam, her şeyi bilmek istiyorum. Sonuçta bilgi güçtür.

"Avukatımız," diyor Dominick bana. Sonra Matteo'ya, "Yarın sabah şehir merkezindeki ofisimde buluşalım, işleri gözden geçirelim," diyor.

"Ofise mi gidiyorsun?" diye sorar Matteo şaşkınlıkla, muhtemelen Dominick, Damien ve ben taşındığımızdan beri evden çalışıyor ve sadece ara sıra ofise gidiyor olduğu için.

"Evet. Müstakbel eşime, evimize şiddet girmeyeceğine söz verdim. Ve ben sözümün eriyim."

Telefonu kapatır ve sözleri vücudumda bir ürperti yayılır. Dominick kızgın. Ama benim için kendini tutuyor. Bunu yapmaya istekli olmasını seviyorum, ama aynı zamanda...

"Benden duygularını saklamamı istemiyorum. Neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Birbirimize karşı açık olalım ve konuşalım. Ben bununla başa çıkabilirim."

Dominick ferforje kapıya yanaşır ve güvenlik görevlisi bizi içeri alır. Garaj kapısı açılır, o da arabayı garaja park eder ve motoru kapatır.

"Söylediklerin benim için çok önemli," diyor ve yüzümün yanını okşuyor. "Seninle konuşacağım, ama bunu yapan her kimse bir savaş başlatıyor ve ben bunu evimize sokmayacağım. Annemi ve kız kardeşimi koruyamadım, ama seni ve Damien'i korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. İkiniz bu duvarları sevgi, kahkaha ve ışıkla doldurdunuz, ben de bu bokla karartmayacağım."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Tamam, ama bana güvende olacağına söz ver." Ellerimle onun sakallı çenesini kavriyorum. "Sana oldukça bağlandım. Sevdığım adamı ve çocukları babasını kaybetmek çok kötü olur."

"Çocuklar mı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Şey, içime kaç kez boşaldığını düşünürsek, şimdiye kadar hamile kalmış olmam gerekirdi."

Gözlerimi deviririm ve o kahkaha atar.

"Sadece benim daha fazla çocuğumu istediğini itiraf et," der, gözlerinde bir ışıltı belirir.

"Yani, bu dünyanın en kötü şeyi olmaz," diye itiraf ettim. "En azından bütün gün yapacak bir şeyim olur. Sen çalışırken ve Damien okula giderken, burada canım sıkılıyor."

Yolcu koltuğundan kayarak inip kapıyı kapatıyorum ve Dominick beni evin kapısında karşıyor.

"Yarın saat yedide çıkmaya hazır ol... ve profesyonel giyin."

"Damien'i okula bırakmak için mi?"

Her sabah onu arabadan indirip sınıfına kadar götürüyorum, ama diğer zengin, kibirli anneler beni yargılayıcı bakışlarla süzdükleri halde, yoga pantolonu ve tişörtten daha şık giyinmiyorum.

"Hayır." Dominick gülüyor. "Benimle işe gitmek için. Evde giydiğin dar pantolonların içindeki şeftali gibi kıcını görmeyi ne kadar sevdiysem de, iş yerinde bunun uygun olduğunu düşünmüyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Onunla konuşmak istediğimi söylediğimde, onların planladıkları şeye dahil olmak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Ben kimseyi öldüremeyeceğim," diye patladım, bu da onu kahkahalara boğdu.

"Siktir, bebeğim. Buna ihtiyacım vardı." Kolunu omuzlarıma dolayarak bizi içeriye götürüyor. "Genel kanının aksine, ben düzenli olarak insanları öldürmüyorum," diyor.

Kaşlarını kaldırarak, Matteo ile yaptığı konuşmayı sessizce hatırlatırım ve o başını sallar.

"Touché," der gülerek, beni yanına çekip şakağıma bir öpücük kondurur. "Tou-siktir-ché."

PEYTON

CİDDİYDİ. Beni onunla birlikte işe getirdi, ama şehir merkezindeki ofisine değil. Hayır, Dominick'e göre üç havuzu, son teknoloji spor salonu, lüks spa, özel golf sahası ve daha birçok olanak sunan Hotel Blu'nun güzel lobisinde duruyoruz.

"Bunun sahibi olduğuna inanamıyorum," diyorum hayranlıkla.

Daha önce birkaç oteli olduğunu söylemişti, ama hiçbiri böyle olacağını hayal etmemiştim.

Aslında... şimdi düşününce, burası Dominick'i yansıtıyor. Lüks ama abartısız. Zenginlik yansıtıyor ama gösterişli değil, tıpkı evi gibi.

"Ve evlendiğimizde, bu yer senin de olacak," diyor, sanki bir nefeste evlenmekten ve varlıklarını benimle paylaşmaktan bahsetmemiş gibi, kayıtsız bir şekilde. "Bu yüzden burada çalışmak isteyeceğini düşündüm."

"Burada çalışmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum, yeni gözlerle etrafı tarayarak.

Bu benim hayalimdeki iş. Okulda bunun için çalıştım. Ama...

"Sadece seninle yattığım için iş verilmesini istemiyorum. Yani, seksin iyi olduğunu biliyorum, ama..." Yarı şaka yarı ciddi bir şekilde sırtıyorum, ama Dominick gülmüyor.

"İki şey vardır ki, onlarla asla şaka yapmam: ailem ve işlerim. Eğer senin yetenekli olduğunu düşünmeseydim, seni buraya getirmezdim

buraya getirmezdin."

Elimi tutar ve koridordan geçerek *PRIVATE (Özel)* yazan bir odaya girer. Oda, otel kadar lüks bir ofistir; şık bir maun masa ve rahat bir kahverengi deri kanepesi vardır.

Ziyaretçi koltuklarından birini benim için geriye kaydırır ve masanın etrafından dolaşarak diğer tarafa oturur. Çantasından bir dosya çıkarır, masanın üzerinden bana doğru itti ve görmem için açtı.

Bana gösterdiği şeyi birkaç saniye inceledikten sonra şok içinde ona bakıyorum.

"Bu benim özgeçmişim." Sayfaları çeviriyorum. "Ve notlarım ve stajlarım. Tavsiye mektuplarım da sizde var."

Sonra anladım. İş arama sitesinde yerel otellere başvuru yaptığımda, bu otele de başvurmuştum.

"Derecen ve deneyimine dayanarak, sana ücretli staj pozisyonu teklif etmek istiyorum. Otel müdürü Vaughn, yeni otel tamamlandığında orada bir pozisyon için değerlendirilmeyi talep ediyordu. Bunun gerçekleşmesi biraz zaman alacağı için, yerine geçecek kişiyi eğitmeye başlayabileceğini söyledim."

"Ve şirket içinde terfi etmek isteyen başka kimse yok mu?"

"Senin kadar parlak bir özgeçmiş olan kimse yok." Arkasına yaslanıp parmaklarını göğsünde birleştirdi. "Hayalinin bir otelde konaklama sektöründe çalışmak olduğunu söylemiştin. Artık bunu gerçekleştirebilirsin."

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye merakla soruyorum. "Hamile kalmamı istediğinizi sanıyordum. Beni eğitmek için bu kadar zahmete girip sonra da doğum iznine çıkmamın bir anlamı olmaz mı?"

"Henüz hamile değilsin," diyor Dominick. "Ve doğum izni almak serbest. Eğer bebeğimizle evde kalmaya karar verirsen, yerine birini işe alırız ve işe dönmeye hazır olduğunda, ne yapacağını zaten biliyorsun. Ama kim demiş ki ikisini birden yapamazsın? Erkekler hem çocuk sahibi oluyor hem de çalışıyor. Kadınlar neden yapamazsın?"

"Ben kariyerime odaklanırken sen evde çocuk bakacak mısın?" diye sırtıtırım, onun gülmesini beklerim.

Oysa o sadece omuz silkiyor. "O zaman geldiğinde o yolu geçeriz. Eğer bu bir dadı tutmamız anlamına geliyorsa, o zaman öyle yaparız. Ama ailemizi genişletmek istememiz, senin hayallerinin peşinden gidemeyeceğin anlamına gelmez."

Ayağa kalkıp yanıma gelir, yanımdaki koltuğa oturur ve koltuğu bana doğru çevirir. "Seninle bir hayat istiyorum Peyton ve Andrey'in izinden gitmek istemiyorum."

Annem kendini kapana kısılmış ve baskı altında hissediyordu, senin de öyle hissetmeni asla istemem."

Elini uzatıp yüzümü avuçladı ve içgüdüsel olarak onun dokunuşuna iç çekerek karşılık verdim.

"Eğer şu anda gerçekten benimle başka bir bebek istemiyorsan, doğum kontrol hapı al. Umarım işe yaramaz..."

Şeytani bir gülümsemeyle gülümsedi ve yemin ederim ki iç çamaşırım ıslandı. Beni hamile bırakmak isteyen bir adam bu kadar seksi olmamalı, ama kesinlikle öyle.

"Ama ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğim. Yıllarca seni düşündüm, birlikte geçirdiğimiz kısa zamanlar kafamda tekrar tekrar oynadı ve şimdi sana kavuştuğuma göre, seni nasıl elde edersem edeyim, seni alacağım."

"Net düşünmemi zorlaştırıyorsun," diye boğuk bir sesle söylüyorum, onun tatlı sözleri beni etkiliyor.

"O zaman, düşünmek için biraz zaman ayır," diyor, bana yaklaşıp dudaklarıma masum bir öpücük kondurarak. "İş senin. Seni Vaughn'la tanıştıracam, o da sana bugün etrafı gezdirecek. Onunla eğitim almak istersen, alabilirsin. Başka bir otelimde çalışmak istersen, çalışabilirsin. Evde kalmak istersen, kalabilirsin."

"Çok anlayışlısın," diye şaka yapıyorum. "İş de istediğim gibi görünüyor, ama beni sevdiğin için bana verilmesini istemiyorum."

Elini kalçama koyuyor ve ben içimden gülümsüyorum, Dominick'in dokunuşuma özlem duymasını seviyorum. Bu adam her zaman bir şekilde bana dokunmak zorunda. Geceleri bile, uykumda ondan uzaklaşırsam, beni bulur ve kollarının arasına geri çeker.

"Buraya taşınmanın planlarında olmadığını biliyorum," diyor. "Ama bunu asla pişman olmayacağından emin olacağım. Ve seni otellerimden birinde çalıştırmak seni mutlu edecekse, bu herkes için kazançlı bir durum çünkü herhangi biri seni çalışanı olarak görmekten şanslı sayılır."

"Beni gururlandırıyorsun." Kollarımı boynuna doluyorum ve parmak uçlarımda yükselerek ona bir öpücük veriyorum. "Böyle devam et, Bay Antonov, bu akşam işten eve döndüğümüzde ödüllendirileceksin."

Kaşlarını oynatıyorum ve o gülüyor.

"Oh, gerçekten mi? Bu kadar mı yeterli?" Ellerini kıçıma kaydırır ve yanaklarıma sıkıca sarılır. "Kıçını çalıştırmak, güzel amcığına ulaşmanın anahtarı mıydı?"

"Ne derler bilirsin," diye gülerek ona söylüyorum. "Mutlu eş, mutlu hayat."

BUGÜN, şüphesiz, uzun zamandır geçirdiğim en iyi ve en yorucu günlerden biriydi. Bir oteli işletmenin ne kadar zor olduğunu unutmuştum ve hiç bu kadar lüks bir otelde çalışmamıştım. Ama Vaughn harikaydı ve Dominick, şehir merkezindeki ofisine gitmeden önce bana iyi davranması için onu tehdit etmesine rağmen, bana nazık davranmadı.

Bütün gün Vaughn'un peşinden dolaştım, telefonuma notlar aldım ve bir günde onunla öğrendiklerim, derslerde öğrendiklerimin yarısından fazlasına denk geliyordu.

Farkına varmadan öğle vakti gelmişti ve Dominick, Damien'i okuldan alacağını ve eve gitmeye hazır olduğumda bir arabanın beni bekleyeceğini mesaj attı.

Mesajını okuyunca gözlerim doldu, çünkü daha önce bir partnerim olmamıştı, sonra işime geri döndüm.

Şimdi saat neredeyse altı ve ben eve gidiyorum, yarın tekrar gelmek için sabırsızlanıyorum. Çalışmayı hiç sorun etmedim, hayatım boyunca tek bildiğim şey bu, ama sevdiğin işi yapmak her şeyi çok daha güzel hale getiriyor. Ve Hotel Blu'da çalışmayı şimdiden çok seviyorum. Dominick'in sadece verimli ve bilgili çalışanları işe aldığı açık ve bana dosyamı gösterdiği anı hatırladığımda içimi gurur kaplıyor. Beni seviyor ve mutlu olmamı istiyor olabilir, ama yetenekli olduğumu düşünmeseydi beni işe almazdı.

Eve geldiğimde oturma odası boştu, bu yüzden sesleri takip ederek mutfığa gittim ve kapıda durup önümdeki manzarayı izledim.

Dominick ocak başında, Damien ise yanındaki sandalyenin üzerinde duruyor. Damien'e kreplerin ne zaman çevrilmeye hazır olduğunu nasıl anlayacağını açıklıyor ve Damien dikkatle izliyor.

"Kabarcıklar!" Damien, beni irkiltecek kadar yüksek sesle bağılıyor, ama Dominick sadece gülüyor ve başını sallıyor, oğlumuzun aşırı coşkusundan hiç rahatsız olmamış gibi.

"Doğru," diyor. "Çevirmeye hazır mısın?"

Oğlumuz başını sallayınca, Dominick Damien'in elini spatula etrafına geçirir ve ikisi birlikte krepleri çevirirler.

"Yaşasın!" Damien sevinçle bağıırır. "Başardım!"

"Evet, yaptın," diye onaylar Dominick, gözlerinde krep çevirmek gibi önemsiz bir şey için gururla. "Bir sonrakine hazır mısın?"

Dominick ve Damien akşam yemeği için kahvaltı hazırlarken birkaç dakika onları izlerim. Kalbim sevgi ve mutlulukla doludur ve geri dönüşün olmadığını biliyorum. Artık hayatımız budur. Harbor Point'te, hiç

ama kısa sürede dünyamın vazgeçilmez bir parçası haline gelen adamla. Ama sadece benim dünyamın değil. Damien'in de. O, babasına çoktan aşık olmuş ve ona bağlanmış durumda ve ben bunu ondan asla alamam.

"Mmm, kokusu çok lezzetli," diyorum, mutfağa girip varlığımı belli ediyorum.

"Krep yapıyoruz!" Damien, bir tanesini kaldırıp bana göstererek diyor.

"Selam, bebeğim." Dominick, Damien'den ayrılmadan eğilip bana hızlıca bir öpücük verir, bu da kalbimin çarpmasına neden olur. Dominick hayatının diğer yönlerinde acımasız olabilir, ama bizim evimizde yumuşak ve romantiktir. "Günün nasıl geçti?"

Onlar pişirmeyi bitirirken, bugün öğrendiğim her şeyi ona anlatıyorum. Sonra, oturup yemek yemeye başladığımızda, garaj kapısı açılıp kapanıyor ve Matteo ile Lorenzo içeri giriyor. Benim gözüm sadece Dominick'te, ama hepsinin ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmezsem kör olurum. Birlikte dışarı çıktıklarında ne kadar baş döndürdüklerini hayal bile edemiyorum.

"Naber, küçük adam?" Matteo, Damien'in saçlarını okşadıktan sonra yanındaki altı kişilik masaya oturdu.

Matteo her zamanki kot pantolon ve tişörtünü giymiş, kolları, elleri ve parmak eklemlerinde düzinelerce dövmeyle milyarderden çok gangster gibi görünüyor. Dominick bana onların iş ortakları olduğunu ve Matteo'nun Dominick kadar zengin olduğunu söylemeseydi, bu adamın parası olduğuna asla inanmazdım. Dominick, sokakları idare ettiği için böyle giyindiğini ve takım elbiseyle dolaşırsa, çalışanlarının saygısını kaybedeceğini söylüyor.

Kötü görünse de, onunla olan kısa etkileşimimden anladığım kadarıyla, pek bir şeyi ciddiye almayan şakacı bir adam. Ama Dominick, aldanmamam gerektiğini, kardeşinin ondan on kat daha acımasız olduğunu ve bunun tek başına bile çok korkutucu olduğunu söylüyor. Çünkü Dominick'ten daha acımasız birini hayal edemiyorum.

"Dominick," diyor Lorenzo, masanın ucuna otururken. "Bayan Antonov."

Bana doğru başını sallar ve ben onun bu resmi tavrına gülmekten kendimi alamam.

Lorenzo hakkında Matteo'nun en iyi arkadaşı olduğunu, Antonov Enterprises ile sık sık iş birliği yapan bir şirketi yönettiğini ve Dominick'in babaları ölmeden önce evlenmesi planlanan bir kız kardeşi olduğunu ve bu evlilik planının suya düştüğünü dışında pek bir şey bilmiyorum.

Matteo'nun aksine Lorenzo, k  m  r rengi bir pantolon ve d  ğmeli bir g  mlek giymiş, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Ayrıca birkaç d  vmesi var, bu da resmi kıyafetiyle   elişiyor.

    n   birden g  zden ge  irdiğimde, hepsinin birbirinden ne kadar farklı olduğunu g  rmek komik geliyor, ancak en yeni genişleme projeleri bir g  sterge ise, a  ık  a birbirleriyle iyi   alışıyorlar.

Dominick ge  en g  n beni oraya g  t  r  p projenin durumuna bakmamı sağladı ve Coral Bay'deki projeyi ge  ecek gibi g  r  n  yor. O projenin ana yatırımcısı olduğunu s  ylediğinde hayran kaldım. Otelcilik sekt  r  nde Antonov Enterprises ve Lorenzo'nun şirketi Russo Property Group saygı ve hayranlıkla anılıyor. Onların sekt  r  n en   nemli iki oyuncusu olduğunu s  ylemek yetersiz kalır.

"Bana Peyton diyebilirsin," diyorum Lorenzo'ya. "Dominick ve ben evli değiliz. Nişanlanmadık bile."

Pankekimden bir ısırık alıyorum ve Dominick'in bana   fkeyle baktığını hissediyorum, ama onun sahiplenici tavrı beni korkutmuyor.

Matteo kahkahayı patlatıyor. "Dikkatli ol dostum. Beyninde anevrizma patlayacakmış gibi g  r  n  yorsun."

"Siktir git," diye mırıldanıyor Dominick, Matteo daha da g  lmeye başlıyor ve Lorenzo da ona katılıyor.

"Baba,   ok k  t   bir kelime s  yledin," diyor Damien g  lerek. "Evet, *baba*." Matteo sırtıyor. "K  f  r etme."

Dominick kardeşine sert bir bakış atar, bu da Matteo'nun sırtışını daha da genişletir. "Bir krep daha alabilir miyim?" diye sorar Damien.

Dominick veya ben cevap veremedem, Matteo uzanıp bir tane alır ve tabağına koyar. "Al bakalım, k    k adam."

"Teşekk  rler." Damien ona g  l  mser. "Bir ısırık ister misin?"

Bir par  ayı   atalla d  rterek Matteo'ya uzatır, Matteo hi   d  ş  nmeden bir ısırık alır ve kalbim ısınır. Bu adamlar kolayca acımasız ve soğuk olabilirler, ama oğluma karşı her zaman sevgi dolu ve şefkatlidirler, bu da şiddetin bir seçim olduğunu kanıtlar — benim sperm don  r  m  n ben b  y  rken yaptığı bir seçim.

"Vay canına, bunlar   ok lezzetli," diyor Matteo. "Sen mi yaptın bunları?"

Damien gururla başını sallar. "Babam ve ben akşam yemeği için kahvaltı hazırladık." Akşam yemeğinde krep gibi şeyler yediğimizde bir şeylerden kurtulduğunu d  ş  nd  ğ   için kıkırdar.

"Anketleri geri aldım," diyor Lorenzo, iş konuşmaya başlıyor.

"Şimdi olmaz," diyor Dominick. "Ailemle akşam yemeği yiyorum. İşleri sonra konuşabiliriz."

Lorenzo'nun kaşları havaya kalkar, ama Matteo şaşırmaz, çünkü Dominick bizimle birlikteyken iş konuşmaya çalışanlara her zaman bu cevabı verir.

"Dövüşten önce spor salonuna gidip biraz antrenman yapmam lazım," diyor Matteo Dominick'e. "Gelmek ister misin?"

O cevap veremeden, "Sen dövüşçü müsün?" diye soruyorum.

Sperm bağışçım aklıma gelir ve aynı organizasyonda dövüşüp dövüşmediklerini merak ederim.

"Evet," diyor Matteo. "Birkaç hafta sonra bir dövüşüm var." "Hangi organizasyona dahilsin?" diye soruyorum.

"Underground," diyor. "Kuralsız dövüşmeyi tercih ederim." Sırıttıyor. "Hiç dövüşe gittin mi?"

Başımı sallarım. "Babam Dünya Boks Birliği'nde dövüşçüydü."

Matteo'nun gözleri büyür. "Kim o?"

"Bobby Johnson... ama herkes ona..." "Cellat,"

Matteo cümlemi tamamlar.

Onun kim olduğunu bilmesi beni şaşırtmadı. Mike Tyson ve Floyd Mayweather'ın yanında dünyanın en büyük boksörlerinden biri.

"Evet, o," diyorum omuz silkerek. "Vay canına, bu çılgınca. O harika bir adam."

"Evet, o aynı zamanda annemi döverek taciz eden bir pislikti, ta ki annem onu terk edene kadar," diye mırıldanıyorum.

Matteo'nun gülümsemesi kaybolur. "Kahretsin, üzüldüm. Onu senin için ortadan kaldırmamı ister misin?"

"Kötü kelime, Matty Amca," der Damien, ben Matteo'ya bakarken, sperm bağışçımı ortadan kaldırmayı teklif etmesine şok olmuşumdur.

Ama sonra yüzünde şakacı bir gülümseme yayılır ve ben kahkaha atarım. "Ben iyiyim, ama teşekkürler."

"Tamam." Omuz silkiyor. "Ama fikrini değiştirirsen, bana haber ver. Onu kesinlikle ortadan kaldırabilirim. Bu arada" — Dominick'e bakıyor — "spor salonunda benimle antrenman yapmak ister misin? Gerçek bir rekabet iyi gelir." Lorenzo'ya yan gözle bakar, Lorenzo omuz silker.

"Benim suçum değil. Yüzümü çirkinleştirmek istemiyorum," diyor Lorenzo, başparmağı ve işaret parmağıyla yüzünün kenarlarını saygıyla okşayarak. "Hillary ile randevum var ve o benim güzel yüzümü seviyor."

"Çünkü o sığ bir kız," diye işaret eder Matteo. "Tabii ki sadece görünüşüne önem veriyor."

"Öyle değil," diye karşılık verir Lorenzo. "Sen onu ilk gören olduğun için ona karşı biraz cadalozluk yapıyorsun, ama o beni istedi."

"Ağzından çıkanlara dikkat et," diye homurdanır Dominick, Matteo ise kahkahayı patlatır.

"Sadece senin iyi bir koca adayı olduğunu bildiği için," diyor Matteo, "ve o da bir trofe eş olmak istiyor."

"Sen koca adayı değilsin mi?" diye soruyorum.

Biraz kaba ve şakacı olabilir, ama Damien ve bana karşı her zaman çok nazik.

"Kardeşim sonsuza kadar bekar kalacak," diyor Dominick kuru bir şekilde. "Yerleşmektense yüksek bir binadan atlamayı tercih eder."

"Bu sadece doğru kadını bulamadığın içindir," Matteo'ya söylüyorum, ama bana attığı bakıştan anlaşıldığı kadarıyla o buna kesinlikle katılmıyor. "Dominick'e bak. Evlenmek gibi bir isteği yoktu, ama şimdi beni hamile bırakıp karısı yapmak için fazla mesai yapıyor."

Bu bir şaka olarak söylenmiş bir sözdü, ama Matteo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne?" diye tısladı. "Bir bebek daha mı yapmaya çalışıyorsun? Delirdin mi sen?"

"Diline dikkat et," diyor Dominick.

"Bebek mi?" diye sorar Damien. "Bir erkek kardeşim olsun istiyorum!"

"Sizler saçmalıyorsunuz," diyor Matteo, ayağa kalkıp sandalyesini şiddetle içeri iterek Damien'i irkiltir.

"Sen benimle aynı evde büyümedin mi?" diye Dominick'e sorar, ses tonu daha önce hiç duymadığım kadar ciddidir. "Kız kardeşimiz... incindiğinde sen orada değil miydin? Annemiz o pislik babamızın elinde acı çektiğinde sen orada değil miydin? Oğlunu reddetmek istemediğini anlıyorum, Peyton da onunla birlikte geliyor, ama neden bu boktan dünyaya daha fazla masum insan getirmek istiyorsun?"

Matteo, Dominick'ten Lorenzo'ya bakıyor. "Annen ve baban öldü," diyor Lorenzo'ya. "Güvende tutmaya çalıştığımız herkes bir şekilde zarar gördü. Bu sorumsuzca ve pervasızca bir davranış..."

"Yeter," diye bağırır Dominick. "Dünya mükemmel değil, bizimki ise daha da az, ama hepimizin yalnız yaşamamızı bekleyemezsin."

Ayağa kalkar ve Matteo'nun yanına gider, yüzüne yaklaşır ve bir an için, burada, yemek odasında, Damien'in önünde kavga edeceklerinden endişelenirim.

"Andrey'in pislighin teki olduğunu biliyorum, ama bu onun suçu, senin değil. İkimiz de o değiliz ve asla olmayacağız. Hayatını yalnız yaşamak mı istiyorsun? Tamam. Ama burada bir parça ışık bulmaya çalışanları yargılama."

Dominick, kardeşini sıkıca kucakladığında beni ve eminim herkesi şok etti. "Seni seviyorum Matteo, ama Brielle ve annemize olanlar için kendini suçlamayı bırakmalısın. Elimizden gelen her şeyi yaptık, ama Andrey hak ettiğini bulan hasta bir piti." Geri çekildi, ama ellerini kardeşinin omuzlarında tuttu. "Sana söylediğim tek bir şeye inanacaksan, sevgiyi hak ettiğine inan. seni seviyor, ben seni seviyorum..."

"Ben de," der Brielle, yemek odasına girerken.

Yoga pantolonu ve tişört giymiş, yüzünde makyaj yok ve saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış — büyük olasılıkla haftada birkaç kez ders aldığı Pilates stüdyosundan yeni gelmiştir.

"Ve başıma gelenler için ikinizi de suçlamıyorum," diye ekliyor. "O yüzden kendinizi suçlamayı bırakın. Hayatınız boyunca beni korudunuz."

Dominick geri çekilir ve Brielle Matteo'ya sarılır.

"Bir zamanlar aşık olmuştum," diye boğuk bir sesle söyler. "Ve bu dünyadaki en güzel duyguydu. Denemeden yargılamayın."

"Yaşadığın onca şeyden sonra, yine aşık olmanın sorun olmayacağını mı söylüyorsun?" Matteo inanamayan bir şekilde sorar.

"Bir saniye bile düşünmeden," diyor Brielle, ve onun için kalbim acıyor çünkü tek istediği aşkı bulmak. Dışarıdan sert görünebilir, ama derinlerde umutsuz bir romantik. "Beni tüm varlığıyla sevecek bir erkek istiyorum ve daha azıyla yetinmeyeceğim."

Matteo i geçirip başını sallar. "Sizin adınıza mutluyum," der, Dominick'e ve sonra Lorenzo'ya bakarak. "Ama ben yapamam. Bu bana göre değil, ama söz veriyorum, ailelerinizi güvende tutmak için elimden geleni yapacağım. Bri ve anneme olanlar, elimden gelirse bir daha asla olmayacak."

"Teşekkür ederim," diyorum Matteo'ya. "Bu benim için çok anlamlı."

Matteo boğazını temizler ve başını sallar. "Spor salonuna gitmem lazım. Konuyu sonra konuşabilir miyiz?"

Dominick başını sallar, ama kardeşini bırakmaya hazır olmadığını anlayabiliyorum, bu yüzden "Hey, Dom, sen spor salonuna gitmeye ne dersin? Damien ve ben burada iyiyiz," diyorum.

"Emin misin?" diye sorar.

"Evet. Yüzünü çok çirkinleştirmeye çalışma." Ona şakacı bir göz kırpıyorum ve o gülüyor.

"Anlaşıldı." Bana hızlıca bir öpücük verir, sonra Damien'in başının üstüne öpücük kondurur. "Daha sonra eve gelirim. Annene uslu dur," der Damien'e, sonra Lorenzo ile birlikte Matteo'nun peşinden çıkarlar ve Brielle ile beni Damien'le baş başa bırakırlar.

"Demek aşk arıyorsun, ha?"

Gözlerini devirdi. "Bu kasabada bu neredeyse imkansız. Herkes kim olduğumu biliyor, bu yüzden ya kardeşimle yakınlaşmak için ya da bunu bir meydan okuma olarak gördükleri için benimle çıkmak istiyorlar."

"Çevrimiçi randevulaşmayı deneyebilirsin. Herkes için siteler var. Eminim mafya prensesleri için de bir site vardır."

Kimse bu kelimeyi kullanmaz, *organizasyon* terimini kullanmayı tercih ederler, ama bence ailelerinin üyesi olduğu her ne ise, mafya ile ilgili olduğunu varsaymak yanlış olmaz.

Brielle gülerek burnundan soluyor. "Tabii, peki buna ne derlerdi? Mafya Randevu 'R' Us mu?"

Ben gülerim. "Plenty of Crime." Bana şaşkınlıkla baktığında, eklerim, "Bilirsin, Plenty of Fish gibi... Plenty of Crime."

"Plenty of Fish diye bir site mi var?" diye gülerek sorar.

"Evet, Damien doğduktan birkaç yıl sonra biriyle çıkmak istediğimde üye oldum."

"Nasıl gitti?"

Çıktığım tüm eziklerle hatırlayarak tiksinti ile burnumu kıvırırım. "Bir sürü kokuşmuş balıkla doluydu."

DOMINICK

"Yani, rakamlara göre, bitirmek için yaklaşık iki yıl sürecektir," diyor Lorenzo, kağıtları bana doğru kaydırarak.

North Harbor Point Country Club'da, sadece VIP'lerin girebileceği özel barda oturmuş içki içiyoruz.

Spor salonunda Matteo ile birkaç raunt dövüştüm ve onun dövüşe hazır olduğunu söylemek yetersiz kalır. Çeneme yumruk attığında ve ben geriye sendelediğimde, pes ettim. Bu hafta yatırımcılarla birkaç iş toplantım var ve en son ihtiyacım olan şey kavga etmiş gibi görünmek.

Bu yüzden, bir şeyler içmek ve South Harbor Point'in genişletilmesi için iş planlarını gözden geçirmek üzere country club'a geldik. Her şey yolunda gidiyor ve Lorenzo'nun aldığı tekliflerle, yatırımın karşılığını fazlasıyla alacağız.

"Düşündüm de, bu proje bittiğinde, sokaklardan uzaklaşmak istersen..." diye başladım, ama Matteo çoktan başını sallamıştı.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve bunu takdir ediyorum, ama ben dışarıda işleri yürütmezsem, başka biri yapacaktır. Kadın ve oğlun için daha iyi bir adam olmak istediğini anlıyorum, ama yumuşak davranmak bunun yolu değil." Matteo viskisinin son yudumunu yudumlarken boş bardağı masaya koyar. "Sen işi hallet, ben sokakları hallederim. Biz böyle çalışırız. Böyle zirvede kalırız."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum, çünkü haklı. Temiz bir hayat sürmeyi ne kadar istesem de, Andrey sayesinde çok derine batmış durumdayız.

"Bakın kim gelmiş," diyor Matteo, başını sallayarak Belediye Başkanı Vanderbilt'in içeri girip, etten çok plastikten yapılmış gibi görünen karısının yanına oturduğu yeri işaret ediyor.

"Haftalardır telefonunu ve hareketlerini takip ediyoruz ama hiçbir şey bulamadık," diyor Matteo. "Tahminimce, kullan-at telefon kullanıyor."

Eric, ona baktığımızı hissetmiş olmalı ki, bize bir bakış attı ve irkildi, hemen karısına döndü.

"Adam suçluluk kokuyor," diye mırıldanıyorum ve içkimi bitiriyorum.

"İlçe memurunun ofisinde izin belgelerini almaktaydım," diyor Lorenzo, "ve her zaman benimle flört eden resepsiyonist Lorna, onun birkaç gün önce izin belgelerimizin onaylanmasını engellemek için elinden geleni yaptığını ağzından kaçırdı. Tabii ki başaramadı, çünkü planlarımız kusursuz."

"Bir şeyler çeviriyor," diyorum, "ve ne sakladığını öğrenir öğrenmez, onun saçma oyunlarına son vereceğim."

"Kahretsin, gitmem gerek." Lorenzo ayağa kalkar. "Hillary benim evimde benimle buluşacak."

"Onun geçmişini araştırdın, değil mi?" diye soruyorum.

Lorenzo bizim kadar değerli ve bir kadının onu parası için kullanmak istediğini varsaymak yanlış olmaz. Matteo gibi bunu açıkça söylemeyeceğim ama yine de Lorenzo'nun dikkatli olmasını istiyorum. Ailesi ve kız kardeşi yok, kız kardeşi de üniversitede, bizim onun tek ailesi olduğumuzu biliyorum.

"Tabii ki araştırdım," diyor. "Yirmi beş yaşında. İletişim fakültesinden mezun..."

Matteo burun kıvrır. "Yani altın avcılığı diploması mı? Herkes bilir ki, böyle saçma bir diploma alan kadınlar sadece koca aramak için okula giderler."

Lorenzo en yakın arkadaşına sert bir bakış attı. "Beni sinirlendirmeye başlıyorsun. O iyi bir insan ve ona bir şans versen bunu anlardın. Onunla bir kez takıldın."

"Ve görmem gereken her şeyi gördüm." Matteo omuz silkiyor. "O bir altın avcısı ve parmağına yüzük takmadan önce ona sağlam bir evlilik sözleşmesi imzalatmalısın."

Lorenzo hayal kırıklığıyla iç çeker, sonra dikkatini bana çevirir. "Yarın sabah geri kalan teklifleri sana göndereceğim, böylece her şeyi inceleyebilirsin. Ama proje doğru yönde ve planlandığı gibi ilerliyor."

O ayrıldıktan sonra, Matteo'ya dönerek onunla ciddi bir konu hakkında konuşmak istiyorum. "Peyton'a evlenme teklif edeceğim."

Bu, o hayatıma girdiğinden beri düşündüğüm bir şey ve o doğum kontrolü için hiçbir çaba göstermediğinden, onu tekrar hamile bırakmadan önce bunu yapmak istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanlardan asla pişmanlık duymayacağım, ama şimdi onu dürüst bir kadın yapmak istiyorum. Ona ve Damien'e benim soyadımı vermek istiyorum.

"Tahmin etmiştim," diyor Matteo başını sallayarak. "Ne zaman?"

"Bu hafta sonu onları götürmeyi düşünüyordum. Tatil hafta sonu bittikten sonra Salı günü Hotel Blu'da çalışmaya başlayacak ve sanırım işine tamamen alıştığında, onu tatile çıkarmak için zorlamam gerekecek."

Anlayışla başını sallar.

"Ona vasiyetimi bırakmayı planlıyorum, Tanrı korusun bana bir şey olursa, ama ben

... Ona bakıyorum ve kendi ailesini kurmak istemese de, benim ailemi korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylerken ciddi olduğunu biliyorum. "Bir şey olursa, onların bakılacağından emin olmalıyım. Senin onlara bakacağından emin olmalıyım. Benim yerime geçmesini istediğim tek kişi sensin."

"Ölürsen karını becermemi ve Damien'in babası olmamı mı istiyorsun?" Matteo ciddi bir ifadeyle sorar ve Matteo ile Peyton'ın seks yaptığı görüntüsü kanımı kaynatır.

"Ne? Hayır!" diye bağırıyorum ve o sırıtıyor.

O orospu çocuğu sırıtıyor.

"Sadece dalga geçiyorum." Gülüyor. "Ama sana bir şey olursa, o da eninde sonunda başka biriyle yatmak isteyecek. Neden ben olmayayım?"

Ağzı bok yiyen bir sırıtışa dönüşür ve ben uzanıp kafasının arkasına bir tokat atarım, bu da onu daha çok güldürür.

"Sadece onların iyi bakıldığından emin olmanı istiyorum," derim iç çekerek, bu konuşma beni yordu. "Ve Brielle'i de. Eve döndüğünden beri kafası nerede bilmiyorum, ama belki sonunda Antonov Enterprises'ta çalışmak isteyebilir diye düşündüm. Bu ismin her şeyinden nefret ettiğini söyledi, ama umarım bir gün fikrini değiştirir."

"Evet, aşık olmak istediğini söylediğinde çok şaşırdım. Yaşadığı onca şeyden sonra..."

"Peyton da aynı." Gülümsüyorum. "Romantik kitaplar okuyor ve hepsinin gerçek olduğunu düşünüyor. Ama ona bir masal yaşatmaya kararlıyım,

hafta sonu kaçamağıyla ve kitaplardaki erkekleri kışkandıracak bir evlilik teklifiyle başlayacağım.”

Matteo gülerek burnunu çeker. "Acımasız patronum olan kardeşimin kendini romantik kitaplarla karşılaştıracığı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Omzuna hafifçe vurup ayağa kalkarım, ailemin yanına, eve gitmeye hazırım. "Doğru kadın sana bunu yapar."

PEYTON

"DISNEY WORLD?" Ana girişe vardığımızda Dominick'e gülümserim.

Matteo ile antrenmandan eve döndüğünde, bana bir çanta hazırlamamı, sabah bir yere gideceğimizi ve sürpriz olduğu için nereye gittiğimizi sormamamı söyledi.

"Mickey Mouse!" Damien arka koltuktan bağırarak, başının üzerindeki büyük fareyi işaret eder. "Bütün lunapark trenlerine binecek miyim?"

"Hepsine," diyor Dominick, arka aynadan oğlumuza bakıp gülümsüyor. "Seni Dominik Cumhuriyeti'ne götürmeyi düşündüm," diyor, "çünkü ilk gecemizi orada geçirmiştik." Kaşlarını oynatıyor ve ben bu anıyı hatırlayarak kızarıyorum. "Ama ailece bir gezi olsun istedim ve Damien'in buraya hiç gelmediğini söylediğini hatırladım."

O konuşmayı hatırlıyorum. Damien ve Dominick çizgi film izliyorlardı ve *Mickey Mouse Clubhouse* başladı. Dominick ona Disney World'e hiç gitti mi diye sordu ve Damien ona deliymiş gibi baktı. Çünkü oranın varlığından haberi yoktu. Daha önce bunu karşılayamazdık ve o, arkadaşlarıyla tatillerini konuşacak yaşta değildi.

Tabii ki Dominick telefonunda videoları açtı ve beşinci videoya gelindiğinde Damien gitmek için yalvarıyordu. Dominick'in ebeveynleri tema parklarına giden tiplere benzemediği için şaşırdım, ama okul gezisiyle oraya gittiğini söylediğinde mantıklı geldi.

Dün gece annesi ziyarete geldiğinde Damien ona geziden bahsetti ve annesi nişanlısının iş için şehir dışında olduğunu söyleyerek gezmeye gelip gelemeyeceğini sordu. Nereye gideceğimizi bilmiyor olmasına rağmen, torunuyla vakit geçirmek istediğini söyledi, bu da Brielle'in de katılmak istemesine neden oldu. Matteo, evi koruyacağını ve döndüğümüzde görüşeceğimizi söyledi. Artık gideceğimiz yeri bildiğime göre, Matteo'nun zaten bildiğine ve bu yüzden gitmek istemediğine bahse girerim.

"Bri teyze, benimle tüm lunapark oyuncaklarına binecek misin?" diye sordu Damien. "Tabii ki," dedi Brielle.

"*Babu*," diyor Damien, her zamanki gibi *Babushka'yı* katlederek. "Bütün lunapark oyuncaklarına benimle birlikte biner misin?"

Larisa Damien'e gülümser. "Elimi tuttuğun sürece. O büyük fareden biraz korkuyorum."

Damien kıkırdar. "Elini tutacağım, *Babu*."

İçeri girdikten sonra, Damien'in bütün gün yürüyemeyeceğini bildiğim için bir bebek arabası kiralıyoruz ve sonra ilk lunapark trenine biniyoruz.

Gün eğlence ve kahkahalarla dolu. Bir atraksiyondan diğerine geçiyoruz ve Damien için olsa da herkes iyi vakit geçiriyor. Uzun kuyruklar beklerken Larisa ile konuşma fırsatı bulup onu daha yakından tanıyorum ve Brielle'in Damien ile oynarken daha yumuşak bir tarafını görüyorum. Onun için kalbim acıyor, çünkü doğmamış bebeğini vermek zorunda kaldı. Umarım bir gün ona layık bir erkekle tanışır ve anne olma şansını yakalar.

Tabii ki Dominick, Damien'e her oyundan bir hatıra almakta ısrar ediyor ve gece çöktüğünde ve otele gitmek için arabaya doğru yola çıktığımızda, Damien Dominick'in kollarında uykuya dalmışken, Brielle, Larisa ve ben milyonlarca oyuncak ve doldurulmuş hayvan taşıyoruz.

"GÜNÜNÜZ İYİ GEÇTİ Mİ?" Dominick, terasımızdan uzaktaki ışıklandırılmış tema parkını ve otelleri seyrederken soruyor.

Disney arazisindeki güzel bir tatil köyünde bir süitte kalıyoruz. Larisa ve Brielle kendi odalarını almayı teklif ettiler, ama ben kabul etmedim. Bu bir aile gezisi ve onlar da aileden.

"Masal gibiydi. Teşekkür ederim." Eğilip ona bir öpücük veriyorum. "Bugün gerçekten büyülü bir gündü."

Uzakta yüksek bir patlama sesi duyulur ve ben sıçrayarak dışarıya bakarım ve havai fişeklerin başladığını görürüm.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Buradan görebiliyor muyuz?"

Dominick cevap vermediğinde, arkamı döndüm ve onun tek dizinin üzerinde, elinde bir yüzük kutusu ile durduğunu gördüm.

"Dominick!" diye haykırırım. "Ne..."

Arka planda havai fişekler patlamaya devam ediyor, ama benim tek odak noktam önümdeki adam.

"Benim dünyam bir masal değil," diyor, bana bakarak. "Ve bu dünyada sihirli hiçbir şey yok. Çoğu gün, karanlık, tehlikeli ve yozlaşmış.

Geleceğimi planladığımı sanıyordum. Hayatımı olduğu gibi kabul etmiştim. Ama sonra sen karşıma çıktın" diye gülümsüyor ve ben de, nasıl tanıştığımızı hatırlayarak gülümsüyorum. "Ve bildiğimi sandığım her şey yalan gibi geldi. Senin iyiliğine, yaydığın ışığa çekildim, ama hayatımda yaptığım tüm berbat şeylerin arasında, seni kendime saklamak en büyük günah gibi geldi, bu yüzden seni bıraktım." Başını sallar ve iç çeker. "Ama kader müdahale etti ve sen hayatıma geri döndün, isteyebileceğim en büyük hediye de beraberinde getirdin ve seni bir daha bırakmamın imkânsız olduğunu anladım."

Ayağa kalkar ve siyah kutuyu açar, ben ise hıçkırarak ağlarım. Yüzük güzel olduğu için değil, onun sözleri güzel olduğu için.

"Seni sevmek ve hayatımın geri kalanında yanında tutmak günahsa, seve seve cehenneme giderim." Yüzüğü kutudan çıkarır. "Peyton Wright, beni dünyadaki en mutlu adam yapıp karım olur musun?"

"Evet!" O yüzüğü parmağıma takarken ben de nefes veriyorum. "Senin karın olmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Kollarının arasına atlıyorum, bacaklarımı gövdesine doluyorum ve havai fişekler patlamaya devam ederken onu tutkuyla öpüyorum.

"Ve Dominick," nefes almak için ayrıldığımızda diyorum, "seninle hayatımı geçirebileceksem, seve seve seninle cehennemin dibine kadar giderim. Zaten her zaman sıcaklığı soğuğa tercih etmişimdir."

Dominick beni içeri taşır ve Brielle "Tebrikler!" dediğinde zıplarım.

"Aman Tanrım. İzliyor muydun?" diye soruyorum, Dominick'in beni indirmesi için.

"Dominick benden fotoğraf çekmemi istedi. İkiniz için çok mutluyum." Koşarak yanımıza gelir ve ikimizin de yanaklarından öper. "Gidip kutlayın, çektiğim fotoğrafları sonra size gönderirim."

"Ona fotoğraf çekmesini mi söyledin?" diye soruyorum, odamıza girip beni yatağa yatırırken. "Bu çok tatlı."

"Damien'in çektiğin tüm fotoğrafları görüyorum. Bu geceden de birkaç tane istersin diye düşündüm. Gizli kalması söylenmişti, ama belli ki kendini tutamadı."

Vücudumda yukarı doğru sürünerek dudaklarımı öpüyor, sonra çenemden boynuma kadar sıcak öpücükler bırakıyor. Onu içimde hissetmek, olabildiğince yakın olmak istiyorum, ama aynı zamanda beni yavaşça sevmesini de seviyorum. Köprücük kemiğime geldiğinde duruyor, böylece kıyafetlerimi çıkarabiliyor.

Neyse ki, sevimli bir pijama giyiyorum, bu yüzden fotoğraflar güzel olacak. Ama onu benimle nişan çekimi yapmaya ikna edebilecek miyim acaba? Hep yapmak istemişimdir...

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Sütyen giymediğim için, gömleğim çıkıkken göğüslerim Dominick'in gözleri önünde açıktı. Bir meme ucumu yalıyor, sonra diğerini.

"Seninle nişan fotoğrafı çekilmeye ikna etmek için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum," diye itiraf ediyorum.

Dominick sırtıyor. "Eminim ikna edilebilirim."

Gözlerindeki ışıltı şakacıydı ve Dominick'in bu yönünü seviyordum, bu yüzden ona uyum sağladım.

Oturarak onu benden itip sırt üstü yatırıyorum ve sonra bacaklarının üzerine oturuyorum.

"Gömleğini çıkar," diyorum ona, aşağı kayarken, merkezim onun eşofmanının altındaki penisine sürtünüyor.

Ondan indiğimde, bacaklarının arasına yerleşip pantolonunu aşağı çekiyorum, sert penisi dışarı fırlıyor ve ağzımı sulandırıyor.

Hiç vakit kaybetmeden parmaklarımı onun penisinin etrafına doladım ve onu ağzıma aldım. Yavaşça başladım, başını okşadım, dilimin ucunu onun yarıklarına kaydırdım, avucumda onun testislerini nazikçe yuvarlarken, benim onlarla oynamayı sevdiğini biliyordum.

"Tanrım, siktir," diye inliyor Dominick, parmaklarını saçlarıma daldırıp kafamı sıkıca tutuyor.

Penisi tükürüğümle ıslandığında, onu amaçlı bir şekilde emmeye başlıyorum. Başımı yukarı aşağı sallayarak, yanaklarımı emiyor ve ağzımı ve dilimi onun sert penisi üzerinde gezdiriyorum.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor.

Bunu iyi yaptığımı bildiği için boğazıma boşalacağını düşünürüm, bu yüzden saçımı tutup beni kendinden uzaklaştırdığında şok olurum.

Ancak ben bunu sorgulayamadan, beni kalçalarımın tutup sikinin üzerine kaldırıyor. Onu içime aldığımında, ikimiz de ne kadar iyi hissettiğimizi inleyerek ifade ediyoruz.

"Ağzın mükemmel," diyor, beni tamamen doldurduğunda. "Ama bu amcık, içine boşalmak ve seni hamile bırakma riskini göze almak... beni ikna edecek olan şey bu."

Kafamı sallayıp içimden gülüyorum çünkü buna şaşırmamam gerekir. Adam, ben doğum kontrol hapı almadan önce beni hamile bırakmaya kararlı. Oysa benim doğum kontrol hapı almaya niyetim olmadığını bilmiyor. Başlangıçta temkinli miydim? Evet. Ama şimdi, geleceğimin Dominick ile olduğunu biliyorum ve onun istediği şeyi istiyorum: evimizi sevgiyle doldurmak ve ailemize yeni bir üye eklemek.

Ellerimi onun sert göğsüne koyuyorum ve onu sürmeye başlıyorum, kalçalarımı ikimizin de kısa sürede boşalmasını sağlayacak şekilde hareket ettiriyorum. Böyle çok iyi hissediyorum, vajinam onu içine çekiyor ve penisinin başı en derin yerime çarpıyor.

Orgazmım yaklaşırken, Dominick oturur ve kollarını bana dolayarak göğüslerimiz birbirine değsin. Ağzı ağzımı kaplar, dili benimkiyle dolandır ve bu pozisyonda, vücutlarımız en samimi şekilde birbirine bağlıyken, ikimiz de boşalırız.

Vücudumuz hala hassas ve nefesimiz ağırken, o benim güzel nişan yüzüğümün olduğu elimi alır ve dudaklarına götürür.

"Bu yüzük, senin benim olduğun anlamına geliyor," diyor, bana sevgi ve hayranlıkla bakarak. "Beni hiçbir şey yapmaya ikna etmene gerek yok. Ne istersen, sana vereceğim - her zaman. Sen ve oğlumuz benim dünyamsınız ve mutlu olmanızı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım... peynirli nişan fotoğrafları çekmek de dahil."

PEYTON

"VAY CANINA! BURASI ÇILGIN BİR YER."

"The Underground'a hoş geldin," diyor Dominick, içki içen, sigara içen ve...

"Bahis mi oynuyorlar?"

Dominick gülüyor. "Burada yapılan dövüşlerde yüzbinlerce dolar el değiştiriyor. Kardeşim dövüştüğünde bu rakam milyonlara ulaşabiliyor."

"Ama o yenilmez," diyorum, dövüşü izleyeceğimiz VIP alanına girerken. "Neden kimse ona karşı bahis yapsın ki?"

Dominick'e göre, dövüşün yapıldığı depo Antonov kardeşlerin mülkiyetindedir. Son mekan kapatıldığında, Matteo burada bir kafes kurabilir mi diye sordu ve Dominick kabul etti. Ayda birkaç dövüş düzenliyorlar ve Dominick bana sadece giriş ücretlerinden ne kadar gelir elde ettiklerini söylediğinde çok şaşırdım.

Antonov kardeşler açıkça zeki iş adamları ve Dominick'e bir gün onun iş girişimleri hakkında her şeyi öğrenmek istediğimi söyledim. Şirketlerinin bu yıl Forbes listelerine birkaç kez girmesinin bir nedeni var.

Onunla birlikte yaşamaya başladığımda, kendimi bir mafya romanının ortasında bulacağımı düşünmüştüm, ama kısa sürede Al Capone'un günlerinin geride kaldığını ve bölgelerle uğraşıp birçok yasadışı iş yapmalarına rağmen, yasal işlerinin diğerlerini gölgede bıraktığını öğrendim.

"Tüm işler yozlaşmıştır," dedi Dominick bir gece konuşurken. "Bazıları istediklerini elde etmek için daha fazla kirlenmeye razıdır."

Siyah deri koltuğa oturduğumuzda Dominick, "Onun yenileceğini tahmin ederek ona karşı bahis oynuyorlar" diyor. "İnsanlar kıskançlıktan besleniyor. Kardeşimi seven ve onun kazanmasını isteyen her kişi için, kazanmamasını isteyen iki kişi var."

"Bu çok acımasız," diyorum ve Dominick gülüyor.

"Hayat böyle." Avucunu yanağıma bastırıyor. "Ne kadar yükseğe çıkarsan, o kadar çok insan senin düşmeni ister."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve keşke burada değil de daha özel bir yerde olsaydık diyorum. Dominick ile yeniden bir araya geldiğimiz andan itibaren, ona doyamıyorum.

Aile gezimizden döndüğümüzden beri, bir tür rutine yerleştik. Birlikte kahvaltı yapıyoruz, birimiz Damien'i okula bırakıyor, işe gidiyoruz - otelcilik sektörünün her yönünü öğrenmeyi çok seviyorum - ailece akşam yemeği yiyoruz ve Damien'le yatana kadar vakit geçiriyoruz, sonra gecenin geri kalanını birbirimize kaptırarak geçiriyoruz. Bazen hayat o kadar mükemmel geliyor ki, bir terslik çıkmasını beklemekten kendimi alamıyorum.

"Burada olmaz," diye fısıldıyor dudaklarıma, koltuğumda kıpırdanmamı fark edince. "Ben paylaşmam ve buradaki hiç kimse senin zevkini görmeyi hak etmiyor."

Oturduğumuz yer iple çevrilmiş, ama diğer herkesi görebilecek ve konuşmalarını ve bahislerini duyabilecek kadar yakınız. Dominick'in birkaç koruması etrafımızı sarmış, bu yüzden insanlar bizi görebiliyor ama kimse yanımıza yaklaşmıyor.

Kapıda metal dedektörleri var ve güvenlik görevlileri, hiçbir şeyin kaçmaması için içeri giren herkesi kontrol ediyor.

"Vay canına, burası çılgın bir yer!" diyor Brielle, Dominick'i ve beni birbirimizden ayırarak. "Matteo'yu iş başında izleme zamanım geldi."

"Hiç gitmedin mi?" diye soruyorum ona.

"Hayır, çok genç ve masumdum." Dominick'e sert bir bakış atar. "Hiçbir yere gitmeme ya da hiçbir şey yapmama izin vermezlerdi."

"Bu senin kendi iyiliğin içindi," diyor Dominick.

"Evet, evet." Gözlerini devirir. "Matteo'nun birilerini pataklamasını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Irvin ve Matteo ikisi de yenilmez," diyor Dominick. "Çok iyi bir dövüş olacak."

"Peki sen kime bahis oynuyorsun?" diye şakayla karışık soruyorum.

"Matteo'ya yüz bin dolar yatırdım," diyor Lorenzo, kolunu güzel bir kadının boynuna dolayarak yanımıza geliyor.

Dominick'e uzanır ve erkeklerin yaptığı o tuhaf el sıkışma-kucaklaşma hareketini yaparlar. Sonra bizi tanıştırır...

"Bu benim nişanlım Hillary," diyor Lorenzo, kadına hayranlıkla gülümseyerek. Kadın da gülümsüyor ve yüzüğünü gösteriyor. "Dün gece evlenme teklif ettim ve o da evet dedi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ona, ayağa kalkıp ona sarılmak. "Ben Peyton, bu da nişanlım Dominick."

Dominick gülümsemeden hafifçe başını sallar ve ben de kibarlık olsun diye ona sert bir bakış atarım. Hem o hem de Matteo, Lorenzo'nun kız arkadaşını (ki artık nişanlısı olmuş) pek sevmediklerini söylemişlerdi, ama kız oldukça hoş görünüyor. Oturur oturmaz Hillary, "Dominick, Lorenzo bana senin South Harbor Point'teki sahil genişletme projesinde ortak olduğunu söyledi."

Bu çok heyecan verici."

"Ben buraya kardeşimin dövüşünü izlemeye geldim," diyor Dominick kısa ve öz bir şekilde, "röportaj yapmaya değil."

Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Hillary eskiden muhabirdi" dedi.

Bu bilgi karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı, çünkü Lorenzo'nun saklayacak bu kadar çok şeyi varken neden bir muhabirle çıkıyor ki?

"Emekli oldum," diyor zoraki bir gülümsemeyle.

"Oh, şimdi ne yapıyorsun?" diye kibarca soruyorum, yirmili yaşlarında görünen bir kadının nasıl emekli olabileceğini sormaktan kaçınıyorum.

"İş arıyorum. Georgia'dan buraya taşındım..."

"Gerçekten mi?" Dominick sözünü keserek sordu. "Coral Bay'den geldiğine yemin edebilirim ve işe gelmediğin için kovulmanın emekli olmakla aynı şey olduğunu sanmıyorum. Ama yanılıyor da olabilirim."

"Oh! Ben Coral Bay'denim," diyorum, Dominick'in kabalığını görmezden gelmeye çalışarak. "New Town. Ya sen?"

Yutkunur, gözleri Dominick ile benim aramda gidip gelir ve onda açıkça bir sorun vardır, ama Lorenzo ona değer veriyor, bu yüzden Dominick'in yaptığı gibi onu dışlamayacağım.

"Evet," diyor yavaşça. "İş için Georgia'dan Coral Bay'e taşındım, ama yapımcılar ve ben aynı fikirde değildik, bu yüzden ben istifa etmeden beni kovdular. Şimdi ne yapacağım konusunda karar vermeye çalışıyorum."

"Seni çok iyi anlıyorum," diyorum. "Bundan sonra ne yapacağına dair bir fikrin var mı?"

"O yüzüğün büyüklüğüne bakılırsa, gösterişli bir eş olmayı düşünüyorum," diyor Brielle ciddi bir ifadeyle.

"Bri!" diye tıslarım, ona ve kardeşlerine neyin nesi var diye merak ederek.

Dominick gülerek burnunu çeker ve Brielle omuz silker.

"Saçmalamayın kes," diyor Lorenzo, Brielle'e sert bir bakış atarak. "Kimse senin haftalardır evde oturup hiçbir şey yapmadığın hakkında tek kelime etmedi, o yüzden başkalarını yargılama." Koruyucu bir şekilde kolunu nişanlısının omzuna atıyor. Nişanlısının irkildiğini fark ediyorum ama hemen kendini topluyor. "Hillary, ne yapacağına karar verene kadar asistanım olarak çalışıyor ve çok iyi iş çıkarıyor."

Brielle Lorenzo'ya öfke dolu bakışlar atar, ama neyse ki müzik ses seviyesi yükselir ve ışıklar biraz kısılır, bu da dövüşün başladığını gösterir. Genellikle televizyonda yayınlanan dövüşlerde ana etkinliğe kadar birkaç küçük dövüş olur, ama görünüşe göre burada sadece bir dövüş var.

Zemin katta oturan insanlardan yukarıda olduğumuz için ayakta durmadan da görebiliyoruz, ama bu Matteo'nun dövüşünü daha iyi görebilmek için kalkıp öne doğru yürümemi engellemiyor.

Dövüş izlemeyeli yıllar oldu, annemle babam hala birlikteyken izlemiştim. Matteo anons edildiğinde, müzik çalar ve ekibi onu çevrelerken sahneye çıkıyor ve kalbimin göğsümde çarpmasını engelleyemiyorum. Matteo'nun babam olmadığını biliyorum. Sevdiğini söylediği kimseyi asla incitmez. Ama bu, beynimin ikisini birbirine bağlamasını engellemiyor. Matteo'yu desteklemek için burada olmak istedim, ama şimdi bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

Neyse ki Dominick arkamdan yaklaşp kollarını belime doladı ve çenesini omzuma dayadı.

"Peki, ne kadar bahis yaptın?" diyorum, diğer adamın dışarı çıkıp yuhalanmasını izlerken.

"Bahis oynamam," diyor. "Onun dövüşmesinden nefret ediyorum, ama içindeki şeytanları kovmak için bunu yapması gerektiğini düşünüyor, bu yüzden onu destekliyorum."

"Sen iyi bir kardeşsin," diyorum ona, uzanıp çenesinin köşesine bir öpücük kondurarak.

Dövüş başlar ve adamlar birkaç saniye birbirlerinin etrafında dönerler, sonra Irvin ilk yumruğunu atar, Matteo'nun yüzünü bir santim farkla ıskalar. Matteo, Irvin'e saldırarak misilleme yapar ve birkaç stratejik vuruş yapar. Dövüş birkaç dakika sürer ve Dominick'e her rauntun ne kadar sürdüğünü sorduğumda, raunt olmadığını söyler. Biri dövüşemeyecek hale gelene kadar dövüşürler.

İkisi de eşit güçte, yumrukları ve tekmeleri isabetli, Matteo geriye doğru sendelediğinde Irvin'in üstünlük sağlayacağından endişeleniyorum. Ama sonra Matteo sanki ikinci bir nefes almış gibi daha sert, daha hızlı ve daha kararlı bir şekilde geri dönüyor. Her yumruk hızlı bir şekilde atılıyor ve biz farkına bile varmadan Irvin nakavt oluyor ve ring spikeri Matteo'yu galibiyetinden dolayı tebrik ediyor.

Kalabalık çığına dönüyor ve ben Dominick'e Matteo'yu görmeye aşağı inebilir miyiz diye sormak üzereyken bir alarm sesi duyuluyor ve beni irkiltir.

"Yangın alarmı," diyor Dominick, herkes depodan çıkmaya başlarken. "Benimle kal."

Parmaklarını benimkine geçirir ve ben de onu takip ederek VIP alanından çıkarım.

İlk başta birinin şaka yaptığını düşünürüm, ama duman içeri sızmaya başlayıp görüşümüzü engellediğinde, bunun bir hata olmadığını anlarım. Biri depoyu ateşe vermiştir.

Dominick, Lorenzo ve korumalar bizi arka çıkıştan dışarı çıkarırlar. Kapı açıldığında ve temiz hava soluduğumda, içerideki dumanın ne kadar kötü olduğunu anlarım.

"Matteo nerede?" diye soruyorum, Dominick telefon görüşmeleri yapıp emirler yağdırıp mesajlaşırken.

"O kendi başının çaresine bakabilir," diyor Lorenzo.

"Siktir! Limandaki depo da yanıyor," diyor Dominick, Lorenzo'ya bakarak. "Lorenzo, buraya arabayla mı geldin?"

"Evet," diyor.

"Daniil, kadınları eve götürmen gerekiyor." Hillary'ye bakar. "Onu da. Evi kapatmak istiyorum. Ricky'ye Damien'le kalmasını söyledim bile."

Daniil başını sallar ve sonra Dominick olmadan şehir arabasına binip aceleyle yola çıkarız. Ona onu sevdiğimi, kendine dikkat etmesini söylemek isterim, ama her şey çok hızlı gelişir ve ben bir kelime bile söyleyemeden, arabayla uzaklaşırız.

Eve dönüş yolu gerginlikle dolu. Dominick'le birlikte olmak isterdim, ama onun dikkatini dağıtacağımın farkındayım. Beni güvende tutmakla

ve olan bitenle ilgilenmeye odaklanamayacağını biliyorum.

Eve varır varmaz ve içeri girer girmez, bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Bunu hissedebiliyorum. Birincisi, evin alarmı çalmadı ve elektrik kesilmiş gibi her yer kapkaranlık.

Brielle de bunu hissetmiş olmalı, çünkü kapıda durup Hillary ve bana bakıyor, parmağını dudaklarına koyarak sessiz olmamızı işaret ediyor.

Ve sonra duydum.

Damien'in

çığlıkları.

Düşünmeden, yüksek sesle nefes alıp merdivenlere doğru koşmaya başladım.

Sadece Brielle beni durdurur ve başını sallar. "Yukarıda kim varsa silahlı."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Bu

tekrar olamaz. Biri bebeğimi

kaçırdı.

Daniil dışarıda.

Ricky onu korumalıydı. Nerede o?

Brielle sessizce Dominick'in ofisine doğru yürüyor, ben de onu takip ediyorum, Hillary ise kapının yanında donmuş gibi duruyor.

"Al," diyor Brielle ve bana bir silah uzatıyor. "Dolu. Gerekmedikçe ateş etme. Damien'i vurma riskini göze alamayız."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum ve onu üst kata takip ediyorum. Yerde kanlar içinde yatan bir ceset bulduğumuzda korku ve kederle nefesim kesiliyor.

Ricky.

Burada bulunan kişi onu vurup öldürmüştü.

"Yeter," diyor bir adam, beni Ricky'den uzaklaştırıp sesin geldiği yere bakmaya zorluyor.

Damien'in boğuk çığlıklarını duyuyorum, onu kaçırان kişi ağzını kapatmış olmalı.

Odasında kimse yok, bu yüzden Brielle ve ben seslerin geldiği evin diğer kanadına doğru ilerliyoruz. İki merdiven var: biri oturma odasından, diğeri evin arka tarafına çıkıyor. Arka bahçeye veya havuza gitmek istiyorsanız, arka merdivenleri kullanabilirsiniz.

İkimiz de onu kaçırان kişinin bunu yaptığını anlıyoruz, çünkü hızımızı artırıp merdivenlerden aşağı koşuyoruz. Oğlumu kaçırان kişinin mermer merdivenlerde yüksek sesli adımlarını duyabiliyorum.

Ve sonra onu görüyoruz. Tanımadığım bir adam oğlumu kollarında tutuyor.

Brielle "Dur!" diye bağırınca adam arka kapıya uzanıyor.

Neden bizim varlığımızı belli ettiğini bilmiyorum, ama adam durduğunda, bunun için olduğunu varsayıyorum. Onu hazırlıksız yakalamak için. Kim olduğunu saklamaya bile tenezzül etmeden arkasını dönüyor, ama ben onu tanımıyorum.

"Anthony," diye fısıldadı Brielle ve kalbim ağzıma geldi.

Onu tecavüz eden, daireme zorla girip oğlumu kaçırmaya çalışan pislik o.

Ve geri geldi, başarmaya kararlı.

"Bir adım daha atarsan, onun beynini dağıtırım," diyor Anthony, silahın namlusunu oğlumun şakağına doğrultarak.

Oğlumun hayatını sonlandıracağını düşününce inliyorum.

Anthony bana bir bakış atıyor. "Dominick'e bunun kişisel bir mesele olmadığını söyle," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Bu sadece iş."

"Sen onu istemiyorsun," diyor Brielle, sesi sakın ve kendinden emin. "Sen beni istiyorsun. Evlenmek istediğin kişi benim. Onu annesine geri ver ve beni al."

Önümde olanlardan ödüm kopuyor, ama onun oğlumun yerini almaya razı olması kalbimi ısıtıyor.

Nefesimi tutuyorum, Anthony'nin kabul etmesini diliyorum, ama o gülüyor. Lanet olsun, gülüyor.

"Sen mi?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Seni istemiyorum. Sen hasarlı bir malın, kaltak. Benim olman gerekiyordu. O bebek benim olmalıydı. Ama ailen benden her şeyi aldı. Şimdi de ben sana aynısını yapacağım."

Silahını Brielle'e doğrulttu ve ben panik içinde çığlık attım. Her şey çok hızlı oldu. Damien, Anthony'nin elinden kurtuldu ve silah ateşlendiği anda bana doğru koştu.

Anthony geriye doğru uçar, vücudu arka kapıya çarpar ve sonra kayarak yere yığılır.

Damien'i kollarımın arasına alıp ona sıkıca sarılırım, biri bize ateş ederse onu korumaya çalışırım.

"Siktir git!" diye bağırır Brielle, ben de başımı kaldırırım.

Anthony'nin üzerinde duruyor ve Damien kaçtığı anda, Anthony onu vurmadan önce onu vurduğunu anlıyorum.

"Umarım cehennemde çürürsün," diyor, artık bir tehdit oluşturmadığı açık olmasına rağmen silahını ona doğrultmuş halde önünde diz çöküyor.

Anthony kıkırdar. "Kazandığını sanıyorsun," der, nefes almakta zorlanarak, yavaşça ölürken. "Seni neyin beklediğini bilmiyorsun." Tekrar güler, ama bu sefer sesi boğuk çıkar.

Sonra sessizleşir, tehdidi havada asılı kalır.

DOMINICK

"BANA ŞAKA MI YAPIYORSUN?" Milyonlarca dolar değerinde ürünle dolu depomuzun yanıp kül olduğunu izlerken bağırırım.

"Dört adamımız öldü," diyor Matteo, köşeyi dönerek. "Bunu yapan her kimse..."

Sesi, evimizin güvenlik sisteminin devre dışı kaldığını bildiren telefonumun sesiyle boğulur. Her şeyi anlamaya çalışarak telefona bakarken, tüm parçalar yerine oturur.

"Depo yangınları dikkatimizi dağıtmak içindi," diyorum Matteo'ya, arabaya koşarak. "Ev saldırı altında!"

Lorenzo araba sürerken, Daniil'i arıyorum ve o ilk çalınıştta cevap veriyor.

"Patron, bir sorunumuz var," diyor Daniil, şüphelerimi doğrulayarak.

"Anthony güvenlik sisteminin bir kısmını devre dışı bıraktı. Ne yaptığını biliyor olmalıydı çünkü güvenlik kapısı dokunulmamıştı, bu yüzden kimse bir şeyden şüphelenmedi.

"Çevreyi kontrol ediyordum ki bir silah sesi duydum. İçeri girdiğimde Brielle Anthony'yi vurmuştu. Herkes iyi. Ama... Ricky öldü ve Martha da ölüm kalım mücadelesi veriyor. İçeri girdiğinde onları vurmuş olmalı."

Siktir. Sevdiğim, ailemi seven insanların ölmesi veya yaralanması çok kötü. Ama kız kardeşim nişanlımı ve oğlumu koruduğunu bilmek bana büyük bir rahatlık veriyor.

"Tek başına mı hareket ediyordu?"

"Şu anda evi arıyoruz, ama kameralara göre tek başına hareket ediyordu."

"On dakika içinde orada olacağız. Şehrin diğer ucundayız."

Telefonu kapatıp başımı sallıyorum. Telefonum hoparlörde olduğu için Matteo ve Lorenzo'ya hiçbir şeyi tekrarlamak zorunda değilim.

"Bu lanet bir tuzaktı," diye homurdanır Matteo. "O pisliği hafife aldık."

Elini yanındaki koltuğa vurur ve onun hayal kırıklığını on kat daha fazla hissederim.

Ailem, onları güvende tutmak için bana güveniyordu ve ben başarısız oldum. Bu, onlarsız daha iyi olduklarını kabul etmem gereken bir an olmalı, ama ben onlarsız yaşayamam, bu da onları güvende tutmak için daha çok çalışmam gerektiği anlamına geliyor.

"Buna inanmıyorum," diyorum. "Anthony o kadar zeki ya da becerikli değil. Biriyle birlikte çalışıyor."

Ve kim olduğunu öğrendiğimde, onların lanet olası varlıklarını sona erdireceğim.

Eve vardığımızda, oturma odasında birbirlerine sarılmış olan Peyton ve Damien'e doğru gittim.

"Baba!" Damien beni görünce bağırarak kollarıma atladı. "Kötü adam uyurken beni kaçırdı, ama Bri teyze onu vurdu."

Lanet olsun, çocuğumun böyle bir şey yaşamış olmasına çok kızgınım. Benim boktan dünyam yüzünden masumiyeti elinden alınmış. Yatakta olmalı, mutlu şeyler hayal etmeli, kaçırılmamalı ve cinayetlere tanık olmamalı.

"Çok üzgünüm, dostum," diyorum ona, Peyton'ın yanına oturup ikisini de kollarımın arasına alıyorum. "Kimse sana bir daha zarar vermeyecek."

"Dominick," diye azarladı Peyton, "böyle sözler veremezsin..."

"Evet, verebilirim," diye tıslıyorum. "Çünkü ikiniz de bu lanet evden bir daha asla çıkmayacaksınız. Güvenliği artıracamız ve Damien'i evde eğiteceksin."

Damien'in alnına bir öpücük konduruyorum, sonra Peyton'a da bir öpücük konduruyorum. "Polisle ilgilenmem lazım, sonra geceyi bir otelde geçireceğiz."

"Az önce bir daha evden çıkmayacağımızı söylediğini sanıyordum." Kaşlarını kaldırıyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum.

Ukala.

"Dominick, bilmen gereken bir şey var," Brielle, benim adamlarımla konuştuğu yere doğru yürürken diyor.

Polisi aramamız gerekiyor. Çok fazla ölüm oldu. Ama bunu yapmadan önce, her şeyi düzgünce ayarlamamız gerekiyor.

"Anthony ölürken, kazandığımızı düşünebiliriz ama başımıza ne geleceğini bilmediğimizi söyledi."

Onun sözleri, Anthony'nin tek başına çalışmadığını doğruluyor. Yanıldığımı, Anthony'nin ölümüyle ailemin güvende olacağını umuyordum. Ama başka biri peşimizde ve Anthony'yi paravan olarak kullandıkları için, o öldüğü için kim olduğunu bilmiyoruz.

"Aferin sana," diyorum Brielle'e ve onu kucaklayarak sarılıyorum. "Oğlumu kurtardığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"O piçin hayatını sonlandıran kişi olmak iyi geldi," diye mırıldanıyor göğsüme yaslanarak. "Keşke ölmeden önce ondan daha fazla bilgi alabilseydim. Ama bunu aldım..."

Cebime bir şey koydu ve bakmadan onun telefonu olduğunu anladım.

Ona teşekkür ediyorum ve bunun sorularımızın bazılarına cevap vereceğini umuyorum.

Polisi aradıktan ve Peyton, Brielle ve Hillary'nin ifadesini aldıktan sonra, ailemi Hotel Blu'ya götürüp penthouse süitinde kalmalarını sağlıyorum. Polis ise evi suç mahalli olarak incelemeye alıyor.

Damien Martha'yı kontrol etmekte ısrar etti, ben de oradaki güvenlik görevlisini aradım ve o da Martha'nın ameliyatı atlattığını ve yoğun bakımda iyileştiğini söyledi. Yaşadıklarından sonra, sonunda emekli olmasını ısrarla talep edeceğim. Huzur ve sükuneti hak ediyor.

Martha'nın iyi olacağını öğrenen Damien, şükürler olsun ki çabucak uykuya dalar ve Brielle odasına çekilir. Matteo evde işleri denetlemek için geride kalır ve Lorenzo nişanlısını eve götürür.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Peyton, yarım saattir okuduğu kitaptan başını kaldırarak.

"Yeni evler arıyorum."

Ailemi o eve geri taşıyamam. O evde çok fazla tarih var, duvarlarında çok fazla yolsuzluk gizli. Oğlum orada bir cinayete tanık oldu ve onu oraya geri götürürsem yazıklar olsun bana.

Ayrıca, daha güvenli bir yere ihtiyacımız var. Anthony ve onunla birlikte çalışanların eve girmeyi başarması, evin benim istediğim kadar güvenli olmadığını kanıtladı.

Peyton anlayışla başını sallar ve itiraz etmemesi, onun da aynı fikirde olduğunu gösterir. Onu yanıma çekerim ve listeleri inceleriz. Bazı evler hakkında yorum yapar ve beğendiği evleri daha ayrıntılı incelemek için not alırım.

O uykuya daldığında, dizüstü bilgisayarını kaldırıp onu yatağa taşıyorum, kollarımda tutarken ona ve oğluma hiçbir şeyin zarar vermemesi için dua ediyorum. Onları sonunda geri kazandım ve onları kaybedersem lanetleneceğim.

SONSÖZ

DOMINICK

Üç Ay Sonra

"DOMINICK, YETER ARTIK!"

Şaşkınlıkla güzel nişanlıma bakıyorum, ama onun açıklaması için uzun süre beklememe gerek kalmıyor.

"Damien ve ben bu evde kapalı kalmaktan bıktık. Beni yanlış anlama. Burası çok güzel ve mükemmel. Damien odasını ve eski Giving Tree'nin yerine mükemmel bir *Giving Tree* bulmuş olmanı çok seviyor. Ama bizi dışarı çıkarmalısın. Sanki hapishanede gibiyiz!"

Onu daha fazla üzme istemediğimden derin bir nefes alıyorum, bu konuda asla aynı fikirde olmayacağımızı biliyorum. Ricky'yi kaybetmemizin ve Martha'yı da kaybetmeye çok yaklaşmamızın üzerinden üç ay geçti.

Anthony'nin telefonuna erişimimiz olmasına rağmen, o sandığımız kadar aptal değildi çünkü başka biriyle veya başka biri için çalıştığına dair hiçbir kanıt bırakmamıştı, bu yüzden başımızın üzerinde daha büyük bir tehdit olup olmadığını veya Anthony'nin bizi kandırmak için öyle söylediğini bilmiyoruz.

Her şey bittikten kısa bir süre sonra, yeni bir ev aramaya başladık. Annem zaten nişanlısı (şimdi kocası) ile birlikte yaşıyordu, o da onun yanına taşındı. Brielle, nerede yaşamak istediğinden emin olmadığı için bizimle yaşamayı seçti ve Matteo, bizimle yaşaması için ricada bulunmama rağmen, kendi evine taşınmanın zamanı geldiğini söyleyerek, sahip olduğumuz bir sitedeki daireye taşındı.

Peyton ilk başta yeni evini düzenlemekle meşguldü, bu yüzden onların bir yere gitmesine izin vermemem konusunda benimle tartışmadı. Düğün tarihini belirledik ve sonra o şükran Günü ile meşgul oldu. Ama sonra Damien, okuldan arkadaşlarını yaklaşan doğum günü partisine davet etmek istediğini söyleyerek şikayet etmeye başladı ve annem ona ne zaman geri döneceğini sormaya başladı.

"Yirmi bin metrekairelik bir evi hapishane olarak nitelendiremem, ama herkesin kendi tercihi," diyorum kuru bir şekilde.

"Dominick," diyor, masayı dolaşıp kucağıma tırmanarak, "Bizi güvende tutmak istediğini anlıyorum" — parmaklarını sa larımların arasında gezdiriyor ve ben geriye yaslanıp, onun çekici kalçalarının kıvrımlarını kavrarken, bu balonun içinde sonsuza kadar kalabilmeyi diliyorum — "ama Damien arkadaşlarını özlüyor, ben de çalışmayı özlüyorum ve... bizi dışarı çıkarmak zorunda kalacaksın çünkü doktora gitmem gerekiyor."

"Ne?" Otururum ve onu masamın üzerine kaldırıyorum, sonra ona neyin yanlış olabileceğini ararım.

"Dur." O gülerek ellerimi itti. "Ben iyiyim, ama adet dönemim gecikti ve hamileliğimi doğrulatmam gerekiyor."

Adet gecikti. Hamilelik doğrulandı.

"Hamile misin?" Nefesimi veriyorum, ellerim yumuşak karnına gidiyor.

"Sanırım  yle." G l ms r. "Ama bu sefer doğru şekilde yapmak istiyorum. Senin yanımda olmanla."

Kahretsin, hamile. şimdi onu evden  ıkaracağımı sanıyorsa, yanılıyor. Onu evimizde güvende tutmam için bana daha da fazla neden verdi. Elektrikli  it ve dikenli tel ile kaplı tuğla duvar

, son teknoloji ürünü güvenlik kapısı ve ferforje kapılar, ayrıca bölgeyi koruyan ek güvenlik görevlileriyle bu ev, ailemi koruyacak bir kale gibidir.

"Bir şey söyle," diyor, endişeyle kaşlarını çatarak.

"Seni seviyorum." Onun yumuşak dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Seninle evlenip bu bebeği doğurmak için sabırsızlanıyorum. Onunla ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Eminim ki, evimizin güvenliğinden uzaklaştırıldığını düşünüyor ve öyle olmadığını öğrendiğinde çok kızacak, ama ailemin korunmasını sağlamak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim.

"BU DA NE BÖYLE?"

Peyton bana öfkeyle bakar, ama ben onu görmezden gelerek doktorla görüşmeye doğru yürürüm. "Bu Dr. Drescher," derim ona. "Güney Florida'nın en iyi kadın doğum uzmanlarından biri ve hamileliğini teyit edip her şeyin yolunda olduğundan emin olacak."

her şeyin yolunda olduğundan emin olacak."

"Hayır." Peyton geri adım atar ve başını sallar. "Hayır. Bu olamaz. Seni seviyorum, ama beni bu lanet evden çıkarmazsan, bunu herkese haykıracağım."

Doktor rahatsız bir şekilde ayaklarını sürter. "Geri gelebilirim..."

"Hayır," der Peyton tekrar. "Geri gelmeyeceksin. Normal bir çift gibi biz sana geleceğiz. Bir muayenehanen var, değil mi?"

Doktor başını sallar.

"Harika!" der Peyton. "Orada buluşuruz."

Doktor kalmakla gitmek arasında kararsız kalır, ben de ona başımı sallayarak ofiste buluşacağımızı belirtirim.

O gittikten sonra, beni çıplak elleriyle öldürmek istemiş gibi bakan Peyton'a doğru adım attım.

"Peaches..."

"Hayır, Dominick!" diye bağırır. "Bana *Peaches* deme. Bu delilik. Doktora gideceğiz, Damien okula dönecek ve ben de işe döneceğim!"

Yüzümü ellerinin arasına alır ve güzel zümrüt gözleriyle bana bakar. "Artık hayatımızı böyle yaşamayacağız. Bizi güvende tutmak istemen hoşuma gidiyor, ama biz yaşamıyoruz. Lütfen," diye yalvarır.

Kalbim göğsümde parçalanıyor çünkü onun üzülmesinden nefret ediyorum, ama aynı zamanda onun hayatta kalmasını da istiyorum.

"Sana ya da oğlumuza bir şey olursa..."

"Anlıyorum," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Anlıyorum. Hepimizin güvende olmasını istiyorum, ama birlikte hayatımızın tadını çıkaramıyoruz. Nişanlımla randevulara çıkmak, oğlumuzu parka, sinemaya ve müzelere götürmek istiyorum. Aile gezileri ve dışarıda akşam yemekleri istiyorum. Evimizi ve hayatımızı seviyorum, ama sen bana bunu ve seni nefret ettiriyorsun."

Kahretsin, haklı olduğunu biliyorum.

"Tamam," diyorum ona. "Doktora gideceğiz ve sonra okula Damien'in gelecek hafta döneceğini haber vereceğiz. Ama Peyton, korumalar olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin ve asla başkasının arabasına binmeyeceksin."

"Tamam, teşekkür ederim." Beni öper ve sonra geri çekilir. "Şimdi gidip bu hamileliği doğrulayalım."

Damien'in umutlarını henüz yükseltmek istemediğimiz için, Brielle onunla kaldı, biz de doktorun muayenehanesine gittik.

Martha beni dinledi ve hastaneden taburcu olduğu gün, onu kendi seçtiği, su kenarında, emekli olup geri kalan günlerini dinlenerek geçirebileceği küçük bir kulübeye taşıdı. Ayrıca, istediği zaman ziyaret edebileceğini de söyledim.

Dr. Drescher sabahı bizim için ayırmıştı, bu yüzden hemşiresi bizi içeri aldı. Peyton'ın tansiyonunu ölçtü, idrar örneği aldı ve kan örneği aldı.

İşini bitirdiğinde, bizi özel bir odaya götürür ve Peyton'a giymesi için kağıt bir önlük verir, sonra da kendisi ve doktorun birkaç dakika içinde geri döneceklerini söyler.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, o kıyafetlerini değiştirip, dik kalçalarını ve seksi sırtını ortaya çıkaran önlüğü giyerken.

"İyiyim," diyor, muayene yatağına otururken. "Damien'de olduğu gibi sabah bulantısı yaşamadım, bu yüzden biraz endişeliyim."

Yanına gidip elini tutup dudaklarıma götürdüm. "Eğer hamile değilsen ve yanlış alarmsa, doğum kontrolü kullanmak istersen

..."

Bana sıcak bir gülümsemeyle bakıp yanağımı okşadı. "Doğum kontrol hapı kullanmak istemiyorum. Hayat kısa ve değerli, seninle bir bebek daha istiyorum. Eğer yanlış alarmsa, denemeye devam edip eğlenmeye devam ederiz."

Doktor kapıyı çalar ve Peyton giyindiğini söyledikten sonra, hemşireyle birlikte geri gelir. Hemşire makineyi kurarken, doktor Peyton'a son adetinin ne zaman olduğu ve son hamileliğinin nasıl geçtiği gibi sorular sorar.

"İdrar testi pozitif çıktı," diyor doktor gülümseyerek. "Son adetine göre, karın ultrasonu için henüz yeterince ilerlemiş değilsin, bu yüzden hamileliğini doğrulamak ve tahmini doğum tarihini belirlemek için transvajinal ultrason yapacağız."

Peyton bacaklarını ayaklıkların üzerine koyar ve ben, kadının nişanlıma oldukça büyük bir sahte penis sokmak üzere olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak ona ve monitöre odaklanırım.

Birkaç saniye sonra ekran bulanıklaşır ve ardından küçük bir titreme ve yüksek bir uğultu sesi duyulur.

"Oh!" Peyton nefesini tutar. "Bu kalp atışı."

Gözlerinde yaşlarla bana bakar ve yemin ederim ki kalbim hiç bu kadar dolu olmamıştı. Bu kadın gerçekten karanlık dünyamın ışığı.

"Güçlü ve sağlıklı," diyor doktor. "Boyutuna göre, yaklaşık dokuz haftalık hamilesiniz ve doğum tarihiniz 23 Mayıs."

"Gerçekten mi?" diye sorar Peyton. "Ama geçen ay kanamam olmuştu."

"Olur böyle şeyler," diyor doktor. "Ama her şey normal görünüyor..." Tıklamaya devam ediyor ve sonra gülümsüyor. "Şuraya bakın." Ekranı işaret ediyor. "Görünüşe göre biri saklanıyormuş."

Peyton'ın elini tutuyorum, o da elimi sıktığında şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Kim saklanıyor?" diye soruyorum.

"Vay canına," diye Peyton nefesini tutar. "İki tane mi?"

"Evet," diyor doktor. "İkizlere hamilesin."

"Aman Tanrım," Peyton gülüyor. "Görünüşe göre, hiçbir şeyi yarım yamalak yapıyorsun."

Bana gülümsüyor, ama ben şoktan gülümsemiyorum, çünkü vay canına, ikizlere hamile. Koruması gereken tek bir bebek değil, iki bebek var. Ve ikisini de taşıması gerekecek.

"Bu sağlıklı mı?" diye soruyorum, sözler ağzımdan çıktıktan sonra ne kadar aptalca konuştuğumu fark ediyorum.

"Her şey gayet normal," diyor doktor hafif bir gülümsemeyle. "Hedef, mümkün olduğunca doğuma yakın bir tarihe ulaşmak olacak, ancak ikizlerde bazen daha erken doğmaları normaldir. Oğlunuzda sezaryen doğum yaptırdığınız için, bu hamilelikte de sezaryen planlayabiliriz. Şimdilik size doğum öncesi vitamin reçetesi yazacağım. Stresi en aza indirin, sağlıklı beslenin ve bol sıvı tüketin, dört hafta sonra tekrar görüşürüz."

Probu hemşireye verir ve sonra bebeklerimizi temsil eden iki küçük noktayı gösteren siyah-beyaz fotoğrafları çıkarır. Ardından, Peyton'ın temizlenip giyinmesi için izin isterler.

"İkizlerimiz olduğuna inanamıyorum," diyor Peyton gülerek. "Hala ev erkeği olmak istediğinden emin misin?"

Gözlerinde bir ışıltı var ve onu kollarıma alıp öpmekten kendimi alamıyorum. Bu kadın bana isteyebileceğim her şeyi verdi ve şimdi bana iki bebek daha verecek.

"Seninle birlikte olabildiğim sürece, ne olmama istersen o olurum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Benim varım, Dominick," diyor, kollarını boynuma dolayarak. "Ölüm bizi ayırana kadar. Ve o zaman bile, eminim beni öbür dünyada bulursun."

"Elbette bulacağım," diyorum ve yumuşak dudaklarını öpüyorum. "Ve sonra seni cennetten alıp cehennemin derinliklerine götüreceğim. Çünkü sen, Peyton, yakında Antonov olacak olan sen, her zaman benim en tatlı günahım olacaksın."

PEYTON

Sekiz Ay Sonra

Ailemle birlikte iki değerli minik mutluluğumuzun etrafında kanepede uzanırken, kendimi çok şanslı hissetmeden edemiyorum. Bu hamilelik hem tatlı hem de zorluydu. Dominick pes etti ve Damien'in okula dönmesine izin verdi, ancak okulda her zaman bir değil iki güvenlik görevlisi bulunması şartıyla. Neyse ki, onlar ortama uyum sağladılar ve çocuklar bunu hiç önemsemiyorlar.

Noel arifesinde evlendik ve düğün çok güzeldi. Sadece yakın arkadaşlarımız ve ailemiz vardı, küçük bir kilisede yeminlerimizi ettik ve ardından Dominick'in Damien'in doğum belgesine eklenmesi ve ikimizin de soyadlarının değiştirilmesi için belgeleri imzaladık.

Şaşırtıcı bir şekilde çalışmama izin verdi, ancak hamileliğimin altıncı ayına girdiğimde ve tansiyonum biraz yükseldiğinde, zorunlu yatak istirahati başlamadan önce gönüllü yatak istirahati için işi bırakmak zorunda kaldım. Bu haberle birlikte Dominick'in görevleri delege etmesi gerekti.

Martha'nın yerini henüz doldurmadık, ama onun yerini doldurabilecek birinin olabileceğine inanmıyorum. Ancak Dominick, birinin gelip bizim için sağlıklı yemekler pişirmesini ısrar etti ve sonra beni kontrol etmek için her gün bir hemşire tuttu. Bu biraz abartılıydı, ama bunun onun sakinleşmesinin tek yolu olduğunu çabucak anladım.

ve en son istediğim şey, kocamın kalp krizi geçirmesi idi.

Brielle bana bebek partisi düzenlemeyi teklif etti, ama gerçekte çevremiz o kadar küçüktü ki, sadece biz olacaktık, bu yüzden onun yerine alışverişe ve öğle yemeğine gittik ve öğleden sonrasını bebek odasını hazırlayarak geçirdik. Bebeklerin cinsiyetini öğrenmek için beklemeyi karar verdik, bu yüzden odayı yumuşak sarı, yeşil ve mavi renklerle boyattık ve alışverişe çıkabilene kadar yetecek kadar kıyafet aldık.

Otuz altı haftaya ulaştığımda suyum geldi. Hastaneye gittik ve sezaryen ameliyatı yaptılar. Sonra güzel, sağlıklı küçük oğullarımızla tanıştık.

Evet, ikiz erkek bebekler doğurdum ve Damien kendinden geçmiş durumda. İkizler aynı değil ama sadece birkaç haftalık oldukları için onları ayırt etmek zor.

Justin — annem Justine'in adını taşıyan — sakın bir bebek gibi görünüyor. Adam — adı Damien tarafından seçildi — huysuz ve talepkar, bana babasını hatırlatıyor.

Eve geldiğimizden beri herkes çok yardımcı oluyor. Brielle Damien'e bakarken Larisa bebeklere yardım ediyor. Martha bile birkaç kez ziyarete geldi.

İki bebeği emzirmek kolay olmadığından, özellikle ameliyat sonrası iyileşme sürecinde, yardım etmesi için gece bakıcısı tuttuk. Ama Dominick ve ben hala sırayla uyanıyoruz.

"Justin'i kucağına almak ister misin?" diye soruyorum Matteo'ya, eve geldiğimizden beri uzaktan izliyor ama bebeklerin yanına yaklaşmaya hiç niyet göstermiyor.

"Hayır." diye gülüyor. "Onu kırarım ya da düşürürüm."

Bunun doğru olmadığını söylemek üzereyim ki, ön kapı açılır ve Daniil ciddi bir ifadeyle içeri girer.

"Patron," diyor Dominick'e, "bir sorunumuz var."

Kalbim duruyor.

Ortalık sessizdi.

Anthony'nin söylediklerinin bizi korkutmak için bir yalan olduğunu düşünmeye başlamıştık. Ama içten içe, başka bir sorun çıkacağını hep biliyorduk.

"Ne oluyor?" diye sorar Dominick, Matteo ayağa kalkıp onlara katılmak için yanlarına yürürken.

"Polis geldi," diyor Daniil, "ve Matteo'yu arıyorlar. Onun tutuklama emri var."

Matteo içinden küfür ederken ben de nefesimi tutuyorum.

"Bu şerefi neye borçluyum?" diye kapıda duran memura sorar.

Memur içeri girer ve Matteo'ya haklarını okumaya başlar. Her şeyi anlamıyorum ama anladığım kadarıyla Matteo, kara para aklamaktan tutuklanıyor.

Memur konuşmasını bitirince Matteo alaycı bir şekilde gülüyor. "Gerçekten mi? Elinizde sadece bu mu var?" Dominick'e bakıyor ve ikisi birbirlerine bakışıyor. "Bu saçmalığın tutmayacağını biliyorsun," diyor Matteo, memurlar onu kelepçeleyip götürürken.

"Sadece işimi yapıyorum," diyor polis memuru.

"Neden bunu yapıyorlar?" diye soruyorum Dominick'e, onlar gittikten sonra.

"Çünkü Matteo'yu hapse atmak istiyorlar," der ve Daniil'e döner. "Evi ve mülkü kilitle," der, ses tonu tüylerimi diken diken eder. "Birinin Matteo'yu hapse atmak istemesinin tek bir nedeni var. Onun planladıkları şeye karışmasını istemiyorlar."

Gah! Umarım Dominick ve Peyton'ın hikayesini sevmişsinizdir, ama bu seri henüz bitmedi. Matteo'nun hikayesi Deadliest Desire'ı Amazon'dan almak için buraya tıklayın.

Peyton ve Dominick'e henüz veda etmeye hazır değil misiniz? Dominick'in sinemadaki ilk deneyimini okumak için buraya tıklayın.

Rafınız için imzalı bir kopya mı istiyorsunuz? Web sitemdeki imzalı kitaplarıma göz atın.

YAZAR HAKKINDA

Nikki Ash, USA Today'in en çok satan çağdaş romantizm yazarıdır ve tek ebeveyn, gizli bebek ve sürpriz hamilelik romantizmlerine odaklanmaktadır. Günlerini ve gecelerini kelimelerin arasında kaybolarak geçirir. Yazmadığı zamanlarda okur. Boxcar Children'dan Wuthering Heights'a, en son tek ebeveyn romantizmine kadar her tür kitabı okumuş ve yaşamıştır.

Nikki, kocası, iki çocuğu ve çocuklarından biri olarak gördüğü köpeği ile Güney Florida'da yaşamaktadır. Okumak veya yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, ilham aramak için ailesiyle birlikte dünyayı dolaşmaktadır.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

